

Rövarbandet -

af

Pierre d'Évrais.

Roman.

1838.

Första Delen.

Innehåll.

Första Boken	1.
I. Annonser	1.
II. Montpas hos doctorn	4.
III. M. Portmontean	6.
IV. Chevalier du Luc-Esprit	10.
Andra Boken	15.
I. Dilijsensen	15.
II. Passagerarene	16.
III. Ofärden	19.
IV. Öfrefallet	21.
V. Grottan	28.
VI. Macalotti	34.
Tredje Boken	43.
I. Herr du Boseynormand	43.
II. Herr du Boseynormand. (Loftrötning)	48.
III. Spöckeri. En hänsk historia. Främlingen	55.
IV. Boseynormand är något annat än han synes vara	65.
Fjärde Boken	69.
I. Hvem är denne Boseynormand?	69.

II. Pergamentet	77.
III. Manuscriptet	85.
Femte Boken	109.
I. Brevet	109.
II. Mordet	124.
III. Afresan	137.
IV. Samtal	148.
Sjätte Boken	168.
I. Advocaten och hans client	168.
II. Juan Montepasim	182.
III.	205.

Rövarbandet.

Berättelse
af Pierre d'Ertais.

Första Delen.

Första Boken.

I.

Annonsen.

Den 19 Juli år 1850 läste man för första gången
i Paris tidningar följande annons:

"Undertecknad har äran meddela, att han, under
sin vistelse härstädes, kommit att i öfka tandläka-
re-yrket. — Vid uttryckandet af tänder användes en
aldeles nytt experiment: patienten insöfres, så att
han ej känner några smärtor. — För öfrigt har under-
tecknad goda betygg.

Tandläkare M. Portmonteau.

N:o 18, rue de Nordetous. Träffas mellan 9-12."

Denna annons väckte mycket uppmärksamhet inom
hufvudstaden. Man sade: "det måste vara hånligt att
låta en sådan doctos uttrycka ens tand. Varga smärtor!
Det är något aldeles nytt," eller: "alltsammans är tro-
ligtvis bara skoj. Få se om ej en vacker dag denna
Tandläkare är försvunnen!"

2.

Vid denna tid lefde uti Frankrikes hufvudstad en mycket rik borgare vid namn Montpas. Han var unghad och räntetägare.

Herr Montpas bebode ett hus vid rue de la Ferrerie. De, som varit hos honom sade att det samma var utmärkt fint möbleradt.

Herr Montpas var en man af omkring 50 års ålder, stark och frisk. Han hade aldrig eller yttest sällan varit sjuk. Han var således så lycklig, som en unghad kan vara; han var rik och hade god hälsa.

Men omkring den 12 juli 1850 hände sig ej bättre, än att herr Montpas fick sjuka tänder. Han hade aldrig förr haft tandvärk, det var således en ryslig plåga för honom. Herr Montpas rådfrågade den ena tandläkaren efter den andra, men alla svarade: "Man måste utrycka den värkande tanden."

Detta kunde Montpas ej gå in på. Han hade af en vän fått veta att bottryckandet af en tand var förfärligt smärtsamt. Läkarene förklarade visserligen motsatsen, men herr Montpas trodde mera sin vän.

En dag, då herr Montpas åt sin frukost och druck.

kit 2 koppas kaffe (det gjorde han hvar morgon), satte han sig som vanligt att studera tidningarna.

Efter litet måste han alltid upphöra med läsningen, emedan tanden försakade honom olidliga smärtor.

Herr Montpas brukade aldrig läsa annonserna. Då han en kväl, uppkoplande från stolen af en skarp ibring uti tanden, kastade tidningen på bordet, som stod helt nära till, föll hans blick på en annons på tidningens frösta sida, af hvilken han upskilde orden: Tandläkare, M. Fortmontean.

Herr Montpas blef nyfiken. Han glömde sin smärta, tog bladet i hand, satte sig i länstolen och ögnade igenom annonsen.

Efter läsningen sa han en stund försjunken i tankar, hvåpå han ringde på en klocka.

En betjent visade sig.

— Min vagn! sade herr Montpas.

Betjenten bugade sig och gick.

En half timme därefter återkom denne och sade:

— Vagnen väntas vid stora trappan, Monsieur.

— Bra.

— Befalles Monsieur något annat?

4. - Ja; var god och hjälp jen' mig palestan och gif foam handskar, kapp och hatt!

Två minuter sedan steg herr Montpas ned för stora trappan.

- Till n:o 18, rue de Mondétour, sade han åt kusken.

II.

Montpas hos Doctorn.

Årländ till n:o 18, rue de Mondétour, steg Montpas ut vagnen, inträdde i huset, gick upp för en fin trappa och kom in i en präktig tambur. Här mötlog honom en betjent, som, sedan han aftagit Montpas' bytterock och upphängt den på en klädhängare, bad honom slypa in i följande rum.

Uti detta elegant möblerade väntningsrum fick herr Montpas vänta några minuter. Efter dessas förlopp inträdde en betjent, som sade bugande:

- Monsieur kan slypa in; doctor Portmontean skall emottaga Monsieur.

Herr Montpas följde betjenten. Denne föde honom till doctorns mottagningsrum. Doctorn läste tidningar. Då dörren öppnades steg han upp från stolen, bugade sig utan att yttra ett ord för Montpas, som besvarade bugningen, och frågade:

- Monsieur önskar att en tand skall uttryckas? 5.

- Ja; men man känner ju inga smärtor vid bort-
ryckandet af tanden?

- Nej; Monsieur insöfves genom opium och o-
perationen väreställes inom några ögonblick utan
att Monsieur vet af någonting.

- Bra; jag skall låta eder uttrycka en ordel-
tand.

- Då skall Monsieur vara god och sätta sig i
denna stol, sade Doctor Portmontean.

Montpas satte sig i länstolen. Då på lät doc-
torn honom inandas opium, hvarvid herr Montpas
fort lykte sig sväjva i luften och sedan sjunka
och sjunka tills han blef medvetslös.

Då han återkom till sans, befann han sig sitta-
de i samma länstol. Doctorn stod framför honom.
Han (doctorn) bugade sig och sade:

- Det är värestäldt, Monsieur.

Herr Montpas hände också verkligen att tand-
värken var borta och att han hade en tand mindre
i sin mun.

Montpas uppfog från länstolen och frågade:

- Hvad kostar det?

- Tusen francs, var det laconiska svaret.

6. Herr Montpas blev något förbluffad, men skreflikväl en räkning på 1000 francs på sin banquise.

Därpå, öfverlämnande kvittot åt doctorn, frågade han:

- Har jag några föreskrifter att iakttaga i afseende å mina ländes?

- Nej; inga andra än att Monsieur är god och återkommer till mig, om det änyo skulle uppstå några smärtor uti länderna.

- Bra; det skall jag ihogkomma, sade herr Montpas och bugade sig, samt gick.

En half timme därefter satt han hemma i sin fåtölj och fortsatte det afbrutna tidningsläsandet, helt glad öfver att tandvärken var totalt försvunnen.

III.

M. Portmonteau.

En torde nättä ögonblicket vara inne, att något betrakta doctorns person.

Doctor etat Portmonteau var engelsman. Han var nämligen född af engelska föräldrar den 29 juli 1820, men hade vid 5 års ålder flyttat med sin mor (hans far hade dött) öfver till fastlandet. Här begynte han studera samt fortsatte sedermera studier

na i England och Frankrike.

Postmontean's far var till en börfan handvärdare. Sedan öfverlämnade han sig åt dyckenkapen. Under denna tid misshandlade han sin hustru, och hans son, den lille Max, fick stryka omkring gatorna i dåligt sällskap. Hvar under löste han sig många farliga saker, som t. ex. att smatta pengar från sin far m. m.

Max' mor, som hade märkt att hennes son blef allt värre dag för dag, försökte visserligen att förmå honom, men han hörde ej på det ordet.

Da' inträffade hans fars död. Max och mor blefvo likväl icke utan stöd i världen, ty f. d. handvärdaren Postmontean efterlämnade en förmögenhet af omkring 500 pound sterling.

Efter sin mans död beslöt enkefru Postmontean att flytta öfver till Frankrike. Hon sålde därför all lösegendom, medtog ändast kläder och silfver, samt reste till fastlandet med sin son Max.

Denne sattes nu i skola. Underligt nog var Max ganska flitig. Detta glädde hans mor, som lät honom studera vidare.

Han blef slutligen student och medicine doctor. Ännu under sin moders lifstid hade han af hen-

8. re förmanats och hållits till det goda. Men så den-
na dag, var han visserligen stor nog att själf förstå
det rätta, men något sådant föll honom icke in. Han
förde med sina kamrater ett gladt studentlif: man
ät, man drack, man gick på operan.

En gång, det var på 20:nde födelsedag, kommo
hans kamrater att uppvakta honom. En af dem
ringde som vanligt på portvaktern klockan och frå-
gade porttjénen:

- Är herr Portmontean hemma?

- Nej.

- Må han snart komma hem då?

- Nej.

- Hvarför icke?

- Emedan han har flyttat.

- Flyttat!.....

- Ja visst.

- Kan ni säga mig hvort han flyttat?

- Jo.

- Bra; var god och gif mig adressen.

- Se här! sade den laconiska portvaktern och
öfverlämnade en papperslapp åt studenten. På
papperslappen stod:

Servandonigatan n:o 27.

M. Portmonteau.

Studenten visade lappen för sina kamrater samt gaf den tillbaka åt portvakten. Därpå sade han åt de andra:

— Det var märkvärdigt att han inte yttrat ett ord om sin flyttning för sina bästa vänner! Högst besynnerligt. Vi få väl lof att gå till den stacksamne?

— Ja, ja, instämde de öfriga studenterna.

Sedan detta beslut blifvit fattadt togo de ^{fiakrar} droskor och foro till Servandonigatan n:o 27.

— Bor en her Portmonteau här? frågade samma student portvakten, då de voro framme.

— Hvad? Huru hette han?

— M. Portmonteau.

— Portmonteau? Någon sådan känner jag ej; han bor ej här.

— Ah! nu var det studentens tur att vara förvånad.

— Är icke detta Servandonigatan 27?

— Jo.

— Men då har her Portmonteau flyttat hit.

— Nej; men vänta nu, när skulle det ha skett?

— I går sist.

— Nej; då misstages ni er min herre.

10. Studenterna återvände snopna dörfraån och
togs sig en tör champagne på förargelsen.

Därvid hade det blifvit. M. Portmontean var
försvunnen.

Vi hafva sett att han åter dykt upp uti Paris
år 1850. Vid denna tid kunde han vara omkring
30^{år}.

Om hans öden under 1840-1850 skola vi kan
hända längre fram få k^oannedom.

IV.

Chevalier du Luc-Esprit.

Doctorn tillbragte omkring 2 år i Paris, under
hvilken tid han, som sagt, idkade tandläkare-
yrket.

Af sina patienter, som, lidande af tandvärk,
vord till honom lockade af annonsen, hvilken
hvarje dag stod att läsas i tidningarna, fordrade
doctorn alltid så mycket för sitt besök, som han
ansåg patienten vara i stand till. Sällan be-
gärde han ända mindre än 250 francs.

På detta sätt hade han efter 23 månaders
förlopp vunnit omkring $\frac{3}{4}$ million, 750 tusen
francs.

11.

Detta var doctorn icke nöjd med. Han hade beräknat att han efter $1\frac{1}{2}$ år skulle erhålla omkring en million. Så länge hade han beslutat vara i Paris.

Men då han fann sina kalkyler falska, skref han ett bref, adresserat till M. J. Bellen, New York, Amerika. Någon tid därefter fick han ett likadant bref.

Doctorn kvarblef i Paris.

Han bestöt att inom en månad skaffa sig 250 tusen francs.

Detta lyckades.

Den 17 Juli 1852 frågade en förbigående, mera äldrestygen herre af portvakten till doctorns hus:

— Bor doctor Portmonteau här?

— Ja, svarade portvakten, hvorefter den gamle herren aflägsnade sig.

En af doctorns betjenter, hvilka alla hade fån befallning att genast anmäla för sin husbonde om någonting ovanligt passerade, berättade detta för honom. Doctorn befälte betjenten följa den främmande herren.

Betjenten kistade på sig en lång kappa och en cylindar-hatt, samt följde herren.

12.

Allt detta hade gått så fort, att Chevalier du Luc Esprit (så hette herren), som gick mera långsamt ej hunnit längre än till första hörn. Betjenten tog snart fatt honom. Han följde chevalieren på afstånd.

Under tiden väntade doctorn på sin betjent. Denne återkom efter en half timme.

— Nå? frågade doctorn.

— Jag följde honom ända tills jag såg, huru han gick in på en bank. Jag väntade helt nära bank-huset, under det jag låtsade betrakta några smycken uti en guldsmedsbods fönster. Efter en stund utkom herren. Då såg jag honom stoppa en väl späckad plåbok uti sin bröstficka. Jag skyndade hit.

— Jag Det är bra, sade doctorn, samt mumlade för sig själf: "jag har fått en idé."

Betjenten aflagsnade sig. Doctorn satte sig att läsa.

Plötsligt ringde det på port-klockan.

Postmontean steg upp från stolen och väntade otåligt.

En betjent inkom.

— Jag tar emot, sade doctorn utan vidare.

Betjenten öppnade dörrarna och chevalier

du Luc-Esprit trädde in.

Efter källningen sade chevaliern:

— Jag önskar att en tand skall uttryckas.

— Såsom monsieur befalles, sade Portmonteau något ironiskt, samt bad herren sätta sig i lästolen.

Denne fick därpå inandas opium samt förlorade medvetandet. . . . .

Då Luc-Esprit skulle gå, frågade han:

— Huru mycket är jag skyldig?

— Femtusen francs.

Det betalades kallt och förnämt.

Sedan chevaliern gått utropade doctorn:

— Vi hafva 1 million till uti cassan, och jag har enskildt omkring 10,000 francs! Ypperligt! Men återstår ej annat än att bege sig i väg. Adieu Paris!

Efter hemkomsten satte sig chevalier du Luc-Esprit att räkna sina pengas. Han hade nämligen, uttagit sin ränta, som bestod af 49,000 francs om året.

— Jag borde hafva kvar 48,500 francs, mumlade chevaliern, under det han framtog plän.

Boken. Han räknade sedlarna:

— 5000 francs, 5000 francs, 5000 francs, 5000 francs och 5000 fr. det är 25,000 francs; här är 100,000 fr., det är 125,000 francs; här åter 100,000 francs, det är 225,000 francs; här 5000 och där 5000, det är 235,000 francs. Hvad är det här?! tillade han förstenaö, — Jag har några pengar, jag är bedragen på ... låt mig se: 485,000 francs minus 235,000, det gör 250,000 francs, ... på 250,000 francs, jag är bestulen på 250,000 francs. Det är verhörd! Hvem har gjort det? Banken? Nej, det är omöjligt... Men..... ah..... jag vet! Doctorn! — 250,000 francs! —

Följande dag läste man i Paris' tidningar:

"En tandläkare, M. Portmonteau har härstades uti närmare tvänne år uppehål- lit sig. Ingen misstanke har mot honom uppstått, förtän i går den 17 juli, da herr häntetägaren, chevalier ou Luc-èsprit, blef bestulen på 250,000 francs. Doctorn har nämligen med hela sin betjening flytt. Ef- tersparningar hafva gjorts, men Portmonteau är försvunnen."

Andra Boken.

—

I.

Diligensen.

Den 22 September 1852 steg sex personer i Benton i Diligensen, som från denna stad skulle afgå till San Francisco. Omkring fem dagar därefter var Diligensen midt på vägen mellan ofvannämnda städer.

Det var natt. Tungt, hvarandra följande molnmassor betäckte himmelen. Endast då och då kastade månen sitt silfverklara sken öfver den bergiga och skogbevuxna trakten.

Vägen, på hvilken Diligensen for, var smal och trång, samt ledde genom ett bergspass. Födan skulle den fotfärd vara ända till daggryningen.

Det hade nyss regnat; vägen var därför slippig, så att hästarna ofta ville snappa.

Allt var tyst och stilla. Endast vagnhjulens rullen, de och hästhofvornas stötande mot en sten urskiljdes ibland på något torrare ställe i natten.

Vagnring dysträt låg utbredd öfver naturen; den anså sig något fuktansvärt skadespel.

Åfven passagerarna hände sig kända till modd. De var mörkt och det var kallt, så att de hade måstat insvepa sig i shawlar och filtter och försökt somna. För fem af dem hade detta lyckats, men för den sjette ej. Han satt ned sig till omkring sig i ett hörn, där det var fullständig skugga.

Passagerarene bestodo af fyra manspersoner och två fruntimmer; de förre hette Williams, Stowe, Chenot och Maracco. Af fruntimren var den ena Stowes hustru Elisabeth och den andra var en fru Jensen, en ung enkla.

II.

Passagerarene.

Mr Williams satt på högra sidan i den närmast kusten belägna delen af vagnen. Det var en engelsman af omkring 45 år. Han var en kall och lugn man, liksom alla, hörande till denna nation. Mr Williams var beväpnad med 2 sexpipiga pistoler, som voro instuckna i gördeln, och en godde belbössa, kastad öfver axeln. Mr Williams, som satt i New-York, var en ofantligt rik köpman. Han reste i affärer till San-Francisco och nu hade omkring 100,000 pund sterling i anvisningar på huset Bethson & Comp:o i San-Francisco.

På samma bänk, som Mr Williams, satt Mr Stowe.

med sin hustru. Han var en ung amerikanare; hans hustru var vacker och liflig, till börden egentligen fransyska, fastän hon som helt liten med sina föräldrar flyttat till Amerika. Stowe bar en fristöl och en skarpslipad knif i gördeln. — Mr Stowe var till sitt yrke byggmästare; han flyttade från Benton, hans förra vistelseort, till San-Francisco, för att utvidga sina kunskaper i architectur och sedan måhända bosätta sig där. Han var icke synnerligen rik; af sin hustru hade Stowe ärft ett litet kapital, som, tillsammans med hans egen förmögenhet, gaf en ränta af ungefär 1000 dollars årligen. Dessutom hade Stowe som respengar med sig omkring 500 dollars constant.

Monsieur Chendis, en Fransman, satt på venstra bänken midt emot Mr Williams. Han syntes vara omkring 35 år. Chendis var oförvagen och häftig till sitt lynne. — Monsieur Chendis var delegare uti en stor handelsaffär i Frankrike; firman hade fått höra att nära San-Francisco i Amerika en guldgruva var till salu; den hade beslutat köpa densamma. Inedan Chendis var den yngsta och språkkunnigaste, hade han skickats att uppgöra handeln med grufvans egare. Bankirhuset Thomas & Laquerre i New-York var i ett

särdeles intimt förhållande till handelsfirman Satch-
 bench & Chendis & Co i Frankrike. Från ofvannämnda
 hus i New-York hade Chendis uttagit en anvis-
 ning på på 200,000 dollars, hvilka skulle utbe-
 talas af bankieren i San-Francisco, hos hvilken
 huset i New-York hade en ganska stor summa
 insatt. — Chendis hade 2 pistoler i sina byxfickor
 och en bössa på axeln.

Fru Jensen var enka efter en dansk civil-tjänst-
 man. De hade haft en gosse, som vid två års ålder
 blifvit bortstulen. Detta var en för fru Jensen stor
 sorg, hvilken ytterligare ökades genom hennes
 mans död. Emedan hennes släktingar och flesta-
 let af hennes vänners bortflyttat från Danmark,
 skulle fru Jensen, sedan hon äfven förlorat sin
 man, hafva blifvit ensam i sitt fädernesland, hvil-
 för hon, varande ganska förmögen, beslöt resa öfver
 till en släkting, som bodde i närheten af San-Fran-
 cisco. Emellertid hade hon först besökt New-York,
 emedan hon där hade en annan släkting och e-
 medan hon hade lust att bese Nord-Amerikas
 största stad. — Fru Jensen var en bildad och fin-
 känslig kvinna, samt ganska vacker; modig var hon
 just ej, emedan hon var endast 24 år.

Maracco hette den fört omtalade, vakne passage-
raren. Man antog att han var italienare, spanier eller
portugis. Namnet tydde åtminstone på någon af
dessa nationer. Likväl kunde härnäst uppstå tve-
vel, emedan han talade engelska som en infö-
ding. Maracco var svartklädd från topp till tå.
Han var beväpnad med endast en enpipig pistol,
som var laddad.

III.

Misslyckan. Färdens.

Diligensen fortsatte lugnt sin fart mellan bergen,
som på båda sidor om vägen höjde sig mot molnen.

Passagerarerna sov, utom engelsmannen, Mr. Wil-
liams, som nyss vaknat. Denne försökte nu inleda ett
samtal med Maracco.

— Ganska tröttsamt, sade han, — att sålunda färdens
framåt, ...

— Ja, afbröt Maracco.

Mr. Williams fällde ej motet, utan fortsatte:

. . . . . isynnerhet då vägarna på många ställen,
såsom här, äro ytterst svåra.

— Sant, gemnålte Maracco.

En stund tystnad, hvarefter Williams fortsatte:

— Vädret lyckas ej vara vackert, himmelen är så

20.

Hvad mænd klokkan vara? fortsatte Williams, liksom för sig själf och tog fram ett guldur med dubbel boett.

— Mitt ur tyckes visa på kvart öfver ett. Stämmer det med herr.....

— Maracco.

— Jaha, Maracco, ja, så ur det. Ja! stämmer mitt ur med herr Maracco's?

— Mitt är en kvart på två.

— Jaha, då stämmer det. Apropos, herr Maracco, jag har hört det sägas att i dessa trakter ett mycket förligt stråtröfvarband skan husera.

— Jaha; jag har åter hört att detta berömta röfvarband aflägsnat sig från denna ort och tagat till någon annan, sade Maracco, som nu först fått mig i mun.

— Det kan ju nog vara möjligt; vi få snart se hvilken berättelse besannas sig.

— Huru, vet ni? ----

— Jag säger bara, att uti detta bärge.....
mera hann Mr Williams ej säga. Vagnen hade stötit mot en sten, så att högra vagnskjulet lossat från axeln och rullat bort; hästarna hade dessutom laddit på knä af den starka stöten.

Emedan ett hjul trillat ur sin axel, föll vagnen på sidan, och då detta hände slutade Mr Williams till sitt tal, och de öfriga, sovande passagerararne vaknade. Alla stego ur vagnen; ingen hade skadats.

Just i detta ögonblick hade månen uppgått och spred sitt sken öfver platsen för olyckshändelsen. Mr Williams, som öfverskådade denna, märkte på högra sidan ett högt berg, hvilket man kunde likna vid en sovande jätte, och på venstra sidan en tät småskog; långt framåt kunde han se, emedan vägen krockte sig åt höger in i skogen.

Himmelen var klar; molnen hade försvunnit; en stjärna här och där lindrade matt i den mörka natten.

Detta mörka skog, detta höga berg, denna molnfria himmel, dessa matta stjärnor och denna klara måne, alla skulle blifva vitne till ett ^{öpenbarmigt} ~~hemligt~~ skådespel.

IV.

Öfverfallet.

^{Stötligt hördes ett skott.}
Mr Williams lade högre handen på en af sina pistoler; i den andra höll han sin dyrbara nattskäp, och Mr Stowe gjorde likaledes; hans hustru höll honom under andra armen; hon hade deras resväska.

22.

Monsieur Chendis tog sin bössa ned från axeln och spände hanen. Fru Jensen stod helt nära deligenssen med förskräckelsen målad i sitt anlete. Chendis hade afskjutit skottet! Hans pistol ryckte ännu. Kusken och postiljonen stego lugnt ned från sin plats.

Alla väntade lysta hvad som komma skulle. Det förvånade monsieur Chendis att kusken och postiljonen helt lugnt satte sig ned att äta, i stället för att försöka upphjälpa hästarna och deligenssen. Han tänkte att de tappat hufvudet vid och blifvit faniga.

Plötsligt utropade mr Stowe, som haft sina blickar vända mot kätget:

— Sen, sen! Kunnen j se, huru det rör sig där på kätget alldeles som stenar skulle nedrulla?

++ Nästan på samma gång utropade monsieur Chendis:

— Skogen öppnar sig ju omkring oss.

Allt det, som vi nu berättat, hade fösiggått på några sekunder.

Utän att någon visste vad det af, voro allesamma omringade af svartklädde personer, med masker för ansigtet. Hvar och en hade en pistol i högra handen

och den vänstra hölls de på en dolk i gördeln. En af dem syntes vara anföraren, emedan han i hvardera handen hade en pistol. Han tog till ordet och sade åt monsieur Chendis, som just anmåde skjuta:

— Det är ej ett onödigt besvär, min herr; ni vinner därigenom ingenting; vi äro tolf; jären tre, om ni ej vill, att jag skall räkna fruntimren.

— Tre! Ni missräknar er, min herr bandit-anförare, sade Chendis, — vi äro sex man och väl beväpnade.

— Det är ni, som missräknar er, införa röfvar-anföraren, — se er omkring!

Chendis såg sig omkring, och verkligen! var ej characco borta; kuskerna och postiljonerna sutto lika lugnt, som nyss, och äto.

— Hvar är characco?

— Här! svarade en röst ur bandithopen.

Mr Howe och Chendis vände sig förvånade dit åt; mr Williams såg helt lugnt och mumlade: "jag anade det." — characco stod bredvid de andra banditerna och höll just på att påsätta en mask för ansigtet.

Anföraren skulle åter taga till ordet, då mr Chendis, som ej längre kunde tygla sin vrede, af-

24.

sköt sin pistol på en röfvar. Denne vacklade.

Isamma ögonblick rusade banditerna för de resande. Chendis sköt sin andra pistol midt i musken på en annan bandit; denne uppgaf ett evigt skrik, hvast efter två andra bortförde honom.

Chendis hade nu kvat endast sin bössa. Han böjde sig ned för att upptaga den från maken, dit han lagt den, när han spänt kanten, då han märkte att den var borta. Chendis var avväpnad. Två banditer kastade sig öfver honom och bakbundo hans hand, samt kvarblevo och vaktade honom.

Under tiden hade mr Williams skjtit sitt första skott, men icke träffat någon. Därpå afsköt han andra skottet och träffade en bandit i sidan. Tre man kastade sig strax därefter öfver engelsmannen, innan han hann skjuta tredje skottet, och förforo på samma sätt med honom, som de två med Chendis.

Storve skulle just skjuta, då ett väl riktligt skott afväpnade honom, utan att skada honom själf, hvarpå hans händer bakbundos af två röfvar, och vilka kvarblevo som hans vakt.

Fruntimren hade ingenting kunnat göra, utan voro än mera förtäckta.

25
När nu alle tre männen voro hjälplösa och väntade
huvudsakligt slut detta skulle ha, sade anföraren:

— I hafven intet att frukta, mina damer och
herrar; jag är den mest generöse man, man kan tän-
ka sig. Därför har jag beslutat, att jalla fan be-
hålla edra lif, endast jät mig utlämnen edra
pengar. Dessutom ärnar jag till min kostad
medtaga herras Williams och Ohendis. Saren
nu goda och gifven mig att guld och silfver
j hafven. Den som ej godvilligt ållyder minn
befallningar, så vid prävens skägg, han skan ej
heller med lifvet slippa ifrån mig. Ocki ta' mej
fanrens normor, jag vill ej med våls fräntaga
er era tillbehör, utan j skolen själfrå at mig
gifra dem.

Detta, i början artiga, men mot slutet nå-
got häfliga, och för den värde bandit-anföraren
tydligt ansträngande tal, vöskade förfärande
på de båda fruntimren.

Fru Jensen blef ytterligt förskräckt, eme-
dan hon hade en stor summa oned sig, men be-
höu sig dock ganska lugn och sade ej ett ord.
Fru Stowe däremot blef mycket ängslig och skräm-
d för sin man, så att hon brast i snyftningar och

och böjde besja om nåd. Anföraren, som af sina egna ord uppretat sig, blef än mera rasande och skrek:

— Kvinnolät bryr jag mig ej om. För tusan!

Vi skall aldrig inbilla es att lif förbättras saken. Tvastom! tillade han med ett hänskratt.

— Ja men jag bedes edes på mina knän, ...

— Lugna dig, älskade Elisabeth, inföll Mr Stowe.

we.

Banditanföraren ^{lät föra} lättes icke höra fru Stowes sista utrop, utan vände sig mot de tre fångarna och sade:

— Nå, mina herrar och damer, gifvoni j'pelurungarna hit, eller hvad? Ty, jag skall uppenbara för er en af mina höfmligheter, mitt goda ^{el} härrskap, det är en princip hos mig, om jag så får lofa säga, att alltid handla så, att jag är oskyldig. I det lå fall får j' således själfva gifva mig edra klängor de tillskoi. Hit med kortanterna!

Mr Stowe, som skulle gifvit att, liu och med sitt lif för sin hustrus skull, frågade:

— Vi få j' gå bort fria, om vi gifva våra penningar åt er som lösen?

— Ja, ni få gå fria; men Mr Williams och Mr Chendris skola hafva den äran att åtfölja mig.

Mrs Williams och Mrs Chenids yttrade i uppenbarhet, som sägs förvånade upp. Mrs Stowe bad ^{på franska} sin hustru gifva deras väska åt röfvasthöfdingen.

— jag tackar, min fru, sade den sednare likaledes på franska, i det han ej låtsades märka det förakt, med hvilket fru Stowe räckte honom väskan.

— sedan är det er tur, fru Jensen. Hon räckte honom sin. Röfvastföraren tackade; därpå rötrog han att klingande mynt, hvilket från båda väskorna tillsammans utgjorde omkring 20,000 francs i guld. Härpå återgaf han rattsäckarna åt de båda fruarna, samt sade:

— Ribbi och Jaco, släppen denna frus, (spelkande på fru Stowe) man lös.

De två kastarna, Ribbi och Jaco, släppte ~~de~~ guld. de såsom deras höfding befällt.

— Nu, Mrs Stowe, och er hustru, samt ni, min fru, kunnen gå hwat i behagen, sade anföraren. — jag skall ge er ett råd: gåm till närmaste bebodda stället (det är omkring 4 engelska mil); där finnes i alltid någon, som hertogernas edes. I fån om tala edert äfventyr, huru mycket i viljen, ty ingen vägar komma till den allmänne kände och fruktade röfvasthöfdingen Macalotti. Adieu, och lyckelig resa!

Stowe med sin hustru och fru Jensen ansågo för godt att följa Macalottis råd, emedan de in-
 tet annat hade.

— Mister Williams och monsieur Chendis
 ledas till mitt palats, befalte ~~höfdingen~~ sin
 undersåtar. — Kommen!

Alla aflägrnade sig; fyra af banditerna led-
 de mesriens Williams och Chendis. De sårade ha-
 de redan förut bortförts.

V.

Grottan.

Da man satte sig i gång, märkte Williams och Chen-
 dis med förvåning, att skogen, som nyss öppnat sig, åter
 stod där sluten. Ingenting af dem hade i brådskan set
 hvad som passerat för öfrip, utom det som hänt dem
 själva. Men snart skulle förklaringen på denna gåta
 lösas, ty tre af banditerna gingo på Macalottis befäl-
 ning och borttogs ^{nägra} grans på ett ställe af skogsranden, hvil-
 ken öfverallt var så tät, att man ej kunde se igenom
 den. Där öppnade sig då en väg; på denna gick man
 in; sedan alla passerat, satte de tre röfvarene ^{den} tran-
 tillbaka på sina platser, hvilka bestodo af djupa hål
 i jorden, i hvilka tran- ^{den} instuellos, så att de sågo ut

som växande sådana.

Efter en stund slutade vägen; ett berg, brant som en vägg, afstängde den. På denna kala bergvägg kunde man intet urskilja. Emellertid togo två man upp några stenar, som lågo på marken framför bärget; under dessa låg en ^{för} köfot görd. Med tillhjälp af denna bärge de båda källarna, sedan de stucket dansamma på en viss plats under köfpan, fram ett block, eller huru man skall benämna en stor fyrkantig sten, närmast liknande en sådan, som begagnas till gördvalar, från bärget, hvarvid en öppning visade sig.

Man gick in i denna och kom, efter att ha på nedsligit några trappsteg, till en underjordisk gång, hvilken förde en, efter en qvart timmes gående, åter in i skogen. På en liten väj i den sistnämnda förtäte man sedan, till sin öppnade en grotta.

Diablo, Macalotti var på dåligt humör, — påstod en fackla. Ty om höfdingen varit vid godt humör, skulle han tillsammans med sina "undersåtar" helt enkelt hafva famlat i mörket och skratat, om någon trillat omkring. Macalotti var på miss humör därför, att han så länge förgäfvat väntat (läsaren skall längre fram få förklaring öfver detta) och nu trott sig skola erhålla större vinst, än han fått.

30. Triano fattade en fackla, som var instucken i en järnring i grottans vägg, och påtände den. Vid skenet af facklan märkte Williams och Chendis, att det var en andels Tom grotta, ungefärligen 40 fot lång och 20 fot bred, samt full af stämhetes i väggarna; stora klippblock utsköte här och hvor från sidorna. Då de båda längarna komms längre in, sågo de bakom en dylikt exaltet hål, ungefärligen så stort, att en hand skulle kunna stickas dit in. Macalotti förde afven handen in i hålet och tryckte på dess undre sida, så att en del af väggen for in i golvet, ~~geifrände~~ sålunda en cirka 2 fot bred och hög öppning.

Igenom denna fordes Williams och Chendis; de befunnas sig i en gång, på hvars hålet mötades sig syntes ärefyra dörrar, framför hvilka längderöda sammelsgerdiner. "Det här ser ju präktigt ut", tänkte Chendis, förundrad öfver denna lyx i en röfvarhula. Men hans förvåning skulle stegras.

Man införde fångarna genom dörren till höger i ett mörkt rum, hvilket likväl upplystes af en kort djupa inhämtad fackla. Rummet var ganska stort och bekvämt inrättadt. Golvet betäcktes af en matta

af dyrbare turkisk ullvårkning, väggarna af gyllenläder
 tapeter. I bakgrunden stodo tvänne alkovsängar,
 hvilkas gardiner voro af blåa siden. Två emmot stodo
 vid högra väggen och framför dessa ett litet rundt
 divanbord med himmelsblå sammetsdruk och allskönd
 slags cigarres, cigaretter, tobak och pipor. Ett skrif-
 bord med nödiga materialer, ett matbord, omkring hvil-
 ket stodo fyra högkarmade stolar, två kommoder
 nära sängarna, en vacker toiletbyrå, en hög tyg-
 må och några länstolar fulländade rummets möble-
 ring. Williams och Chendis trodde sig vara i
 någon af Aladdinns ut "Tusen och en Natt" be-
 ryktade grottor. De båda fångarna lämnades alle-
 na.

— Det är ju riktigt gentilt här! utbrast Chen-
 dis.

— Jaha! engelsmannen syntes grubbla öfver
 någonting.

— Önskar ni att vi skola samtala eller tiga?
 Chendis ville vara artig.

— Såsom ni vill.

— Vah! jag skall ej krusa. Vi kunna ju
 språkas vid.

— Gärna för mig, lydde det likgiltigt.

— Kanske vi först skola presentera oss för hvarandra
 och ? frågade fransmannen skämtsamt.

Williams svarade med en bugning.

— Jag heter Chendis.

— Och mitt namn är Williams.

De sattes tysta en stund. Chendis förfjönk
 i tankar; plötsligt drog ett moln öfver hans pan-
 na och han sade suckande för sig själf:

— Ah! om du visste, Julie!

— Hvad var det? Williams uppräktnade ut
 sina drömmar. — Lade ni något?

— Ja, jag tänkte för mig själf, att detta är en
 ganska ledsam händelse, svarade Chendis, som icke
 för Williams ville gypa en hämlighet och därför
 med försanning svarade på dennes fråga, af hvilken
 sistnämnda han förstod att engelsmannen ej hört
 hans yttrande.

— Javisst; den jag anade litet att någonting dy-
 likt skulle hända oss.

— Jarså; monsieur hade kunskap därom, Chen-
 dis var mycket kall.

— För ingen del; jag bara tänkte...

— Monsieur skulle hafva delgifvit oss sina
 tankar, på det att vi hade kunnat vidtaga nö-

draga mått och steg.

— Järna hade jag gjort detta: enen två skäl afhö-
lo mig därifrån.

— Toi jag höra dessa skäl?

— Med nöje! Först och främst, emedan jag icke kom
att tänka på saken förr än i natt, då jalla sofden...

— Var ni vakem, monsieur? frågade Chendis,
afbrytande Williams.

— Ja; jag var vakem.

— Det andra skälet? fransmannen var nyfi-
ken.

— Var just det, att jag inte med säkerhet visste
om mina förmodanden skulde besannas eller icke, hvar
för jag ej ville utsätta mig för allas edert hån och
bejakningar eller uppväcka löje mot min person.

— Det här är ju all mycket tydligt, Chendis var
nu öfvertygad om Williams' obrottslighet, — men
jag kan ej riktigt uppfatta huru ni kunde föina
da ett afresfall? han såg frågande på Williams.

— Mycket enkelt! Hela Maraccos uppträdan-
de var ju trunget och underligt; han var ju tygt hela
vägen; tilltalade man honom, gaf han endast då och
då enstafviga ord till svar, sasom till exempel i natt,
när jag försökte inleda ett samtal med honom,

Så länge som jag nämligen talade om allehanda ämnen med honom, då ^{han} däremot strät, när jag började och tala om att här i trakten skulle finnas ett beröktadt röfvarband, var fördig att bortjaga mina misstankar.

— Den där characo, Chendis var ironisk, — han tyktes vara nybegynnare i den ädla konsten att förstå sig.

— Det såg så ut, svarade Williams leende. De båda fångarna skulle just fortsätta sitt samtal, då förhänget drogs åt sidan och Macalotti steg in. Han var ju mycket godt humör och var till sitt yttre mycket fin. Mängden jerins skulle afundats han dyrbara perlbeträckta, guldstickade drägar af grönt sammetsiden. Han var ju äfven en hög person!

VI.

Macalotti.

— God afton, god afton, eller rättare god morgon, mina herrar! Jag ser att j här män som pärla i guld.

Fångarna svarade ingenting.

— Jag kommer hit af anledning. Ni skall veta, mina herrar, att jag aldrig själf går till någon, utan att hafva en riktig angelägenhet att uträtta; ty arnars skic

kar jag någon af sina agenter, eller låter kalla de ifråga-
varande individerna. Jag kommer således hit, som sagt, för
att uppgöra vår affär till alla vår belåtenhet. Såsom jag
redan nämnt, är jag en mycket ädelmodig man; ja!
hvar för icke säga den ädelmodigaste, tillade han med
ett själfbelåtet leende, — i skolen således äfven äro
få edra lif, hvilka jag mycket ^{lön} kunnat taga, hvilka än
dock hade varit bra simpelt för mig, han ryckte på allar-
na, — och vidare skola ni få edra väskor tillbakka.
Är jag icke "ryshigt" snäll?

— Javisst, sade Chendis satiriskt. Macalotti
kände sig smickrad; han insåg ej att han begär
en dumhet.

— Gao, hämta in herrarnas saker.

"Sakerna" bestod af två tomma nattsäcker.

— Huru mycket förlorade ni, mr Williams?

— Femhundra tjugoåtusen dollars.

— Hu! det var en ofantlig summa! Mig kostade
den här affären "hundra tusen" dollars.

— Ganska mycket för er, anta jag?

— Javisst; vårt bolag eger 12 millioner francs, så
att en half million ända var 24 delen. Hur stor
är er förmögenhet?

— St! Williams pekade på Macalotti.

— Ah! ingen fara! Tälven lugnet, mine herrar.
 De där sakerna kännes jag till förut. En annan ^{sak},
 som icke ni kännen till, skall jag säga er. Den
 är så, att jättes har misstagit er. Ty icke slip-
 per ni så lätt ifrån mig. Hundratusen dollars
 Femhundratusen dollars! Bagatelle! Men om
 vi skulle taga 5 gånger så mycket, d. v. s. 2 millioner
 femhundratusen francs och 12,500,000 francs
 vore litet mera för mig. En smäsak för mr Wil-
 liams, ty hans förmögenhet uppsår till 120 mil-
 lioner francs. Hvasa? Är den där summan
 tillräcklig? Den är ju ej tillräcklig? Jette
 så?

Tintet svar.

— I medgifven således att den ej är tillräck-
 lig. Nå! Vi skola låta den tilltaga i sina pro-
 portioner. En liten nolla till efteråt, och tas
 betän 125,000,000 francs. Det är ju hela er förmö-
 genhet, mr Williams! ^{och inofficiellt varit och Ribbi}

— Kan ni latin? Ty jag har en idé, frågade
 Williams af Chendis, under det Macalotti vän-
^{sten} sig om för att inropa Karini och Ribbi.

— Tack för er vänliga ihogkomst af mig; men
 jag har min egen idé.

Varini och Ribi inträdde. Macalotti yttrade:

— Sen här två starka gubbar. Om j icke åttlyden mig, skola dessa två åtminstone göra det. Det är ju så?

— Ja! svarade båda med en mun och utsträckte till bekräftelse sina armar. Williams och äsynnet Chendis ryste något vid äsynen af dessa blottade, muskulösa och senfulla armar, tillhörande ett par jättar, lika forntidens athleter.

— Vår! sade Macalotti. — Nu skola vi handla och icke längre sitta här och prata. Messieurs Williams och Chendis, j skolen sätta eder ned vid skrifbordet där och raspa några rader till edra vänner.

— Hvad skola vi skriva? frågade Chendis.

— Det skau herr evyfiken snart få veta. Skolen skriva efter min dictamen. Ett välmenande råd åt er, mina herros: j skolen ej skriva falskt och klotta sådana dumheter på pappret, som t. ex. att edra vänner skola skicka hjälp och dylikt. Ty därmed vinnen j endast litet besvär till: j fån då skriva ett nytt brev. Hafven j förstått mig. Såsom post dictum, kan jag nämna att röfvarhöfdingen Macalotti läses och förstår

Engelska, Franska, Spanska och Italienska. Sätt
eder ned nu.

De gjorde så, fattade hvarera sin penna i hand
och begynte skriva.

Macalotti åter dicerade, under det han spat-
serade fram och tillbaka i rummet, såsom föl-
jer:

— Jag beder eder så fort som möjligt skicka
en million dollars till Benton, ändpunkten för
järnvägen åt detta håll. Jag är i stort behof af
pengar, att det för mig är rent af omöjligt att åter-
vända till New-York för, en miljonem an-
ländt. Skynden därför!

— Under teckna edra namn, så är allt gjort.

Williams hade, ordagrannat efter Macalottis dicta-
men, skrifvit sitt bref på engelska. Men, un-
der det den sistnämnde gjorde ett uppehåll efter för-
sta satsen, tog han helt behändigt fram ut sin
rockficka en liten täckt glasburk, innehållande mjölk,
hållande burken i handen, doppade han obemärkt pen-
nan i densamma och skref följande ord i ett hörn af
papperet:

”I hafven förstätt! Jag är fången och behöfver hjälp.
Jag befinner mig i en röpvaskula fem dagsresa från sta-

den Benton. I kunnen fråga af folket i dessa trakter, hur Macalotti's röfvarkula finnes; det vet helt säkert upplysa er därom."

Chendis åter hade skrifvit sitt bref på Tyska sålunda
 "Skynsamt hjälp! Jag är hos röfvarer mellan Benton och San Francisco, fem dagars resa från hederen. Röfvarhöfdingens namn är Macalotti. I bören komma till undsättning med flere män, ty röfvarkulan har stark besättning. Ånnum en gång då för: skynsam hjälp!" Chendis.

— Är det fördigt? frågade Macalotti.

— Ja, svarade båda två.

— Uppläs edert bref, mr Williams.

Williams gjorde så, likväl utelämnande de med mjötte skrifna orden.

— Monsieur Chendis, nu kan ni uppläsa det.

Chendis uppläste på Tyska, det samma som Williams uppläst på engelska, så godt han förmådde. Men redan efter de sju första orden af bröt honom Macalotti mäktiga vred:

— Hva? Hva' fan vill det här säga. Är ni från era sinnen, mr Chendis?

— Jag hoppas att ej så är. Det är på Tyska som jag skrifvit.

— Hvem utaf attan millioner skoen tunno
tusen har sagt att ni skall fränta Tyska på
peret?

— Ingen, annan, än jag.

— evi! ha, ha, ha! evi! Tag genist ett av
nat ark papper och skrif Engelska, Franska,
Spanska eller Italienska.

— Omöjligt!

— Hvad, hvad vågar ni säga?

— Omöjligt! vidhöu Chendishugut.

— Och hvarför, om jag för lofatte fråga?

— Därför att den, till hvilken jag skrifves, ej
förstår annat än Tyska.

— Till hvem skrifves ni?

— Till en vän.

— Hans namn?

— Det är ju en bisak.

— Hans namn? Macalotti Stampede.

— Hvarför vill ni veta hans namn?

— Det är intet svar på min fråga.

— Hvem har sagt det?

— Jig, och uppgeif hans namn.

— Det kan jag icke.

— Hvarför icke?

— Emedan jag ej lärt mig den konsten (som troligt
vis är guld värd) att tala och tija på samma gång.

Macalotti kunde icke låta bli att skratta. Äf-
ven Williams och Chendis gjorde sammalides.

— Jeså, återtog Macalotti; — hvad är det här för
drumheter! Nu måste ni svara på min fråga: hvad
heter edes vän?

— John Stalingstone.

— John Stalingstone! men det är ju förste skrif-
varen i huset Thomas & Laquerre i New-York.

— Herr Macalotti tycks ha mycket bra reda
på många saker. Chendis var smickrande!!!

— Hm! men... hm! John Stalingstone kan
bestämöt Engelska.

— Nej; ni misstages er.

— Hvem garanterar här för?

— Jag, svarade Williams, som ville hjälpa
Chendis ut hans förtägenhet, churu han visste
att ofvännamnde person kunde både Engelska,
Franska och Tyska.

— Icke tillräckligt! menade Macalotti. —
men... Inkalla Maracco!

Maracco inkallades.

— Kan John Stalingstone Engelska?

Maracco gjorde stora ögon. Han hade hört misste.
— John Sailingstone! — sejt, monsignore. Han talar blott Tyska.

Macalotti hade i sin tur hört misste.

"Lyckans gudinna är mig bevägen" tänkte Chendis hett förnöjd.

— Bra! Macalotti vinkade med handen och Characes gick ut. — Läs nu edert brev från Tyska, mr Chendis, men huru skall jag veta om det är rätt?

— Monsignore! Jag kan Tyska, vägrade Varini anmärka.

— Ah! det är sant.

Sedan Chendis uppläst brevet, frågade Macalotti af Varini om det var rätt, och då denne svarade jakande, tog han breven af Williams och Chendis och granskade dem. Sedan han funnit allt i sin ordning (han hade naturligtvis ej märkt den osynliga skriften), lät han adresserna förskrifvas.

Sedan detta var väckstaldt, hälsade Macalotti och gick åtföljd af Varini och Ribè.

Breven hade han tagit med sig och hyste icke ringaste misstanke om deras renhet.

VII.

Herr de Boscognormand.
Tredje Boken.

I.

Herr de Boscognormand.

Vi skola nu gå några dagar tillbaka i vår berättelse. Den 23 September, eller dagen efter den, på hvilken våra sex resande stego uti diligensen i Benton, inträdde en ytterst fint klädd herre i denna stads förnämsta hôtél. Han var en mera äldrig man; det såg man på hans ~~silfvergranade lockar~~ ^{grånade hår och skägg}. Af hans vörnåsa kunde man antaga att han var af förnäm börd. Riktigt "jemmal" kunde han ej vara, ty han hade en så ledig hållning. I handen höll han sin kappsäck.

Loet han steg in i hôtéllets försal, skyndsoteggenast alla upppassare fram till honom, lockades af hans rika dräkt och förnäm utseende, och frågade om hvarandra:

— Hvad önskar eders höghet?

"Hans höghet" vände sig till den närmast stående och sade med en ganska ungdomlig röst:

— Jag ville helst hafva ett mera enskildt rum och, om möjligt, helst i första våningen.

— Nummer 10 i första våningen står ledigt.

— Ligger det mot gatan eller gården ?

— Mot gatan, ers höghet.

— Kalla mig monsieur.

Upppassaren bejade sig.

— Här är min kappsäck! Bär den på mitt rum.

Kyparen aflägsnade sig. Herr du Bosegnormand, så var vår resandes namn, satte sig i en länstol och tog en tidning i hand.

— Har monsieur något vidare att befälla ? frågade den återkomne kyparen.

— Nej... eller... ni kan ju visa mig till rummet.

Inkommen dit ärnade han stänga dörren, då uppassaren frågade:

— Ursäkta, monsieur, ~~hvad~~ hvad är monsieur's namn?

— Mitt namn!... du Bosegnormand.

— Monsieur är Fransman?

— Ja! Han log.

— Monsieur är på resor ?

— Ja!

— Monsieur är adelsman ?

— Ja!

— Baron ?

— Javisst, men kvartiu dessa frågor?

— Jag ber så mycket om förlåtelse, men för att vidmakthålla ordningen, så uppskrivas hvarje resandes, som besöker detta hôtél, namn, nation och börd, samt stundom yrke.

— Godt! Tack för er upplysning, och se här litet drickspengar. Bosegnormand gaf fem dollars åt upppassaren.

Upppassaren gick, djupt bugande.

Herr du Bosegnormand stängde dörren, framtog ur sin kappdäck ett af Shakespeares dramatiska arbeten, kastade sig på en chaise-longue, och fördjupade sig, minst för tjugonde gången, i läsningen af "Hamlet", prins af Danmark.

Detta försiggick klockan 10; klockan 12 ringde Bosegnormand, hvarvid samme upppassare visade sig.

— Hämta hit upp åt mig en så kallad "dejeune dinatoire" på fyra rätter, dem ni själf får välja.

— Skall ske, monsieur.

En och en half timme därefter, när Bosegnormand slutat att äta, inkallade han ånyo upppassaren.

— Finnes här någon häst att tillgå?

— Endast en gammal krake.

— Jaha; den duger ej. Det var ganska ledsamt, hvar

skall man nu göra?

— Ja... jag vet ej.

— Nå det dröja länge innan någon återhämtas?

— Alminstone tvänne timmas. Upppassaren såg på sitt ur.

— Ah!... det är aldeles för länge. Men... vänta nu... skulle man ej kunna få någon häst i staden?

— Jag tror knappt.

— Men köpa då?

— Ja... det kan hända

— Känner ni någon, som har till salu?

— Ja, jag vet en.

— Nå det är en god häst?

— Ja, ett mycket bra stö, har jag hört.

— Kan ni ombestyras dens uppköp?

— Hvarför icke.

— Var god då och gör det. Hvad är hästens pris?

— Tusen Dollars.

— Här är tusen Dollars. Fotök att skynda er!

— Ja, ja!

— Vår, antas ni, är ni tillbaka?

— Efter en timme.

— Jaså; skulle det ej kunna gå fortare?

— Knappast.

- 47
- Här har ni 50 dollars i drickspengar. Skynda er!
  - Jag är tillbaka om en halftimme.
  - Det är bra!

Upppassaren, som nu icke allenast visste att gästen var förnäm utan även gränslöst rik och frikostig, skyndade i väg så mycket han förmådde.

Bosegnormand rann i sinnet den gamla, populära frasen: "guldet har stort värde öfver människan". Därpå kastade han sig åter ned på chaise-longue'en och vagnade denna gång flyktigt igenom "Romeo och Julia".

Efter den utsatta tiden, klockan kunde då vara ungefär fjärdigen två, underrättades herr du Bosegnormand om att hästen stod färdig vid trappan nere på gården. Sedan han likviderat den åt honom lämnade räkningen, påtog Bosegnormand sin ytterrock och begaf sig, åtföljd af upppassaren med kappsäcken, ut på gården. Hästen stod ganska riktigt vid trappan och Bosegnormand fann den, till sin stora tillfredsställelse, vara ett utmärkt sto. Han steg upp i sadeln, i det han bad kyparen "säkert" fastbinda hans kappsäck vid sadelknappen.

Sedan detta var väkstället red herr du Bosegnormand bort; först lät han hästen gå eller springa

långsamt, men hunden utom stadstullen, sette han af i sporrsträck, härigenom stotligen förundrade de honom mötande, hvilka för sig själf förvånade anmärkte, att en till utseendet så gammal man och därtill så kompulent kunde rida så hördt. "Så kunde ej gamla herras i min barndom" tänkte de, men

O, tempora, o, mores!

II.

Herr du Bosequormand.

Fortsättning.

Inemot klockan tio samma afton anlände herr du Bosequormand till första gästgiveri på sträckan Benton — San-Francisco från B. sidan. Denna gästgivarvärd var mycket treflig och pittoresk, den hade någonting inbjudande i sig. Från landsvägen ledde en gångstig mellan tätta granar upp till verandan och bredvid gångstigen på högra sidan en körväg till gården. Bosequormand tog den sistnämnda vägen. På högra sidan af denna bakgård stod ett stall, som till en del beskuggades af höga trån. Vården själf, som stån för verandan och varseblifvit en ridande närma sig "balkgårdsvägen", skyndade emot sin gäst.

Han hälsade artigt, hjälpte Bosequormand ned från hästen och befälte "Jim" komma och taga "hemis

häst här" samt "se efter att den fick drögligt med mat."

Lärpä bad han "mylord" vara god och komma in. Bärande "mylord's" kappsäck visade värden vägen. Sedan de gått genom verandan inträdde de i en rymlig sal, hvarst gästerna icke, såsom fallet vanligtvis är ~~främmande~~ värdshus, skrälade och sjöngs, utan sakta talade med hvarandra — likväl icke hvisskande —, läste tidningar och spelade casino, vid en muggöl.

Bosegnormand satte sig vid ett bord och bad värden vara så god och uppeduka en sälla efter bästa förmåga, ty Bosegnormand var mycket hungrig.

Värden gjorde såsom Bosegnormand befällt, hvarefter denne bad honom deltaga i måltiden. Värden svarade blygt att han icke vore värdig äta tillsammans med en så hög herre, men för "mylord's" enträgna böner, antog han slutligen "den stora nåden." Värden var en mera pratsam man. Gladlynt och treflig var han äfven, och att han hade njut af sötebrödsdagar, vittnade hans stora, trinda mage om.

— Jag antar att mylord stannar kvar öfver natten?

— Det gör jag. Finns det något rum åt mig?

— Javisst! Bevars väl, jag har två rum, hvilka stå till mylord's förfogande. Det ena vettas åt bakgården och det andra ligger mot granallén. Skall jag

lata iordningställa rummet, som ligger mot granallen?

— Nej.

— Hvarför ej?

— Emedan jag önskar det aflägsnare.

— Det är bakgården till? Den fröntlige värden var något förbluffad, emedan det rummet var både otäpset seradt och taffligt möbleradt, och han hade nämnt det ändast, emedan han tog för afgjort att "my lord" skulle taga det bättre.

— Ja, just det.

— Ah! Mylord skämtar!

— Hvarför skulle jag skämta?

— Teke skämta! Det är omöjligt!

— Omöjligt?

— Ja. Mylord kan aldrig vilja hafva ett sämre rum, då ett bättre finnes att tillgå.

— Jag, nu vill jag hafva det.

— Men, mylord, mylord, förkrossa mig ej sedan med sin vrede, då ni finnes det otäpsetser...

— Nej, var lugn. Gör ingenting om det är ^{otäpset} ~~omöjligt~~.

— Men, mylord, det är dock till, hvad värre, så taffligt möbler...

— Gör icke för den saken! Om där finnes en sång

51.
ett bord och en stol och i bästa fall en kammad, så är all
bra.

— Alla dessa saker finnas där nog, men...

— Inga men mera, sade Rosegnormand något otä-
ligt, hvarefter värden ej längre vågade motsäga honom.

Ombyttande samtalsämne, återtog Rosegnormand:

— Är det långt härifrån till närmaste gästgiveri?

— Ja, ungefär en dagsresa.

— Ah, ja, det är lång väg.

— Jo, det är det.

— Hurvå skall jag göra med min häst?

— Hvad menar mylord?

— Jag menar att min häst ej kan springa hela
dagen.

— Ja, ja, mylord måste vandra.

— Utte?

— Ja.

— Seke just trefligt!

— Nej, mylord.

— Har ni intet annat råd att ge mig?

— Nej... jo, mylord kan ta in på en bondgård.

— Se det var ett godt råd, för hvilket jag tackar er.

Värden var förtjust. En "mylord" tacka honom, en rini-
ga värdshusvärd på landet, för det enklaste råd i värld:

52.
den! Den hederslige gubben var nära att tåras.

— Kanske vi nu gå till det där rummet, som utgörs af
faså, sade "lorden" leende, innan värden hunnit yttera
ett ord. Boscynormand hade slutat att äta. De steg upp
från bordet och gingo till rummet, värden fört med
ett lys i handen.

— Här är det nu, mylord, sade den sednare. Den
Boscynormand fann det vara ett ganska snyggt rum, ehuru
ej hade någon annan väggbeklädnad än den nakna stockarna,
samt var, såsom värden nämnt, nödoffligt möbleradt. Där
fanns likväl det nödvändigaste: en, med snöhvita lakar
och rosenfärgadt täcke öfvertäckt säng, ett rankigt,
stort bord, tre stolar, af hvilka en vanlig människor
satte sig på endast en, emedan de två öfriga voro
afsedda för equilibrister, hvar för de öfriga stodo lu-
lade mot väggen, och en förträfflig commode. Det he-
la såg ändå ganska inbjudande ut, isynnerhet om
man blickade åt sängen till.

— Aj! Hu-u-u-u! utropade värden i utöfver-
ton.

— evä! Hvad nu?

— Nej, nej, mylord, mylord! Hu-u-u!

— Hvad är det?

— O, mylord! nej, icke här!

— Hva' fan ville ni? "Lorden" var stilig.

— Förlåt mig mylord! Jag är en gammal man, fyllda 60 år. Min hustru är 56; två barn äro gifta och elva har jag dessutom hemma...

— Skrek tusan, om jag förstår något af att det här! "Lorden" hade nu svört att åtekaeta en skratteparos-
tygm.

— Mylord, här spökar! Förskräckelsen stod målad i hans anlete.

— Spökar! Var det det ni ville säga? "Lorden" log.

— Ja, mylord, och... och...

— Och?... ..

— Och så... så... skulle... jag... be...

— Be hvad?... ..

— Be... be... mylord vara så god och taga det andra rummet.

— Det var allt?

— Ja, mylord! Vän ni?

— Nej!

— Teke?... ..

— Nej! Goo det bestämt.

— Mylord! Men då jag säger att här spökar.

— Fastän!

— Men, mylord hvad natt klockan tolf går en man!

niska genom rummet. Det är rystligt!

Rosegnormand såg på sitt ur:

— Klockan är en kvart före tolf. Godnatt, herrin!

— Uti flyttas således ej, mylord?

— Ej. Godnatt!

— Godnatt, mylord! Vården kungade sig och försom
mumlande något ^{öfver}genjäre och gamla ^{öfver}penarriga lör-
des, som icke läta öfvertala sig etc., etc."

"Ändtligen har jag sluppet det gamla, fjäskiga gubbe-
stycket! Det var hög tid. Hvad han kunde åbåka sig!
Om en tid minuter öfver han här. Man måste skynda
att ordna sig! och sägande detta, stängde herr du Roseg-
normand dörren, vred den i dubbel lås, tog af sig sin-
na stoffas, sin rock, sin peruk! och såg neltung-
domlig ut med sitt svasta hår och sin icke trinda
mage, ty med ~~den~~ rocken hade största delen af hans
corpulens försvunnit. Herr du Rosegnormand, baron-
hans höghet, och mylord hade förvandlats till... ja
hvad?!

Om några af dem, som möte honom på under hans
ridt, nu sett honom, skulle de ätes tänkt: "så bruk-
kade icke unga män i vår barndoms spåka ut sig till
gamla lordes." Men ätes: O, tempora! O, mores!

Herr Rosegnormand lade sig — icke att sofra.

Det spökade klockan 12, andarnas och spökenas timme.
Huru var det ?

III.

Följande morgon klockan 8 steg herr de Bosegnor-
mand upp, klädde på sig sin förklädnad, och öppnade dörren,
samt gick till skänkrummet, där värdens i all sin glans
tronade bakom disken. Han såg ganska ordig och upp
skrämd ut.

— God morgon, herr värd! Bosegnormand såg också gån-
ska skrämd ut. Värdens svar blef en klumpig begröning.

— Huru står det till ?

— Ja... haackar, my... h... lord! He-er!

— Det var i sanning rystligt!

— Alldeles som jag spådde.

— Bestämde någon gengångare.

— Som ja'sa.

— Hämiskt! Han kunde tala!

— Jag hörde det.

— Hörde ni ? "Lorden" var något orolig.

— Jo-o; jag hörde tydligt.

— Kunde ni urskilja hvad han sade ? Chäm-
oroligare var "lorden."

— erkej!

En lättadens bruck rindslapp "lorden".

- Jag talade med honom.
- Talade mylord?
- Jo.
- Var mylord ej skrämmd?
- Ej först; men sedan, när han svarade, då blev jag kuslig till mods.
- Det kan man tro. Dröjde han länge?
- Nej; en quart ungefär.
- Huru blef det sen?
- Sen försvann han.
- Genom skorstenen?
- Nej; genom fönstret.
- Öppna' han fönstret?
- Nej!
- Jesses, hvad mylord måste ha varit skrämmd!
- Javisst var jag det.
- Och mylord bytte ej om rum?
- Nej ides jag. Jag tänkte som så, att emedan att nu är borta, så behöves man ej mera vara rädd och så lade jag mig.
- Ni är modig, mylord! Jag skulle icke vågat!
- Mylord log; han syntes ganz hela tiden ha varit ganska belåten öfver att — världen glömt all etikett.

- Har här spökat förut? Lorden återtog samtalet.
- Jo; men aldrig så rysligt som i natt.
- Huru har här egentligen börjat spöka?
- Åh, mylord! Det är en lång historie.
- Skulle ni vilja berätta den för mig? Lorden syntes intresserad.
- Mycket gärna, mylord; men det dröjer så länge att utförligt berätta den.
- Ja, ja! Det förstås. Men än ontar historien i korthet!
- Såsom mylord befinner.
- Tag nu verk stån i ordning en liten frukost och ett glas vin, så skola vi äta och dricka. Har ni godt vin?
- Ja, mylord. Åkta Malaga, fint portvin god Sherry och utomordentligt angenämt Tokayer-vin.
- Jaha. Stån upp Sherry, Tokay; har ni Bordeaux?
- Jo, mylord.
- Åh! En flaska Bordeaux då också.
- Jaha! Skan jag druka upp här eller i mylordens kammare?
- Si kan taga ett bästa rum, det där ni vil-

le påtruga mig i går, så kunna vi öfverdt samtalas.

— Det går an, mylord. Ursäkta, mylord, tinade han i det han gick för att ropa in Janie, sin hustru. Mistress Janie inkom; hon var ganska vackert, ehuru hon ej bar några prydnads kläder, utan räta och släa en enkel hemväfd yllekjortel och dito kofta.

— Min hustru; en hög lord, som hedrat mitt ringa hus med ett besök, presenterade värden.

Mistress Janie neg under det en förtjusande smälsande krusade hennes läppar. Lorden sade ha ne några artigheter, hvilka voro af nou och intet värde, och presentationen var undanmjord.

Lorden bad äf på sin hustru värla "hotellet", medan han språkade med mylord. Medan den förstnämnde stökade vid disken, bakom hvilken mistress Janie satt, frågade denna:

— Skau du nu tala om historien med gula kammaren? och hon sånde honom en förbräende blick.

— Tyst, tyst, miss Puft-pull, förmanade hennes man. Hon svarade intet.

— Chan är att fördigt, mylord.

— Godt! Värden förde mylord till rummet mot granullen, där de slog sig ned i ett par bekvä

na länstolar vid det inbjudande frukost-bordet. 59.

Sedan de slutat måltiden, frågade herr Bosegnormand:

— Hur var det nu med den där historien?

De ~~satte sig ner vid~~ De begynte röka hvar sin pipa och värden började sin berättelse:

— Det är en mycket sorglig historia. Flamsk är den äfven. Bäst är att jag kanske börjar från början. Det är nu omkring 60 år sedan en herr Montepacino, jag tror han var italiensare, bosatte sig i denna trakt. Han köpte den här lilla byggningen tillsammans med en liten jordlapp, som odlades af en dräng, hvilken han hade hos sig. Man sade att han var omätligt rik, men hvorfor han flyttat hit, fick man aldrig veta. Jag var då nyss född, så att jag själf ej visste af något, men sedan ha min far berättat det här för mig. Herr Montepacino hade en son och en dotter. Dottern var utmärkt vacker. Hon var en skönhet. Sonen var trots jag ingenting, han lefde ändast på sin fars räntor, och reste världen omkring. Sonen var äfven borta, någonstades i Europa, den ryska krigshöftningen, som begynte familjen Montepacinos drama. Denna kvinna regnade det aldeles föförligt. Plötsligt rycktes dörren upp till salen (mit svarande skänktrum), det herr Montepacino och hans dotter sattes vid brasan. Två män inträdde. De hade hattarna så långt neddragna

i pannan, att man ej kunde se hvilkå de voro. Herr Montepacino bjöd dem välkomna till hans hus. De tackade och kvarstannade åtta dagar hos herr Montepacino. Under tiden förtskade sig de både unga männen i Lucina, så hette Montepacinos dotter. Hon däremot älskade ända den ena, som ju är naturligt. Han såg bra ut, var ställig, och hade löjtnantsfullmakt. Den andra skulle äfven icke seta så illa ut, om ej han varit aldeles misslyckad i afseende å häret; detta var nämligen lingulet med en röd tofs mitt i pannan. Den förste var ärlig, öppen och frimodig, den andra däremot listig och inställsam. Denne förklarade sig icke för dottern utan besynnerligt nog för fadern, som gillade honom. Herr Montepacino afskytte däremot den andre, därför att han var krigare. Chylord skall vara god och förlåta mig att jag benämna dem "den förste" och "den andre", men jag vet ej deras namn.

— Det är ingenting. Fortsätt!

— Den lingule hade som sagt förlorat sig för fadern och den andra yppat för dottern sin kärlek, som mottog underrättelsen med glädje. Den sjunde dagen af deras vistelse hos herr Montepacino var mycket vackert, hvarför Lucinas älskade gick ut att jaga. På eftermiddagen gingo den lingule och Lucinas fadersän

promenera, men dusina följde ej med, oaktadt deras böns-
 Fadern och den lingule beslöt under promenaden att den
 förstnämnde skulle gifva dottern sin vifva tillkänna. Lu-
 cina satt under tiden hemma på verandan och drömde gif-
 va framtidsdrömmar. Plötsligt väcktes hon av dessa af-
 öfverrännande löftranten. De beslöt nu att för fadern
 uppa sin kärlek och begära om hvarandras hand. I öfr-
 samma åtkomms de promenerande, och blefvo osinniga
 vid åsynen af de båda älskande. Herr Montepacino
 befälte dem att följa sig till gula hamnen, det
 kunn där ni ^{mycket} snart sofo. Här följde ett förfärligt stor-
 migt uppträde, som slutade med ett dubbelmord. Den
 lingule öfverilade sig till den grad, så osinnig varken,
 att han drog upp en pistol från fickan och sköt löf-
 tranten, som hittills varit hans bästa vän. Men dusina
 svimmade icke, utan utropade ett hjärtskärande skri,
 ransade till den lingule och ryckte den ännu ryg-
 kande pistolen från hans hand, samt riktade den
 mot tinningen och afsköt skottet. Hon dog. Herr
 Montepacino och den lingule fingo ej fram ett ord; så fort
 skräckta och bestöta voro de. Utan att säga ett ord,
 gingo de och lade sig. Under natten öfveränkte mon-
 tepacino nogga allsammans och ångrade, men förgäfvat.
 Följande morgon körde han bort den lingule. Da-

62.

gen öfverföret begrofvos löjtnanten och Lucina. Ej länge
härefter afsonnade herr Chontepacinos själf i den eviga sin-
nen af sorg.

— Hur gick det med sonen? Frågade "mylord".

— Med sonen Chandius? Det vet jag ej.

— Åtkom han aldrig hit?

— Jo, några månader efter fadrens begrafning kom
han, och ärfde hela herr Chontepacinos förmögenhet.
Hur det sedan gick med honom, vet jag ej. Allting
löjtnanten går kvällen natt genom gulv rummet
med blodig panna och fordras hämmad. Det har min sa-
lig fader uttalat för mig. — Hur är historien slut,
hvad tyckte ni om den, mylord?

— Jag säger att den, såsom ni sade, är mycket sorg-
lig och dessutom att jag var mycket intresserad
af att höra den berättas, isynnerhet emedan ni
gjorde det, ty ni uttalade att ganska bra.

Alles kände sig värds husvärdens smickrad! Plöt-
sligt utropade han:

— Ah, mylord, mylord! Jag påminner mig något.

— Hvad då?

— Nu minnes jag att det igår var årsdagen för
den där förskräckliga händelsen. Ty den 23 September,
1828, tror jag, ty jag minnes ej riktigt. Säkert årtalet, dödade

Lucina sig och den linqule löftmanten. Det var därför, som det, mylord, spökade så föskräckligt i natt.

— Ja se därför var det, med gaf "mylord" synbarligen förtjust öfver gästgiverarens goda minne.

I detta ögonblick inkom Mrs Janie, alias miss Pull-pull, och underrättade sin man om att en utlänning hade ~~inkommit~~ anländt dit och tillade:

— Beståndt pratar han turkiska eller persiska eller hvem vet hvad det är för en smögge. Fastom låt det ju mera vackert.

— Pämminnes ni er huru han sade? frågade lorden.

— Han sade något om "Dänsor", när han steg in, och så när jag sj svarade, utan frågande tit tade på honom, sa han: "nö pette vi på frense."

— Ahn! Han talade franska, skrattade mylord.

— Huru skola vi reda oss om, Janie? Gäst giferan var bekymrad.

— Ingen fara, inföll mylord, — jag skall tala med honom. Kommen nu, skola vi gå!

De gingo ~~genast~~ till skänkrummel, hvarest en främmande herre satt på en stol. Tid beras in tröde uppsteg han och sade:

— Bonjour, messieurs!

— Bonjour! svarade lorden.

— Ah! c'est bien! Vous parlez français?

— Oui, monsieur!

— Cette dame-là ne me ^{'a pas} ~~compréhendé~~ pas, quand ~~je~~ ^{je} ~~parle~~ ^{lui ai parlé} l'honneur de la saluer. Je vous prie de lui faire mes compliments!

— Avec plaisir, monsieur! svarade lorden, hvarefter han framförde ^{sin artige} främlingens hälsning till Mrs Janie.

Ingen hade märkt den ^{synbar rörelse, som tygdes} syntes i främlingens ~~och~~ lordens ansikten, då deras blickar först möttes. Inom ligtvis var det någon gammal bekantskap, ehuru ingensom partem ville lägga den i dagen. Det fanns vissa ^{skit} ~~härfor~~ samtalen fortsattes på franska, ehuru vi ej vilja troffa lässaren med detta. Alltnog, genom "mylord", som tolkade gästens frågor, fick gästgifvaren och hans hustru klart för sig att han begärde ett rum, hvarefter främlingen aflägnade sig till rummet mot granadén åtföljd af Mrs Janie.

Straxt därefter såg mylord på sitt ur och munnade: "Tolf. Bäst att man ger sig i väg. Det var han han så hotfullt ut, den gamle narren!" Cha

Men jag skau lura dig, gamle gosse!" Därpå tillade han om sin häst åt gästgivareren, gick till sitt rum och ^{tog} kappsäcken, samt återvände till skänkrummet, hvarest värdern underrättade honom om att "hästen stod till mylords" "disposition". En stund därefter affor Bosegnormand.

Värdshusen, eller gästgivarerierna, äro belägna ungefärligen en dagresa från hvarandra på denna sträcka, så att Bosegnormand alltid om affornas anlände till följande gästgivarerijord sen om morgonen affor därifrån.

IV.

Bosegnormand är någon annan, än han synes vara.

Bosegnormand fortfätte sålunda sin färd sen nalkades klockan fyra om morgonen den 28 September det ställe där öfrespasset skett.

Klockan är redan fyra. Klockan $3\frac{1}{2}$ skulle jag ha bort se en omkuddpasser diligens, enligt Giulios uppgift. Men man kan ju låta minn taga sig på en halftimme. Och för resten... men, se här är ju diligensen. Ett hjul tycks ha trillat bort från ena axeln. Det måste vara här, mumlade Bosegnormand och steg ned från

66.
håsten.

På detta ställe hade röfvarene öfverfallit de re-
sande. Man kunde ännu se blodspår efter de
slårade.

"Här tyckes en batalj hafva utkämpats" åter-
tog Bosegnormand sitt mumlande; "det var på hög-
ra sidan, vill jag minnas, som träna skulle
stå. Jo så var det bestämt, jag kan försöka
En gran skulle lyftas bort från sin plats.
Vänta... den här rörs," fortsatte Bosegno-
mand, hvarefter han lyfte granen från dess plat-
s, ledde hästen genom öppningen, stödde trädet
tillbaka i hålet, passerade vägen genom sko-
gen, bängde bort stenen från klippan, gick
genom den underjordiska gånge, ledande sin
häst, som hade tyngt svårt att slippa fram,
och utkom i skogen, hvarest mötte honom
en som skildtvakt där posterad röfvare, som
frågade i det han utsträckte det med bajonet
förseddä geväret mot Bosegnormand:

— Wer da?

— Federat, svarade Bosegnormand, hvarvid
vaktten ännu invände:

— Men Giulio är återkommen.

67.

— Det är ej Giulio, svarade Boscq normand lea.
de.

— evå hvem då?

— Matimo!

— Ah, Matimo, är det möjligt?...

— Utan tvifvel, emedan han lifslefvande
står framför dig, Giovanni.

— Ah! Eftes du känner mig, så är du en
Matimo. God morgon, god morgon, gamle
vän. Trefligt att se dig.

— Och trefligt att se dig äfven, god mor-
gon, god morgon, Giovanni!

De gafro hand åt hvarandra.

— Har det lyckats? frågade Giovanni.

— Ja.

— Hur mycket?

— Något öfver en million.

— Ah! Skönt, skönt! En million? Och
bestämt tror jag monsignore äfven tar rätt
drögligt... vet du hvad, Matimo, att i rätt
så har haft en liten strid med.....

Matimo afbröt Giovanni, i det han ytt-
rade:

— Det där berättas du en annan gång

Beslyt du om att din häst följer föda och jag själv träffa monsignore. Dessutom är jag tröt utaf tusan af den här spittans föcklädnaden.

Giovanni, som om först, i följd af mörkret, märkte Natalinos föcklädnad, utropade:

— Ah! Se du är föcklädd! Tusan, hvad du är tyock, och du ser ju ut som en gammal quabbstut. Han skrattade.

— Se så, se, så, föl mig nu till monsignor.

— Det skan jag göra. Giovanni visade vägen för Natalino till grottan; — gif mig nu din häst, så skan jag sörga för henne. Ett präkligt sto! Gå in här, Natalino!

Natalino lydde uppmaningen och trädde in i grottan, hvorvid alla banditerna därstädes stego upp. Men innan någon af dem hann yttra något, utkom Macalotte från Williams och Chendis kammar, såsom vi berättat i sjätte kapittlet af andra boken.

Fjärde Boken.

I.

Hvem är denne Boscognormand?

Macalotti utkom, som sagt, i grötlan, och, förvånad öfver att finna en främmande, gammal herre där, utropade han:

— Hvem är ni, min herre? Önskar ni logi hos mig, så var god och stöp in, pris 5,000 dollars.

— Jag tackar aldrig ödmjukast för ert anbud, men har ingen lust att betala den propunerade summan, utan gifva den eller måhända en annan större åt er, monsignore.

— Monsignore! Huru vet ni att jag kallas så? Det är ej min titel.

— Jag vet med säkerhet att det är monsignors titel. Dessutom kan jag tillägga att monsignors namn är Macalotti. Skulle jag ej veta dessa saker! jag! en federat! Se på mig, monsignore! Känner ni ej igen mig?

— Nej, men... omöjligt... men, närne det ska

le vara... Malimo? Men jag mist.....

— Nej, monsignore, ni misstages er icke, ty jag är Malimo.

— Er det väl möjligt!

— Ja, jag är Malimo.

— Er då da! God morgon, god morgon, Malimo!

— God morgon, monsignore!

— Men... huru ha du... ah, du är fökledd
kan jag tänka?

— Rått gissadt, monsignore!

— Ha, ha, ha, hiki, hi, hi! Skrattade mon-
signore. De andra i grottan varande följde Cam-
lotts exempel.

— Intressant att få se dig här.

Malimo bugade sig stillsamt.

— Du är väl helbredd, kan jag tänka?

— Lika, som när jag sist träffade er, monsig-
nore, utom att jag har två år mera på nacken.

— Det förstås. Er två affärer. Lyckades det
sista, du vet?

— Ja, monsignore. Ofve förväntan bra. Jag antar
att jag man ej misstänkte mig, förän jag var för-
svunnen.

— Jaha. Hur mycket fick du?

— Det bestämda beloppet: 250,000 francs.

— Det var bra; micke bra, så föra juden. Du fick själf någonting?

— Javisst. Omkring 12,500 francs.

— Du är en rustibus. Hur stort är hela casabelloppet?

— En million trettiofemtusen tvåhundra femtio francs.

— Superbet! Diavolo! eti du ej värd namnet Malimo, så vet jag ej hvem, som är det!

— Monsignore! utbrast Malimo med en ny buggning.

— Så, så! sade Macalotti. — Men nu skola vi i dag boken uppskrifva dina bedrifter, och du skall få en namn till: Superbo. Härta hit dagboken, Felicitati.

Dagboken var en uppföring af Malimo. Där upptecknades alla "bedrifter", såsom röfvarne behagade ha rån, mord o. d., hvarigenom de erhöles förmågor.

Tammänket var detta röfvarband väl disciplineradt. Macalotti var dess höfding, och honom lydde alla blinda. I synnerhet hade sträng disciplin införts, sedan Malimo gjorde sig till medlem af bandet. Ty han

var på sån och vis Macalotti rådfjörre. — Det ansågs bland röfvarne för en stor ära att ha flere namn. Endast en bland dem hade två namn. Det var Giulani Magnifico, som för tillfället var borta. och den öfver Maximo Superbo den andra. — Läsna påminnes sig kända de fyra dörrar med oraperier som syntes i korridoren. En af dem var för Macalotti's rum. En annan dörr höll de till det rum, som beagnades för sådana gäster, som Williams och Chendis. De tvänne andra rummen, hvilka hvardera till utgång hade en af de två öfriga ömnämnda souperiserna, voro afsedde för just sådana, som Giulani och Maximo. Det ena af dessa rum hade Giulani, det andra skulde Maximo skälla. —

Dagboken framförs af Velocetti. Macalotti möttag den, hvarefter han och Maximo aflägsnade sig till den sednarens kabinet, ett komfortabelt inrättadt rum.

— Skrif du Maximo Superbo! Jag idsa sig, sade Macalotti, hvopi han kastade sig i en länderstol. Maximo satte sig vid ett mahogny-skribbord och började skriva. Medan pennan

raspar på papperet, tammade macalotti med högra handens fingrar på en bord bredvid honom, medan den venstra håller i en ^{reär} vänd cigarett.

Hans tankfulla blick irras ut i gröttan i de vida rummen. Hvad gör de han så vemodfullt ser ut. Makända tankar han på barnidomens sälla dagar, då han, fri från hvarest brottelig tanke, oskudsfullt leker med sina kamrater, vännen och väninnor. Makända ångor han sitt nuvarande lefnadsställe. Men nej... med ett hest skrämt stötas han upp från fåfängens tofven. Maximo, som ännu van vid dylika utbrott af sin herre, fortätter lugnt att skriva.

Macalotti satte sig åter i ländstolen. På hans möttakby, på hans eldiga blick, på hans koopsvarta hår ser man att han är en söderns son. Ett smälande spelar kring hans läppar, när han tänker på sina bragder och på huru han alltid lyckligen undsluppit rättvisan. Han är i sanning vacker. Hans rika, smakfulla drag förhöjer hans skönhet.

I detta ögonblick vändes sig Maximo om; han har slutat skriva. Macalotti som ej

ej märkt någonting sattes stilla kvar. Malimo studsar; han finner Macalotti sja en öfverraskande likhet med en nägon. Men behärska skanda sig, säger han:

— Det är gjordt, monsignore.

— Jaha, svarade Macalotti och steg upp för följen, — kom!

De gingo till den stora grottan. Malimo hade medtagit dagboken.

Alla röfvere voro samlade i grottan, emedan det var en högtid för dem då någon federat hemkommit från en utländsk resare, då hade de alltid att förvänta drickspeningar.

— Är vi alla 28 här? frågade Macalotti sedan de inkommit. Då frågan bejakades, befälade han Maximo Superbo uppläsa det af sig skrifva.

Maximo Superbo uppläste med hög och tydlig röst och långsamt det sedrankiga, eller såsom följer:

"Klockan IV om morgonen den 28 Septembris anno 1852. Vi Macalotti, röfverhövding, anförare för den af 24 man bestående Truppen i Nord-America, högste anförare för Trupperna i Brasilien, Arabien och Europa.

85.

Var undersåte af föste ståndet, Maxime kallad, men hvars rätta namn är Max Portmonteau, engelsman till börd, hafvet, genom att han uti två år i Paris sig uppehållit, eller från den 19 juli 1850 till den 17 juli 1852, och därstädes förskaffat sig 1,035,250 francs, skildt namnet Supervo till sitt förre, hvarann han verktygas Maximo Supervo. Dessutom hafvet han en skildt 12,500 francs. Den ofvannämnda större summan är till union-cassan.

"Beloppet 1,035,250 francs delas sålunda: Maximo Supervo får i betoning 5% af hela beloppet, d. v. s. 51,762 francs 50 centimes (cirka 10,000 dollars). Härpå afdrages åt Maximo Supervos kamrater det vanliga beloppet 2,400 francs och delas. Erhålles sålunda hvar och en 100 francs (20 dollars). Fjärdedelen af den återstående summan gifves åt Macalotti, oss. Vi skälla 12,340 francs 60 centimes (cirka 2400 dollars). Maximo Supervo tillkommer återstoden, d. v. s. 37,021 francs 90 centimes (cirka 7,400 dollars).

"Unioncassan har tillfallit 983,488 francs (cirka ^{1950 00} 19,000 dollars)."

— Se så, nu är det slut, tillade Maxime till:

prebo och slöt boken.

— Tack skall du ha, sade Macalotti, — hvil äro pengarna, så att vi kunna dela dem?

— Uti min kappsäck. Jag skall gå och ta den. Maximo gick till sitt rum, där han lämnat sin kappsäck, och åtekom med denna. Där på öppnade han kappsäcken och framtog ett litet skrin fullpackadt med sedlar. Macalotti begynte utdelningen. Först lade han liksom åsido 9 stycken 100,000 francs-sedlar, 3 stycken 1,000 francs sedlar, 4 st. 100 francs sedlar och 88 francs i andra sedlar; detta var sin union-cassan. Det öfriga utdelade han bland kedarna, tog sin beskärda del och gaf åt Maximo Suprebo hans. Vår detta var gjordt befäste Macalotti:

— Ingenting vidare nu. Vi äro alla dugligt trötta. Därför: "alle man till kojs." I morgon klockan fem på eftermiddagen kommer du till mig Maximo Suprebo och berättar mig dina äfventyr. Jag antar att de äro mycket intressanta, tillade han med ett småleende och aflägsnade sig.

Äfven Maximo Suprebo gick bort till sitt rum. De öfriga banditerna svepte in sig i tjocka filtter och somnade på strotans golv.

II. Pergamentet.

Maximo Superbo sof långt in på förmiddagen följande dag till följd af nattsvaret. Afven då han steg upp från sängen kände han sig så matt, att han bestod tillbringa dagen på sitt rum.

Han tog för den skull fram en af sina kär romaner, "Les trois mousquetaires" af Dumas. Han hann sluka sig hela första delen, då man afbröt honom, genom att inläsa middagen.

På eftermiddagen återtog han lecturen och slutade icke förrän klockan var 5. Han steg upp från sin häft liggande, häft sittande ställning i den bekämda fåtöljen, och gick in till mealotti.

Dennes kabinet var verkligen luxuöst inredt. Tjocka sidentapeter betäckte väggarna och ^{på} golvet låg en så tjock, mjuk matta af persisk fabrikat att den förtog ljudet af alla steg. Ett mahogny-skrifbord, ett annat dets matbord, ett ypperligt pianino, en charmant alkoversång, en fin toilea-byrå och ett klädskap, tillsammans med en marmorcommode och några utomordentligt bekväma fåtöljer och höga karmstolar fulländade rummet möblering. Dessutom hängde här och där på väggarna några treflor i olja af sådana utmärkta målare

som Rubens, ^{Raphael} Van Dyck m. fl.

Macalotti bad euaximo sätta sig ned vid sea matbordet, som han ^{redan} satt vid. Därpå hånlede han i gammal Brodeau ai sig och euaximo.

— Tag för dig, euaximo Pepebo, här är frukt. Ter! eht oen drick! Skål!

— Skål, monsignore!

De klingade glasen mot hvarandra.

— Beträkt du apelsiner, eller kanske druf vor. Tag för dig bara, vor aldeles som hemma! euacalotti vor något upprymd.

— Och nu skall du berättar om dina märkliga öden under dessa två år.

— De äro icke något märkvärdiga alls; försäkra de euaximo, — det är endast i romanerna som de hinder hjältnar se och annat, som är något otroligt. Tyvärr är jag endast ~~en vanlig~~ dödlig. Han emålog.

— Ja, ja, hem ... Börja nu!

— Ända från början?

— Javisst. Hvad menar du med det?

— Om jag skall begynna med monsignores öden eller ej.

— Du kan ju upprepa dem så bli historien

Länge.

— Ah!... den är annars också lång nog.

— Jaa, nå!... Du kan ju me ändå... Jag kommer ej riktigt tydligt ihåg minn ordet... Börja nu då bara med dem!

— Godt. Förhållningsorderna voro fem. Monsignore gaf dem i Italien. Den första var att jag skulle kunn mig vid mitt rätt namn, d. v. s. en Portmonteau. Den andra, att jag skulle bejfrar mig till Paris. Den tredje lydde att jag skulle uppehålla mig högst $1\frac{1}{2}$ år därtillades, och under denna tid förhålla så fiffigt som möjligt saluic kop en million francs; kvaroms icke, så lydde den fjärde ordern att jag skulle underlåta monsignore därom genom att skrifa till M. F. Bellan, New-York. Till sist förbjöd monsignore mig att annas, än vid ofvannämnda tillfälle, skrifa till monsignore, emedan brevet lätt kunde komma på villospår, i följd af att det icke ^{skulle kunna} hafva någon nä adress, ty monsignores vistelseort skulle omväxla ofter litet; monsignore yttrade att monsignore trolegtvis skulle komma att uppehålla sig i Österrike, Ungarn, Ryssland, Tyskland och Danmark. För ofrist finne jag handla, så som jag funne för godt.

— Alldeles rätt; du har sut ypperligt minne
 eralimo Snygbo, inför euacalotti. — Jag var
 fader verkligen i ofvannämnda riket. En liten
 händelse kan jag omtala för dig, som hände mig
 i Tyskland och Danmark. . . Men det är det
 samma. . . Du kan vill kanhända fortsätta
 med din berättelse, så kunna vi lämna min
 tillsvidare.

— Nej, för all del, monsignore. Jag är myg
 ket nyfiken att få höra es historia, sade eralimo
 som gärna ville hafva liten tid på sig för att
 uttänka huru han skude börja.

— Erå, så skau du då få din nyfikenhet
 tillfreds stald.

— Det var i Tyskland, började euacalotti. —
 Vi voro lägrade vid det höga Harsegribe (som
 du vet kan jag ej Tyska, så att jag ej så noqa kom
 mer i hog namnet). . . ^{mer} läropos Tyska så. . .

— Så? frågade eralimo, då euacalotti gjorde
 et uppenbar.

— Nej, nej. . . det får du sen höra. . . det får
 bli en ofverraskning. . . Erå fortsätter jag bara ber-
 rättelsen: Det var som sagt vid det väldiga berget,
 hvars namn jag nu icke så noqa minns, som vi

som vi voro lägrade, jag och mina fyrefyrre man. Vi hade slagit oss ned i en öfvergipven stuga af trä, för att hvila oss ett par dagar; vi ämnade sedan fortsätta till Danmark. Ett inre rum i byggnaden förbehöll jag mig; de öfrige fingo dela den stora yttre stugan. Andra aftonen, då jag satt i mitt rum och skref i dagboken, uppspyktes dörren häftigt, och Pietro och Secu inträffade ledande en främmande kar, som då han såg mig; utropade:

— "Är detta anföraren?" På mitt jänkande svar, begärde han då en stundsensskidat samtal med mig. Han talade italienska, men jag tror att han var signenese. Då jag ej strätt samtyckte till hans begäran, uppslyste han att han hade något viktigt att säga mig. Jag blef nyfiken och befattte kodarna släppa honom. Pietro anmärkte likväl att det kanske vore bäst att jag vore försiktig, ty man kunde ju ej veta, hvad en sådan fan hade i sinnet, hvarsför jag äfven tog en pistol i handen. Kodarna gick, och jag frågade hvad han hade till säga. Han underrättade mig då om att han hade en hämnd att kräva jef

en dansk herre. Jag svarade att det ej angick mig. Han började då ven bedja att jag skulle hjälpa honom och att jag hade en stor vinst att kopas på, emedan den danske skulle vara mycket rik. Jag sade då, att om jag inginge på hans begäran, så skulle jag förlora allt guld, silver o. a., som äddades från dansken. Han svarade att det skulle gärna på ske. Jag frågade då, något förvånad, hvad han själf skulle taga. Han svarade: "barnet, barnet." Jag tyckte det vara oetsamma, om man hjälpte honom eller ej, i synnerhet då det var så lofvande utsigter, hvorför det beslöts att vi följande dag skulle bryta upp och fortsätta till Danmark med karlen i vårt sällskap. Åtkomne till Danmark gingo Pietro och karlen (signenorn) till dansken en afton och räddade undan hans barn, en gosse. Jag glömde säga att det var i Köpenhamn. — Vinsten var ej stor, ty Pietro berättade att ^{hvar} ~~gossen~~ börjat gala, så att de mest skyndat därifrån. I brädskan ryckte han (Pietro) med sig en liten låda från en etagete, som (lådan) jag nu har hos mig. Den innehåller ett pergament, hvarpå troligtvis

på danska är någonting skrifvet.

— Intressant vore att se pergamentet, inför Maximo.

— Det går nog an. Maxalotti framtog från en byråläda det omtalade skrifvet, hvarefrån han sedan uttog en pergamentrulle och räckte den åt Maximo, hvilken utbrast:

— Monsignore! Se! Det måtte vara någon hämsk historia, ty det är ju skrifvet med blod.

— Med blod! Ah, ja! Se då, det har jag ej märkt förut. Ser du hvad det är för ett språk, Maximo?

— Vänta, monsignore; det är förfärligt otypiskt; bestämd skrifvet af någon döende, ty bokstäfverna hafva fått mycket onaturliga stängar nedåt... den döendes hand har sjunkit neråt... Monsignore, jag har det... Det är engelska, ren engelska. Rubriken är:

The tale of my life.

Monsignore ser således att det är engelska. Rubriken är ganska intressant: "Min lefnadssaga"; manne självra historien eller sagan vara likadana. Om jag, monsignore, får låna detta pergament, så skall jag uttröra och copiera dess

innehåll. Hvem vet hvad man kan få reda på genom dylika tju utseendet så intetsägande berättelser. Det här ser i synnerhet så mystiskt ut genom att det är skrifvet med blod och tydligen af en döende, som i sista stunden af sitt lif måhända ångrat sina synder och nedlagt dem på papperet.

— Hvem så ha undertecknat denna skrifvelse? frågade Macalotti.

— Jag skall se efter, glömlige Macalotti. Det är Juan Montepacino.

"Besynnerligt!" tänkte ~~Macalotti~~^{han}. "Högsta god besynnerligt! ~~Juan~~ Montepacino! Det är ju samma namn, som en person i världens berättelse hade! En invecklad historia! Troligtvis är pergamentet mycket innehållsrikt. Jag måste ta' reda på det här." Macalotti var mycket nyfiken och kunde icke hålla sig, utan ~~att~~ bad nästan höfligt om anstånd att få gå till sitt rum och se hvad pergamentet måtte innehålla. Macalotti gaf lof härpå. Macalotti skyndade till sitt rum. Inkommen dit kastade han sig i skrifstolen och beynnade copiera pergamentet. Han höll afbrutet på i 6 timmar. Klockan var närmare

toft på natten då han hade sig. Men någon söm
 fick han ej den natten; så märkvärdiga saker stod
 att läsas på rullen. Med glädjestrålade insig-
 te klädde han morgonen därpå på sig och skynd-
 dade in till Macalotti. Han såg huru Will-
 liams och Chendis just då gingo ut att sval-
 ka sig, men nästa minut glömde han bot av-
 samman för pergamentet.

III. Manuscriptet.

Macalotti hade denna morgon afskickat bref-
 ven till New-York med Velocetti, som var den
 bästa ryttaren af dem alla. Han (Velocetti)
 hade fått stränga order att icke låta sig up-
 pehållas af någonting eller någon under vägen,
 utan vida så stor del af dygnet, han va rida
 till, ändast med små raster.

Macalotti ville ej ~~sjä~~ omtala något om
 Williams och Chendis för Malimo, förrän den-
 ne berättat sina äfventyr för Macalottis efterfö-
 ren för de tre röfvatrupporna var så pass hög att
 han ej nedlät sig att omtala saker och ting för sin
 "undersitas". Dessutom tänkte han att Malimo tro-
 ligitvis skulle få nys om den sköna förgyften af nå:

gon annan; om ej så skulle det få bli en öfverraskning.

Macalotti såg som bäst i en lindstol i sitt kabinet och hade tanken på Velocetti och hans resa, då dörren häftigt öppnades och Massimo stötade in med ^{glädjefull} glädje mata:

— Monsignore! Monsignore! En skön, en härlig upptäckt, som skall göra oss rika som Croesus. Ah, hvad det skall bli charmant!

— Hvad är det? Massimo steg förundrad upp från sin bekväma ställning. — Är du från vettet, Massimo?

— För ingen del, monsignore. Jag har en glädjande upptäckt att meddela st, monsignore. Se här! Och han framvisade ett manuskript.

— Pergamentet!

— Just det.

— Monsignore Låt höra! Hur är det?

— Jag har copierat blodskriften. Det var ett tungt arbete. even det åt ingenting emot hvad jag har fått reda på.

— Nå... hvad stod där?

— Teke så lätt att säga det i blinken. Dessutom hade jag ej någon vigt vid annat, än en

sak, som nog är den viktigaste.

— Försök återgå korta ordalag som möjligt redogöra för mig om den där saken.

— Det är lätt. Hela saken består i ett enda ord...

— Som är ?...

— Guldgrufva.

— Hvad! En guldgrufva! Står där något om en guldgrufva?

— Javisst. Där talas om en guldgrufva, som skall bli vår.

— Vår! Hvad säges du?

— Det är så. Stället angifves mycket nogga, där grufvan är belägen. Och hvad är naturligare än att vi...

— Skolen öfvertaga den; det är ju din mening?

— Just så.

— Och du säges att där finnes guld ännu?

— Ja. Det står tydligt i pergamentet att de lämnade grufvan nästan full.

— Full? Hvad menar du? En guldgrufva full!

— Ja. Och full af pengar.

— Full af pengar ! Mucalotti var bragt till den högsta förundran. — Pengar ! men det är ju då ingen grufva !

— Kanhända ! Men grufva kallas den.

— Men jag kan ej förstå huru där är fördiga mynt ?

— Ah... Se det ja vi reda på i pergamentet. Jag hade, som sagt, icke måke till något annat än gulgrufvan, full af pengar.

— Skola vi läsa pergamentet ? Ios du ?

— Kunnu vi ej läsa kopian ?

— Ja, ja ; det är sant ; du har din kopia. Den skola vi läsa,

de slogo sig ned i hvat sin landstol och charcino läste :

— "Min lefnadssaga.

"Skrifvet af mig, Juan Montepacino, med mitt eget blod, ~~sågt~~ ^{skrivet} från Lewis och rätt västerut från Mississippis högsta åt nord liggande krökning, eller helt nära Klippbergen i nordra America.

"Skrifvet af mig, Juan Montepacino, till läsa och varnagel för mina efterkommande, att de bättre än jag må framlewa sina lif.

89.

"En döende ljunges ej, och därför är att hvad jag här nedskrifvet dagens sanning, ty jag är döende.

"Af denna min syndabekänneelse skall man finna att jag varit den grötsta brottsling, man på jorden kan påträffa.

"Likaledes får man af denna berättelse reda på en hämlighet, som troligtvis annars med mig skulle gå i grafven.

"Men o fars! Jag har nu först tänkt på att äfven denna hämlighet är fäst. Läs detta till slut och man kan få se, hvorfor.

"Jag är italiensare, ehuru min farfar var me-
likanare. Ty jag är född af italienska föräl-
drar i staden Avellino, belägen rakt öster-
ut från Neapel, den 17 Januari 1719.

"Ehuru mina föräldrar icke voro rika, hade de likväl så mycket att jag fick gå i skola. Stora anlag för läsning visade jag ej. Jag var alltid bland de sämsta. Jag var lat.

"Min mors bönes, min fars rottling, ingen-
ting hjälpte. Mina föräldrar hade ämnat mig
till advocat, men jag ville till sjös, som så
många andra både före och troligtvis efter mig ska.

90
Lagöra.

"Här bodde på en liten gata, och skolan var från
mera besökt. Midtemot goss-skolan, där jag
gick, fanns ett privat-läroverk för flickor. Det
ta gick en ung flicka, Anunciata Aman-
dini, som i trakten allmänt var bekant för sin
stora skönhet. Hennes ~~lilla~~ fint tecknade, ovata
ansigte med de mörka, stora, liffulla ögonen, den
grekiska näsan och den lilla, rosenröda mun-
nen, hennes svarta, lockiga hår, som föll ned
öfver den marmorhvita halsen, väckte beun-
dran och kärlek hos stadens hela manliga ung-
dom.

"Ehuru jag sett henne ända sedan 10 års ålder,
hade jag ej hyst någon varmare känsla för henne,
förrän i mitt sextonde år, då jag passion-
erat förfälskade mig i Anunciata..."

— mycket romantiskt, och icke alls skrifvet
som af en döende, smålog enasalotti och clem-
vins instämde dörs. Därför fortsattes:

"En afton gjorde jag henne min kärleksförklar-
ning. Jag kommes mycket väl i hög humör vid den
vackra mångfärgade kvällen stodo på gatan och lof-
vade hvarandra evig tro och kärlek. Vi bestämde

91.
de äro vi följande afton vid samma tid och på
samma ställe skulle mötas. Jag var ofverlyck-
lig och fick ej en blund den natten. Följande afton
randades och jag gick till den bestämda mö-
tesplatsen.

"Efter en stund kom hon, och då jag skul-
le taga henne i mina armar, stötte hon mig
fullbakt med sin hand och sade:

"— Icke så brådtom, min kär Juan! Du
vet att jag endast tycker om sådana män, som
utfört någonting, endera äro de mycket flitiga
eller så hafva de dödat någon orm, eller varit res-
ta till Africa, eller något dylikt, men du, du
har ju egentligen ingenting uträttat; icke är
du alltför flitig, såsom till exempel Martin,
icke har du dödat någon orm, såsom Svede,
och icke har du varit i Africa, såsom Caiofy
har därför betränkt mig under gårdagen och tyckt
att det vore alltför simpelt att ha till älskare
en sådan stackare, som du!—

"Det var grymma ord, det står fram en så stän-
mua, och jag var äfven förtviflad. Jag hade velat
gråta. Hon blef kanske något röd därpå och
sade mildare att jag ju kunde förröka någonting,

så skulle att nog bli bra igen.

"Jag förstod icke då, att jag bort öfvergifva en så nyckfull och lättsinnig kvinna och ofna ha henne i hagen, ~~såsom jag~~. Men jag var ung då ännu. Det var min första kärlek. Men så ger att den är den starkaste.

"Allt nog följande dag rymde jag. Efter en dags, besvärlig vandring kom jag till eskapel. Jag hade slagit sönder min sparbössa, innan jag begaf mig å väg, och med förvånning märkte att den innehöll en ganska stor summa, med hvilken jag kunde lifnära mig i några veckor enligt mina beräkningar.

"Vid ankomsten till eskapel, gick jag ganska till kammen, ty mitt beslut var att gå ombord å något handelsfartyg. Efter mycket frågande och sökande, fick jag slutligen reda på att ett copvande fartyg, destineradt till America, låg på vedden.

"Jag hyrde en liten roddkät och kom således fram till skeppet. Jag begärde hyra, som beviljades af kaptenen, en rå och obildad man, och efter några frågor, rörande min personlighet, samtyckte han att ta mig ombord. Som besättning

"Jag hade om uppenitt mitt lefs åtra; den att slippa till sjö. De första dagarna af vår resa var vädret utmärkt vackert och jag var så uppfyllt af glädje, att jag glömde till fulla uppfylla min pligt. I början låtsade sjkaptenen här om, men så fort vi voro ute i Atlantiska oceanen, brast stormen lös. Första gången öfverhopade han mig med skällsord, och jag blef så skrämmd att jag en hel vecka därefter Troget var på min post.

"Olycksamma vindar hade drifvit oss till skerrenna, och vi fruktade att vi möjligtvis skulle stöta på grund på någon undervattensklippa, då den sjunde morgonen uppgick för oss med en strålig sol och en frisk vest-syd-vestlig vind. Detta var för oss särdeles passande, ty vi skulle le till Vera cruz, som ligger vid Mexicanska viken, och vinden låg örlät.

"Denna dag var kaptenen på mycket godt humeur, och emedan jag i 6 dagars tid icke varit från min plats, så beslöt jag begagnas af tillfället och begärde fördröskell af kaptenen några timmars ledighet.

"Du! - rot kaptenen, - du! Hvar' ska du med ledighet, din f-de lathund! -

"Jag hade totalt missräknat mig. Jag försökte
 blidka mig kaptenen, genom att begära mig och att
 taga min plats, men ännu vredare, skrek han
 "— Hva? Hänas du mig? Skrek tinnos
 flygande holländare och både små och stora
 smidjäfilar... ta' mej attan tusan... f-u
 i dej... hva' flinar du där?— tillade han
 då jag icke, och tillade det allvorsamma i se-
 tuationen, kunde hålla mig från att drag-
 ga åt minn af hans onaturliga vrede. — Hva
 ? flinar du där? Din skedjäfvel! Ja' ska'
 lära dej flina, ja'. Och han sparkade till
 mig, så att jag svimmade och föll omkull.

"Då jag vaknade till medvetande, fann
 jag mig liggande på golvet i ett aldeles små
 rum. Min ^{vänstra} högra sida väckte förfärligt, ty det
 var där hans spark träffat mig.

"Salunda fick jag ligga, antages jag, i fjör-
 ton dagar, under hvilken tid man barat mig
 ärtsoppa, fläsk, bröd och vatten i små ranson-
 er hvorange dag. Under förloppet af dessa dagar
 hade jag god tid att öfvertänka det steg jag tagit.
 Och jag ångrade, men för sent!...

"Alltnog, den fjortonde dagen ^{utred} min för

genskap infann sig kaptenen själf och underrättade ⁹⁵ mig om att vi anländt till Veraevur och att jag om kunde fricka mig iväg. Jag tog mina rebus och begaf mig bort från det otäcka fartyget och dess liksåledes otäcka kapten.

"Jag var alldeles återstald från värken i sidan, emru inga ömma, ja inga omsorges als användts. Jag hade ännu kvar något pengar, så att jag kunde ta in på ett, som jag trod, sämre vårdshus i Veraevur. Klockan var omkring sju på aftonen, så att jag bestalde en enkel måltid, och fick mig ett rum. Jag sof så lugnat den natten, som jag icke förlänge gjort.

"Följande dag skulle däremot blija desto oroligare. Ty då jag betalat värden för förtäringen och logiet, så hade jag ej kvar mera än ungefärligen 1 lira 25 centesima. Hvad skulle man med detta kunna uträtta! Jag skulle nätt och jämnt få mig en måltid försör, men hvad skulle jag sedan taga mig till? Ensam, och hvad värre var ~~utan~~ pengar, i en stor stad i ett främmande land, ja till och med i en annan värdsdel, än den jag var född i, hvad skulle jag där annat ha att göra, än svälta ihjäl eller... jag ryggade tillbaka för denna

36.

tanke, men den återkom oupphörligt... stjåla.
Hui! Jag ryste då jag för mig själf sekta uttala-
de denna tanke. Hui! Hållöre dö, än stjåla. Huru
då hvad som hände vill, men aldrig skulle jag gö-
ra en försök att beröfva en annan hans egendom.
Ej, aldrig!

"Detta beslut styrkte mig. Jag bortslög för en
stund alla ledsamma tankar, och jag vandrade
 omkring i denna Mexicos förmånsta sjöstad och
 betraktade dess sevärdheter. Hvarje ^{gård} jag gick för-
 bi ett ställigare hus eller palats afundades jag
 deras lycka, som bodde där. Huru trefligt skul-
 le det ej vara att få bo i en elegant våning med
 tjänare i öfverflöd och ändast med en vink eller
 ett ord kunna åstadkomma hvad som hållet! O!
 Hvad man skulle njuta!

"Under dessa tankar hade jag glömt bort att
 ännu och sålunda utkommit från staden på en
 liten väg. Solen stoo högt på himmelen, fåglar-
 na kvittrade sina små, men förtjusande drill-me-
 lodier, allt var lif och glädje i den fridfulla natu-
 ren. Ändast jag, jag var den ende, som ej kunde
 deltaga i denna glädje. Jag gick framåt med ned-
 böjdt hufvud och modlöst sinne. Hvad skulle jag

företaga mig i denna hjärtlösa, stora värld, utan fa-
 der, utan moder, utan ~~nagon~~^{alt} annat, än mitt lif,
 som nu var en böda för mig. Hvad skulle jag gö-
 ra för att förtjäna mitt dagliga bröd på ärligt vis,
 i ett land, hvars språk jag ej als förstod, och hade
 jag äfven kunnat detta, så huru skulle jag utan
 någon fördelaktig recommendation blifva mottagen
 af kalla, hårda, grymma människor?

"Jag tänkte icke på att det möjligtvis i denna
 lilla värld skulle finnas några barmhärtiga männis-
 skor, som kanhända skulle upptaga mig. Men jag
 var ju så stor!

"Hvad återstår mig annat än föden!

"Upp dessa tankar väckte mig min trötthet.
 Jag blickade upp. På båda sidor om vägen
 var en skog, bakom syntes ett fäst. På sidan om
 detta var låg vägen, hvorpå jag kommit. Teractue
 syntes ej mera. Solen hade börjat gå ned. Ett öga-
 blick och det var nästan mörkt.

"Mörkt! Och jag ensam i en skog! Jag började
 bli skrämde. Ända sen barndomen har jag haft stor
 fruktan för mörket, tillräknad i sällskap. Och
 nu ensam!

"Jag började förlora förståndet. Jag besynte

springa. Jag rusade framåt utan mål.

"Jag begynnade sjunga en lustig visa. Jag skrattade, jag hoppade, jag rusade framåt, framåt. Jag skulle kunna göra hvad som helst! Jag skulle stjäla, jag skulle mördra, jag skulle dränka mig, jag skulle sätta ett hus i brand, o, hvad det skulle vara roligt! Jag var vild. Jag var ursinnig. Jag skulle eläs med djävulen. Jag hörde hofs-lagen af en häst. Uha! Det är Beelzebub, som kommer ridande. Jag skall döda honom.

"Efter en stund fick jag sigte på en hästman ryttare. Jag hade fått den infernaliska tanken att det var den onde, och jag skulle döda honom. Ryttaren red safta. Jag rusade fram, fattade hästen i tygeln; den stegrade sig och så hastigt, att ryttaren kastades från sadeln på marken. I samma ögonblick varseblef jag en pistol, som var instucken i sadelkölstret.

"I ett ögonblick hade jag fattat vapnet och spänt kameran. Ryttaren låg ännu på marken. Jag böjde mig öfver honom och satte pistolen för hans linning, med fingret på trycket.

"—Uha har jag dig, gamle erkerstulm! du poppa till alla små och stora smadjäffar, skrek

jag beagnade mig af ^{min f. d.} ~~hans~~ uttryck. Han²⁹.
såg mycket förvånad på mig, och var alldeles lugn,
skuru han hade döden framför sig.

"Ja, du, se ej så förvånad på mig. Trost
du ej att jag vet hvem du är? Jo, du är själf-
vaste fan, och nu skall du gjuta döden."

"Jag ämnade just trycka och skicka en ko-
la i den gamles hufvud, då han upplyfte sin
arm och sade:

"Håll! Hvarför ämnar ni döda mig? Jag
är en gammal man, som nog känner att döden
är nära, men hvarför icke då låta mig njut-
ta af dessa få återstående stunder? — Hans
rost ^{var} lugn och näst sorglös, och jag blef be-
tydligt lugnare, men kunde icke komma ifrån
den tanken att jag hade "hans sataniska ma-
jestät" framför mig.

"— Hvad försöker du inbilla mig, gamle ^{skit}
att du är en gammal man! Jo, du är
fan! —

"Lugna er! Jag erbjuder er en omätlig sum-
ma penningar om ni låter mig leva —

"— Hur mycket ger du? —

"— Flere millioner! —

"— Gif hit! —

"— Jag har ej ² den här. —

"— Du skall dö. —

"— Men se här, här har du en papper, — så han och räckte mig ett papper, inrulladt i en gamert.

"— Hvad skall jag göra med det? — frågade jag

"— Du skall läsa det, så blir du rik, — sade han.

"Männens gåtfulla ord uppfyllde mig med nyfikenhet. Jag böjde mig upp och vände ryggen åt honom, under det jag upprullade pappret och försökte läsa; men det var så motet, att jag ej kunde. Plötsligt tyckte jag att någon rörde sig bakom mig. Jag vände om mig och såg huru mannen redan hade hunnit sätta upp sig på hästryggen. Jag blef kasande. Han hade uppenbarligen bedragit mig.

"— Vänta du! — skrek jag. — Jag skall hämnas. —

"Han satte af i sporrsträck. Jag sprang efter med pistolen i hand. Men ens kände jag mig sjuk. . . Skufvudet svindlade. . . Jag visste ej hvad jag gjorde. . . Jag tyckte mig

höra ett skott... Bloden framsprutade från ^{101.} min
mun och näsborrar... Jag nedföll sanslös
på vägen...

"O! Blodet isas i mina ådror, då jag tänker på
denne stund.

"Hur länge, om det var en, två eller flere
dagar, som jag ~~fick~~ utan medvetande låg på vä-
gen, kan jag ej säga. Det var fulla dagar då
jag vaknade. Det första jag gjorde, var att
jag strök håret ur pannan och tittade uppåt.
Himlen var klart blå och solen var öfven fram-
me, men i öster och vester syntes svarta, hot-
fulla moln närma sig, för att just stöta till-
samman öfver mig. Dessutom var kattan o-
dräglig. Allt bidade en annalkande storm
eller orkan, åtföljd af regn och åska.

"Så föll min blick på vägen. Då jag vände
mig åt höger, såg jag en svart massa på mar-
ken. Jag sprang dit, men fänkte snafva öfver en
föremål framför mig. Jag böjde mig ned. Det var
en pistol i en stelnad blodpöl. Jag upptog pisto-
llen och betraktade den. Hur hade den kom-
mit hit? Hvarifrån hade bloden kommit? Plö-
ligt märkte jag blodfläckar på min tröja. Jag af-

tog denna och såg att blodet måste hafva runnit lika som från min mun och sedan långt med tröjan ned på marken.

"Besynnerligt" tänkte jag, "en pistol på marken midt i en blodpöl, som uppenbarligen hade utsprutats från min mun och näsa, det kunde man tydligen se på fläckarna på min rock. Kanske för jag födkloring på denna gata om jag går till den där massan där på vägen."

"Jag gick dit.

"Hvem kan beskriva min förskräckelse då jag såg att det var en människa. Och här också blod. Jag trädde närmare. Hu! hvad de glänsande ögonen stirrade stolt på mig. Ansigtet var likblekt, händerna voro slappt nedfallna vid sidorna af kroppen, som var förfärligt rödbräckt.

"Hvar hade jag sett detta gråa hufvud förut? Ah! se här är ett ankare ^{intyget} på ena handloppen. Jag hade sett ett dylikt på alla sjömans. Han var således sjöman.

"Ett, allt är besynnerligt. Jag sanslös på en väg, bredvid mig en pistol, en blodpöl, jag själf afven blodig, icke långt från mig en kropp, simmande i blod. Hvad kan allt det

ta betydelse!"

103

"Nu voro de svarta molnmassorna allt närmare komma. Det susade redan något uti trädens kronor, och snart skulle det åter blifva mörkt, liksom...

"Liksom hvad?" tänkte jag. "Hvarifrån fick jag det där "liksom"... Ah!... en påminnet jag mig att... Det var förfärligt... Jag kommes ihåg huru det blef mörkt... huru jag började springa och springa... huru jag såg en man... huru jag öfverpå honom, i min fanatiska tro att det var djävulen... huru han kastades till marken... huru jag hotade skjuta honom med pistolen där... huru han räckte mig ett papper... huru jag försökte läsa det... huru han under tiden kastade sig upp på hästryggen... huru jag blef ursinnig och började rusen efter honom... huru jag hade den laddade pistolen i hand... och huru! O, det förskräckligaste af allt!... huru jag siktade och sköt... huru jag utsprutade blod från näsa och mun... och... ja, sen vet jag ej mera... Det var oys

lykt, det var hämnskt, förförlijt... Jag hade mördat denne kapten.

"Mördat!"

"Jag var nära att blifva vansinnig vid denna tanke!"

"Och det tror jag äfven att jag varit ända tills nu... nu, när jag kanske snart skall dö....."

"Förförlijt!"

"Ehuru då, just då, när de första regndropparna började falla, då skedde den största förändring med min person. Jag blef väl vansinnig.

"Jag med ens hade alla samvetsförebildelser flytt. Jag hade blifvit en fullkoralig brottling!"

"Nedan vi uti skolan, förutom andra ämnen, naturligtvis äfven läste historie, så hade jag, medan vi läste om Grekerne i Gamla Tidens historia, beundrat dessas hjältemod, fosterlandskärlek och allra mest deras uthållighet. I synnerhet Spartanerne. Huru kunde de de icke lida hvad som hälst, hunger, kold, hetta, törst och kroppslig åga utan klagan!"

Men när vi sedan beynnade läsa om hur de unga Spartanerne uppfostrades till fiffiga och listiga tjufvar och tjufgömmare, så afsvalnade något vår beundran. Ty då var ju deras äga välförtjänt, då, när de ej lyckades i sina förhafvanden. Af denna åsigt var åtminstone vår lärare.

— "Jag vill icke klandra honom mer, men underliga insigter i flere ämnen inplantade han i våra unga oerfarne sinnen. Sin exempel, han var mycket partiskt; därför var han odeladt på Spartanernes sida och berömde dem för deras snatteri. "Det gör ingenting att "taga" sate han, "ändast man sedan lagar att ingen förtogs därom. Spartanerne gjorde aldeles rätt i att lära sine barn snatteri, eller såsom vi an på den italienska kalla det "tjufnad". Afvenledes gjorde hade de rätt i att äga dem, då de voro ostkickliga. Ty, hvad är en människa, som ej kan allt! Allt, säger jag, och menar därom ej endast läsning, skrifning, ritning o. a. d., utan äfven kroppsöfning, fördighet i rörelserna, hvaraf följer fingerfördighet m. m. Dessutom skall en människa vara förhållad både till kropp och själ. Hon skall kunna lida alla möjliga fysiska smärtor, hon skall kunna göra hvad som helst, utan några samvets

förebärelser. Att detta skau hon kunnat, och då, då först är hon fullkomlig. Dili."

"Det var vämpeliga åsigter. När han, stående fram för klassen, höll dylika tal, och med ifriga gester förhöjde det hela, så kunde man vid 13, 14 års ålder ej annat än bli öfrestygad om sanningen af deras innehåll. Det tycktes han själf åtminstone vara. —

"Må detta anföras såsom förklaring på det märkvärdiga, som förskiggick hos mig. —

"De första regndropparna började redan, som sagt falla, men jag blef ej numera förskräckt öfver mörkret, som i famligen stol skulle framkallats af de mörka molnen öfver mig.

"När måste jag laga rindan, det här skräpet" munnlade jag och sparkade till kaptenens kropp. "Ah... när jag kommit i hög ått han pratade något om papper och pengar och hvad det allt var... Jag måste tåga och se efter"... och jag lät beslutet efterföljas af handling och begynte undersöka fickorna. Dessa innehöll just ingenting af värde: några papperslappar, skrifna på ett språk som jag icke då kände till, några guldmynt, hvilket var en ganska glädjande upptäckt, en mängd nycklar och en papperslapp, som isynnerhet väckte min uppmärksamhet.

sambet därigenom att jag fann den vara skriven
 på franska. Då jag något studerat detta språk, så
 kunde jag nog reda mig med några enkla satser,
 som dessa. De innehöll en vigtig nyhet, den
 nämligen att denne kapten, som jag kallade honom,
 verkligen var en skeppare, att han var 70 år gammal,
 att han bodde vid gatan *** i Veracruz, ku-
 set numro *** och att han hade en vigtig hem-
 lighet bevarad uti ett litet skrin i en pie-
 destal, på hvilken stod en Venus-byst, i blåa
 salongen i högra flygeln af sitt hus. Skri-
 net kunde framfås ändast på det sättet att
 bysten skulle bortlyftas från piedestalen; på
 denna förmåttas intet misstänkt, men då
 man framtog Shakespeares arbeten från ett
 bokskap motemot piedestalen och vid rum-
 mets andra vägg, skulle man märka på ^{inre} bak-
 sidan af skåpet initialerna C. M. Då man tryk-
 te på dessa, hvilka voro i beröring med en dold
 fjäder, skulle piedestalens tak öppna sig, och
 ett litet rum därinne blifva synligt. Här skul-
 le man åter varseblifva initialerna C. M. och
 nu återstod att skjuta C uppåt och M åt vän-
 ster, så skulle man kunna lyfta upp et loue

genom att teja i de upphöjda bokstävorna. Här
 inmanför skulle man äntligen finna skrinet
 Men detta kunde ej öppnas på annat sätt än
 med den särskildt därtill konstruerade lilla
 guldnyckel, som kaptensens son hade i sitt förvar.
 Han (kaptenen) hade äfven haft en annan son,
 men denna hade som helt ung med sin hustru
 flyttat bort till Italien, stod där vidare."

Maximo tystnade. Han var något trötte af
 läsandet, ty han hade nästan afbrytet fort-
 satta.

— Nej! sade Macalotti; — nu tror jag visst
 ven nu sluta för i dag. Ingenting har där än
 nu stått om någon grufva och jag tror du har
 drömt allt det.

— Det är omöjligt, monsignore. Jag kom-
 mer mycket nog ihåg, att här står om en
 grufva, ~~och~~ det är ju så mycket kvar annu,
 att här finner stå fast om 3 grufvor.

— Jag vill tro det. Imorgon klockan 5 på
 eftermiddagen fortsätta vi. Klockan är nu
 3 så att du kan taga dig en frukost på ditt
 rum. Välkommen i morgon kl. 5.

Macalotti steg upp och Maximo gjorde

likaså. Därpå vinkade den förre med handen,¹⁰⁹
och enalms gick. Han skyndade till sitt rum,
för att öfvertänka en sak af stor vikt för honom,
emedan den galdde hans lif.

Temte Boken.

I.

Han hade helt hastigt kommit att tänka
på den. Det var nämligen mötet med främlin-
gen. Han hade straxt känt igen honom, ty
det hade varit hans första patient under Paris-
tiden. Det var nämligen Claude Montpas.

Hvarför hade denne Montpas kommit hit till
Amerika? Tänkte Maxima Hvarför, om icke för
min skull. Men icke var det ju honom jag bestäl. 'väj;
men man vet icke. Kanske att han är här som nå-
gon slags detektiv polisför utspura hvar jag är och
sldan fasttuga mig och föra mig till Europa, till
bagnon i Toulon. 'väj; det får ej ske. Det skall
företkommas. Men huru, på hvad sätt? Det ären

svår knut att lösa. Ty jag vill helst att Macabetti inte får reda på någonting därpå.

Hvad märke det var, som ingaf Melind den tanken att ej yppa för Macabetti någonting om främlingen? Vi skola höra på hvad han svarar:

Nej, bäst är det. Ty han kunde ju fördärfa oss allt genom någonting obetänksamt. Och man måste gå försiktigt till väga med sådana slige kurlar, som Claude Montpas. — För, hvad jag tyckte mig se för en likhet mellan monsignore och den där Montpas, i går afse. Ah-hm-män vet ej, man vet ej... Monsignore blef ju bortförvad som barn... Ah... I Italien... monsignore själf har berättat det för mig. Besynnerliga saker kunna ske här i världen. Tänk om monsignore vore Claude Montpas' som.

Nej, det kan ej vara sant... Men hvarför ej?... Claude Montpas vistas i Italien med sin hustru och sitt barn. Ett, två, tre bortförvas barn. Fruen dör af sorg, och Claude Montpas är enklings. Han är nog tillräckligt gammal därtill. Af sorg öfvergiver han Italien och flyttar till Frankrike. Men namnet! Han

111.

skulle sålunda ha haft ett franskt namn, ehuru han var italiensko... Men, hvem vet, kanske han har ändrat namn. Det vore den naturligaste sak i världen... I Frankrike är han bosatt som rik borgare och har ingenting att göra. Så får han sjuka Fandes och Kommer till mig. Ingenting underligt i det. Så beståles en förmån man för flere hundra tusen francs, och polisar sätts i rörelse. Men då man ej finner honom någonstades i Frankrike, frågar man sig för i utlandet. Men då ingenting därmed uträttats, skickas detektiver till världens alla ändas. Man har troligtvis börjat misstänke samme doctos för äfven andra dåd, som tender hans vistelse i Paris föröfrats, och hvil: kas utförare man ej lyckats uppspiana. Saken är därför ännu mera betydande för polisen, emedan den rör deras ära, och den har därför kommit på den utvägen att afsända detektiva ordningsmän. Claude Montpas har erbjudit sig att tjäna polisen, emedan han är sysslolös. Jag antar att saken förhåller sig sålunda.

Maximo hade suttit med hufvudet lutadt
i händerna, vid sitt skrifbord, under det han
mumlade ofranstående. Det var hastigt och
icke ofrånkänt, så att det kanske låter mig
göt underligt för många läsare. Men snart.
Kom Maximo på andra tankar.

Han steg upp och ringde. En kurlvisade
de sig; Maximo befalte honom bära dit hans
frukost, som denne ofren gjorde.

Maximo satte sig till bords. Under det
han tuggade på en kall fågelvinge, började
han plötsligt tänka på det, att det ju vore
bra lustigt att en rik medborgare ett,
tju, tre skulle förvandla sig till detek-
tiv, utan annat skäl än sysslolöshet.

Det vore alltför märkvärdigt! Tänkte han
och huru skulle polisen hafva mottegit
en person, utan kunskaper i detta fack.
Nej! Alla sådana ~~de~~ tankar skola bort-
slås. De äro ju gripen från luften. Claude
Montpas har således ej kommit hit till
America för min skull, utan för någon an-
nan angelägenhet, som ej rör mig.

Maximo hade slutat fågelbenet. I det =

113
samma inkom samme kare med en soupe
au lait och en torte à la crème. Ma-
ximo blef mycket förvånad öfver att finna
varm mat här i röfvarkulen, ty han hade da-
gen förut ända st ätit kallt, så att han glad
utropade:

— Hvad! Varm mat! Hvarifrån ha vi
varm mat här?

— Nu är den härstädes lagad, det kan
signor Maximo superbo vara öfvertygad om,
försäkrade kokken himlighetsfullt.

— Ja, ja! Det förstås. Ingalunda giv-
ge man hvarifrån till närmaste by för att
laga mat. Först och främst skulle man
ju blottställa sig för inomevärnernes vrede.
(Ni äro ju röfvar!). Och sedan så vore det för
lång väj. Alltså inser ni nog att jag ~~står~~
står ej tviflar på att maten är tillagad
här. Har log.

— Naturligtvis...

— Men det som jag ej riktigt uppfat-
tar, är huru det kan tillreda varm mat.
Har ni här spisslar?

— Det är en himlighet, signor!

— Ah! Den er ^{vel} ej så farligt, at ni ej kan
 yppa den for mig, opværgede charins in-
 tresserad.

— Jo. Det er en hemmelighed, vidhold den
 hemmelighedsfulde kokken.

— Hva! Hvå siger ju ändå at mig?

— Nej, signor!

— Det var ledsamt, och jag måste väl
 uppge tanken på att få reda på en så
 kallade hemmelighet, sade charins i föro-
 lämpad ton.

— Ah! Signor! Jag ber om förlåtelse,
 men det är omöjligt för mig att säga detta.

— Ja, ja! sade charins, som ej själf
 riktigt visste, huru han så ifrigt börjat
 utrona en sak af ganska obetydligt värde.
 Men för att ej synes misstänkelig, så till-
 de han: — Men det är väl ingen hemlig-
 het, det svarifran ni få så läckra sa-
 lser?

— O! Signor! Hvå skall ej föleda mig
 att yppa hemligheter!

— Jasi. Allting består af bare hemlig-
 heter. Jag får väl då åtnöja mig med att

nylän, utan att veta huru jag kan göra 115.
det. Eldien, du, min herr kock!

Matins vinkade med handen, och kockens
förevann.

Jo, återtog han sin tankegång; otvifvelaktigt
förhåller saken sig så. Han har ej kommit hit för
min skull. Hvarför, det kvittar mig lika! Men
nu har han naturligtvis sett annonsen i Tid-
ningen, så att hvad skulle vara naturligare,
än att han, flötsligt påträffande Tjuppen, så-
som de utän tvifvet benämna utföraren af
det fiffliga kuppen, angifver honom för polis-
sen här i Amerika, eller skrifver till
Frankrike, hvilket är mera antygligt....
Men ännu en punkt... Huru vet jag med
säkerhet att Claude Montpas kände i-
gen Doctor Max Portmonten i mig! Det
är ju äfven möjligt möjligt, att hans rörelse
vid min åsyn kunnat härleda sig från nå-
got annat... Och ändå säger mig en aning
att icke så är... Hvad skall jag göra?

Matins strök betymrade med handen
öfver pannan. Det är en svår fråga, den
där "hvad skall jag göra", för människan,

och ofta kan hon ej besvara den. Detta var
fallet med Malimo.

Skulle han låta Montpas gå i friid, och
kanske själf i dess ställe slutligen beröm
af bödelns svärd, eller skulle han mördra en
kanske oskyldig person, och väserligen då
vara fri mäkända till sin dö, men förföljd
af samvetets anklagande röst.

Han kände med sig att han i lön följande
det skulle erhålla ett spikigt samvete, ty sku
ra han bezett stora och häresande stölder,
så hede dock hans hand aldrig besudlas
med en medmänniskas blod.

Skall jag således möda? Tankte han
lugnt. Jag måste väl det, om ej annat står
till buds. Vänta nu! Om jag skulle lok
ka honom till någon aflägnare plats, tvin
ga honom att rycka, om han underlåtit nå
gon i Paris om att han sett mig, och om
han jakande besvarar frågan, så skulle jag låta
honom genest afskicka ett annat bref, som
förklarade att det ^{för}vore ett misstag eller något
dylikt; men om nu Montpas verkligen icke
skrifvit till Paris, så skulle det vara ett för

färligt dumt sträck af mig att kapa öfverfallet.
lit honom, ty då skulle jag ju aldeles tydligt
ådagalagt min identitet med doctorn i Paris,
tygfren. Alltså måste detta förslag förkastas.
Återstår egentligen intet annat än att be-
sva Claude Montpens livvet. Parbleu! Mera
otäckt, men en gång måste man väl göra bö-
jan. Hm! Vore således samma fall med mig,
som med Juan Montepacino i pergamentet.
Aha! Emedan jag nu kom att tänka på Juan
Montepacino, så ... hvilken märkvärdig lik-
het mellan namnet i världens berättelse
och detta. Asch! Teke skall jag börja och
bry min hjärna med dylika bagateller, utan
nu tillbaka till Claude Montpens! Huru
ou diable, skall jag gå tillväga med honom?
noBLEU!

Hvem vet huru länge Malimo sålunda
hade försatt^{it} att, vippande på tankarnas
bräde, utgrunda hoarpi han skulle stiga,
d. v. s. skulle ^{han} mörda, ej mörda, utan på nå-
got annat sätt uppenå sitt mål, eller skul-
le han lugnt vanta. Att lugnt vanta ha-
de troligast varit det klokaste Malimo kunde

nat göra, men därpå kom han ej att fästa sin tanke.

Plötsligt öppnades dörren till hans rum, och kokken kom att hämta maten bort. Cha han hade äfven ett annat ärende. Ty då chakino uppsteg från stolen, där han suttit, så observerade han uti kokkens hand ett papper.

Denne räckte äfven papperet, eller ett brefvet, såsom Malimo fann det vara, åt den sednare honom och sade att Pavolo hade gifvit det åt honom, att han skulle föra det till Malimo.

Malimo mottog brefvet, förvånad, ty det höi de ju till de mest ovanliga egendomligheterna att få bref. Hvem skulle nämligen skriva till en okänd person, eller, om han vore känd, till en röfware!

Skrifvelsen var inlagd i ett couvert med sigill, men utan postmärke och stämpel. Då Malimo granskade sigilet, så kunde han, ehuru det var något suddigt, likväl ganska tydligt urskilja bokstäfverna *F. L. M.*
C. M.

119

C. M.! Namnet Claude Montpas från:
stod genast för hans blott tankar. Hvad manne
denne skref till Malimo!

Oändligt nyfiken bröt han sigillet och öpp-
nade couvertet.

Skrifvelsen innehöll följande rader på
franska:

"Monsieur!

På vinst och förlust sänder jag Er denna skrif-
velse. Jag har nämligen hört att ett farligt
stråtröfvareband för tillfället uppehåller
sig i byn Derbamount's omnejder. Och
då vi är bosatt just i denna by, så är det
ganska antagligt att budbäraren kan bli
fasttagen under vägen. Då jag förutsatt
detta, har jag ej velat anföra några farliga
saker i detta brev. Jag vill endast näm-
na för Er, att jag starkt misstänker en
person att vara en annan. Det är således
af stor vikt att vi uppfyller min be-
gäran att sanna träffa med mig uti
den lilla byn Sacriano, hvilken, som vi
vet är ungefärligen midtemellan San Fran-
cisco och Stocklyn. För mötesplatsen skall

vara det enda gulmalade huset i hela byn.
 Tiden är 11 på aftonen i öfvermorgon den 30
 September. Jag är ~~utan~~ ^{med} biltjening, ~~alldeles~~
~~samma~~, och jag beder eder afven att göra
 sammaledes. Medtag för säkerhets skull
 några pistoler. Jag infinner mig i hvilket
 fall som helst, och jag är ~~afven~~ ^{er} mycket
 förbunden om ni uppfyller min bön.

Den 28 September.

Er älskafulle tjänare
 M."

Sedan Maximo läst brefvet, öfvertygades
 han om att det ej var till honom Claude Chou-
 pas skrifvit, ^{ty} men att det åter var Claude M.
 som skrifvit, därpå var han nästan säker.
 Maximo beslutade taga närmare reda på saken.
 Han inkallade därpå Kocken, som ^{mycket} hade utgä-
 inmedförande middagskvarttet.

— Hvarifrån fick du det här brefvet? frå-
 gade Maximo, pekande på brefvet i sin hand, af
 den inträdande matföredaren.

Denne blef troligtvis något förskräckt af
 det otaliga i Maximo's ton, ty han försäkrade

trovärdigt, att han vore ^{alldeles} öskyldig till innehållet. 121.

— Ja, ja, smilog Malino; — icke misstänker jag
er för någonting, därpå kan ni vara öfvertygad.

— Jag mottog brefvet af Favolo, som sade att
..., sade kocken & lagnare ~~att~~, men skötade två
kände midli meningar.

— Sade att... hvad? frågade Malino ä-
ter något otälig.

— Sade... ja, men... Favolo sa' att jag sku-
le ge det här brefvet åt monsignore Macalotti,
ti, eller åt signor Malino.

— Hvarför frankhömtade ej Favolo själft bref-
vet?

— Han sade, att han hade något att besty-
ra, så han ej kunde hinna med brefvet.

— Bra! — Nå, min käre mästekock, hur
ru kom ni att hämta brefvet till mig, och ej till
monsignore Macalotti; ni hade ju att välja mel-
lan oss båda?

— Ja, visst! Signor! Men... si... si... si
... som...

— Tala fritt ut, hvad ni har att säga.

— Ja si, då jag tyckte, att signor Malino
bättre förstod sådana saker, än monsignore,
så mente jag för mig själft, att det kanske

vore bäst om jag gaf det åt ^{er} signor.

— Tack skall ni ha för ~~er~~ ^{er} goda tanke om mig. Men hvad skulle ni mena, om jag om-
ontalade detta för monsignore, så frige ni er
en duktig skrapens för edert brott mot öf-
verheten? Hvad skulle ni då mena min
gode man?

Maximo ville ändast pröfva kokken, om han
virkligen sagt sanning, men denne blef likväl
mycket bestört, och började be om förlåtelse
och nåd.

— Oh! Signor! Icke vill ni bakta mig in
för monsignore. Det vore mycket ovänligt gjut
af ~~mig~~ ^{er} mot mig, som ändast tänkte på ert bästa.
sta.

— evah! Bra. Jag skall ej nämna om nå-
gon ting för monsignore. — Har ni talat om bref-
vet för någon?

— Nej, signor!

— evaväl! Då skall mig häller göra det.
Kom ihåg! Tala ej om för någon, eh det vara
mi, och bed äpen Pavolo att handla på samma
sätt. Vis hur förtätt mig?

— Ja, signor!

123

— Vet ni på hvad sätt Pavols återkommit bref-
vet?

— Nej, signor!

— Vajja! Det är ju sak samma. — Minns om
ett löfte, och jag skall minnas mitt. Nu får ni
gå.

Kocken gick.

Maximo kastade sig ned i en lanstol. Han
hade fattat ett beslut. Han ämnade nämligen
gå i den obekantets ställe.

Hvem vet! tänkte han. Kanske Claude
Montpas icke ens känner den han skrifvit
till. Då hade det åtminstone bort vara något
namn. Mycket mystiskt det här brevet.
Man ser dessutom att det gjär skrifvet af nå-
gon beräknande och intrigant person, utan
just från sidan lättrögen narr, som Claude
Montpas. Alltså! Ingenting har jag att
frukta af Montpas själf. Återstår endast
hvad jag skall draga ihop för skräp åt monsig-
nore, då jag begär några dagars "permission".
Fra diavolo! Man skall försöka sin lycka.
Det anstår en man. Således nu till monsig-
nore Macielotti.

II.

Mordet.

Åter skola vi förflytta vår skådeplats till ett annat ställe.

Vi inträda i den oss bekanta, mot granulén liggande kammare, där Maximo Superbo tillsammans med vår gamle bekante, värdin, ^{såtog} åt sin frukost och åhörd den sednares berättelse, och hvilket intressanta samtal afbröts af den ankomne fransmannen.

På bordet framför fönstret sitter Claude Montpas med hufvudet lutadt i händerna, det vill säga den vanliga ställningen för en grubblande.

Klockan är 2 på dagen den 30 September. Sedan Montpas en stund suttit i denna grubblande ställning, lyfte han upp hufvudet och och späjade ut genom fönstret. Hans blick försökte genomtränga granarna och han var synbarligen mycket otalig. Det såg aldeles ut, som väntade han på någon.

Och detta var äfven fallet.

Det var verkligen Montpas, som hade

afskickat brefvet, men ej till Maximo, utan ¹²⁵
till en gammal rättsperson, boende i Terba-
mont, en liten by nära Sacramento-staden.

Byn utmärkte sig genom sitt germanska namn,
och den själf beboddes af ändast Romaner.

Ofvännämnda person, till hvilken Claude
Montpas skrifvit, hette Vasco del Ardini.
Det var en gammal bekantskap, ej vänskap,
som ^{rådde} mellan Claude Montpas och den gam-
le advokaten. Denne hade i blomman af
sin ålder bott i staden Sacramento och
där allmänt varit känd för sin förtäfflig-
het som advokat. Han hade reda på de all-
ra vidunderligaste och hämskaste saker, hvad
angår brott. Vasco del Ardini var en ut-
märkt intelligent man och kunde uttröna och
lösa de mest svåra och för andra af hans
yrke outlösliga intriger och brott. Han var
utomordentligt misstänksam, kunde förtäta
la sig aldeles märkvärdigt och följa för
hvem som helst, hvad han ej ville yppa.
Han hade aldrig i sitt lif berusat sig, utan
lefde exemplariskt ordentligt och anständig-
t. Därför blef äfven stor sorg i den goda

126. staden Sacramento, då han publicerade sitt beslut att flytta ut på landet. Euru alla människors velat be honom stanna kvar i staden, vågade den ville ingen göra det af fruktan att bli honom misskaglig. Han hade varit allas favorit.

I sitt 45 år hade han sålunda emigrerat från staden till en liten egendom, den han inköpt nära floden Sacramento. Här hade Claude Montpas år 1810 blifvit inviterad till en middag, som Vasco del Erdini tillställde till minne af den dag då han för första gången i sitt lif varit närvarande vid en brottmåls-session. Bekantskapen hade blifvit gjord och i högkommen önske sidot.

Det var till denne man som Claude Montpas hade ^{vänt sig} ~~stänfört~~. Han hoppades nämligen att Vasco del Erdini hade i godt behåll sitt goda stycke ^{antoln saken} ~~för motager~~.

Han hade afkrävat sin pålitligaste betjänt med skrifvelsen, med order att om Vasco del Erdini skulle infinna sig på den bestämde mötesplatsen, så skulle han betjänt

ten) följas åt med eströmi, om ej så borde han 127.
ofördörligen återkomma till Montpas.

Men budet hade icke ridit många timmar, förrän han mötte en ensam vandrare, beväpnad med två pistoler och en indianisk Tomahawk. När först inlägget han sin glömska, som kunde bli på farlig för honom. Han hade nämligen i bräddskan ej ihågkommit att medtaga några vapen! Karlen, som kom i mot honom, syntes honom dessutom mycket misstänkt. Han började bli än mera förskräckt, då, ehuru det var midt på ljusa dagen, ingen vandrare eller ryttare syntes åt någotdera hållet. När började han påminna sig att det fanns röfvare i trakten, så att han kände sig riktigt kuslig till mods.

Då de voro på två stegs afstånd från hvarandra, försökte han göra sin röst så tydlig som möjligt, i det han frågade:

— Hvar minne vägen till Derbamont skilja sig från denna?

— Om ni rider ännu några hundra steg, så ser ni huru denna väg delar sig i tvänne. ~~Detta~~ Vi skall vika in på den

~~Hjuga~~ vänstra, så kommer ni till Verbamound.
Men hvad skall ni där göra? frågade Pavolo,
ty det var han.

— Ah! Jag skall träffa en person vid
namn Carries. Jag har ett ärende till honom.
Tack skall ni ha för en anvisan om väg.

Pavolo började i sin tur finna ryttaren
misstänkt och anade att han kanske gjorde
ett godt kap, om han närmare tog reda på sin
motståndare. Ty Pavolo visste med säker-
het att i byn Verbamound ej fanns en
kift med namnet Carries, ty alla därstä-
des hade spanska eller portugisiska namn.

— Hvad! sade han. — Carries! Ja mis-
taget ni er bestämdt. Ingen heter Carries
i Verbamound.

— Ah! Förlåt... jag kommer... kuns-
ske ej riktigt ihåg namnet, framstående
budet från Claude Montpas.

— Jag icko sä. Tala sanning. Hvem skall
ni träffa?

— Ursäkta, men hvarför frågar ni
detta?

— Helt enkelt därför att det lyster

mig att lära känna den person, ni ville träffa, svarade Pavolo rätt.

— Åh! Jag måste väl säga då: han heter Ardini.

— Ardini! Hvad vill ni med honom? skrek Pavolo, påminnande sig den anseende advokaten, och misstänkte genast att saken hade något sammanhang med dem, eller råfvarerne.

Budet svarade ej, utan försökte låta hästen göra ett språng och på så sätt befria sig från den förliga situationen. Men Pavolo insåg ögonblickligen hans tilltag och fattade i samma sekund hästen vid tygeln, omnitteljörande salunda betjentens försök.

— Svåra mig! skrek Pavolo och ^{utdrö} ~~fallade~~ snaf sina peistoler från hölstret i bället, samt riketade mynningen mot budet, som ansåg sig förlorad. — Hvad skall ni göra hos Vasco del Ardini?

— Jag vet ej. min husbonde har skickat mig till honom.

— Då har ni naturligtvis ett bref på er, som ni får lof att ge hit. Gif och hit! röt Pavolo, och framväckte sin andra hand.

Betjänten hade fått stränga order att hellre gifva sitt lif än brefvet ifrån sig.

Han tryckte därpå sporrarna djupt in i hästens sidor, så att blodet utsprutade, och denna gjorde ett förtvifladt spring, men Pavolo, som åter varseblifvit detta, afsköt ett skott, och ~~hasten~~ ^{de båda djuren} nedföll stendödt.

— Gif brefvet hit! skrek han därpå med sinnigt ^{betjänten} af ^{syttalen}.

— Eldrig! var dennes sista ord i detta lifvet, ty ett annat skott fälde äfven honom till marken.

Sålunda fick den trogne Tjänaren offra sitt lif för en, i själva verket, obetydlig sak.

Pavolo började lugnt söka i tjänarens fickor och hittade en bös, som han helt tranquilt stoppade på sig, emedan han kände den vara full af pengar, därpå misstog han sig ej med sin van hand.

Slutligen fann han brefvet. Han lade det i sin ficka.

Man återstod det svåraste, att bärga undan de två döda kropparna.

Detta skulle varit omöjligt för en person¹³¹,
till och med med Pavolo's styrka. Detta insåg
äfvén denne genist, hvarför han öfvertäckte
cadaorevna med granris och stenar. Därpå gick
han till röfvarkulan. —

Hvarken offret eller mördaren hade var-
söblifvit den person, som åter, gömd bakom
de fäta granarna, varit vittne till hela upp-
trädet.

Sedan Pavolo gått, framkom afvannämnda
den person från sitt gömsställe, betraktade
noga platsen för mordet, och försvann
därpå åt motsatt håll till det Pavolo gått.

Ankommen till röfvarkulan, ~~kommande~~
~~Pavolo~~ såsom vi vet i brefvet åt kerkens
~~Styrelse~~ uppsökte han Antonio, och bad den-
ne följa honom någonstädes, så skulle han
få sig några guldmunt ~~den~~ för beqväret. ^{Pavo-}
^{lo glödde hela brefvet, förrän två dagar därefter, då han}
^{öfverlämnade det åt kerkens, som vi vet.}
Antonio var genast färdig Karlén, och Pa-
volo gick, åtföljd af Antonio, till platsen.

Men hvem kan beskrifva ^{hans} deras förvåning,
då de ^{från} anlände dit, ^{finns} allt borta.

Det var ändast 3 timmar sedan han lämnat
nat platsen, och nu var den redan tom.

Han blef ganska ängslig till mods, men sade ej ett ord åt Antonio.

Hittande jag någon förvärdning, gaf han därpå åt Antonio två pound sterling. Denne var förtjust och gjorde inga förvånade frågor.

Så åtföljdes de hem.

Vi lämnade Claude Montpas sittande vid bordet i rummet mot granullen.

Han hade afskickat sitt bud den 28de och i dag var det sist, som det borde återvända, i fall ej Vasco del Cardini beviljade Montpas begäran.

Han satt länge salunda; ända tills klockan slog 3.

Varden inkom och sade att frukosten var serverad och frågade tillika om han skulle få bära den hit upp.

— nej! svarade Claude. — nej; ty det vore ändast att ^{lida} förlösa tid, och, som ni vet, har jag mycket bråttom, när jag ju skall resa kl. 4. Klockan är redan 3, och att jag har näst och näst tid att frukostera

Läsaren förvånar sig kanske öfver att ¹³⁸ värden Claude Montpas kunde meddela sig med hvarandra, men saken var den att värden kunde Italienska. Och emedan han genom en tillfällighet kommit att förmärka att Montpas äfven talade detta språk, så hade de kunnat börja conversera.

Undar det Claude Montpas åt, väntade han mycket otåligt; men då ingen syntes blef han lugnare. Och då det stora, gammalmodiga vägguret slutligen lät höra sin djupa, melodiska stämma och på så sätt förkunnade att klockan var 4, steg Montpas upp från sin plats och befatte den inträdande värden ^{saga} till åt hans betjänt och kusk att de skulle i ordning ställa vagnen för resan.

— Kommer ni ej, signor, tillbaka snart? frågade värden, i det Montpas steg upp i vagnen.

— Jo, var lugn. I öfvermorgon är jag sist igen här.

Vagnen fot af.

Då den närmade sig byn Sacriano, stannade den. Lokstämman öppnade vagnsdörren, och

Claude Montpas steg ur.

Det var midtuti en stor skog.

Klockan var något öfver tio och träden på hvardera sidorna om den smala och af knaggliga, stora och små stenar fulla vägen, kastade sina mörka skuggor öfver densamma. Månen hade uppgått i all sin glans på himlakvalvet.

Mellan träden framglittrade en flod belyst af månens strålar, som fantastiska lekte på vågorna, och hvori stjärnornas och de märkvärdigt formade molnen speglade sig. Föröfrigt syntes allt mörkt.

Intet blad rödde sig. Det var tyst och stilla i hela naturen.

Montpas gick till fots, åtföljd af lakejen, under det kusken vaktade vägen ~~na~~ och hästarna, till den lilla byn som låg några tusen steg därifrån.

Ankomne dit, gingo de raka vägen till ett litet gulmåladt hus i östra kanten af byn, hvilken låg stilla och fridfullt i en dal vid flodstranden.

På de tre öfriga sidorna af den öpp

na platsen, där byn stod, såg man ända³⁵ skog, som Terrassformigt höjde sig bortåt.

Det lilla gulmalade huset omgafs af en liten trädgårdstappa, som, man såg det genast, var skott af van brand. Ekurn ända³⁵ anspråk³⁵ slösa och till köket hörande väster där odlades, såg allt mycket tilldragande och hämtrefligt ut.

En gammal och stolt grav höjde sin krona uppfåt molnen till smidten af den lilla trädgården. Därunder stod en liten bänk i skuggen. Denna plats hade varit utomordentligt passande för ett älskande par.

Ydgrinden stannade Montpas och befalle lakejen återvända till vagnen. De skulle vänta där ända tills Montpas kom till dem.

Inlet ljus syntes i hela byn. Ända³⁵ fönstret till denna lilla stuga var upplyst.

Sedan lakejen gått, gick Montpas lin genom grinden, förbi den stora graven och till den lilla "casa"ns dörr.

136. Han knackade på, och en röst inifrån
frågade:

— Är det ni, signor Claudius?

På Montpas jakande svar öppnade
rösten ^{eller rättare dess ögon} dörren. Det var en gammal man
med silfvergrånade lockar och ett ädel
uttryck i sitt ansikte.

— Nå, far, sade Montpas, har ni
allt i ordning?

— Ja, signor Claudius.

— Det är bra. Jag vet ju att ni ej
är nyfiken...

— Nej, signor Claudius, afbröt gub-
ben.

— ... Och därför får ni stanna i det
inre rummet, medan vi samtala här
i det yttre.

— Jag förstår, signor Claudius.

— Näväl! Vi skall då nått tillas på
ert rum och icke sticka näsan hit.

— Ah! tillade Montpas därpå. — Håll
är ni! Gå in nu, Vieillo.

Vieillo försvann genom en dörr i ett
nat rum i den lilla stugan.

En ny person visade sig på dörrtröskeln!⁵⁷
Hans första göra var att kasta nyfikna blickar
omkring sig i det lilla ytterrummet.

Han var klädd i en vid kapp och med
mask för ansiktet. En stor, slökig fetthata
betäckte hufvudet och skynade ögon.

Armarna hade han under kappan. Hans
kropp var kraftigt byggd och han hade breda
allar.

Vi skola nu lämna Montpar för en ögon-
blick och återvända till Maximo.

III,

Afresan.

Sedan Maximo Superbo fattat sitt beslut, gick
han ofödrörligen in till Maxalotti.

Denne var vid särdeles godt humör och höll
just på att förtära sin frukost.

Åhå! utropade han, seende Maximo inträ-
da. — Åhå! Hvad för dig hit så här dags? Ah!
Om du kommer för att öfver dålig, se här!
Sitt ned! Asseyez-vous, s'il vous plait!

— Jag tackar! svarade Maximo bugande. —

Jag tackar; men jag har ej någonting att invän-
da mot matlagningen. Tvärtom, när jag just

i ons frukosterade, fann jag den stå öfver kvar-
je fadlan, det vill säga superb.

— Intressant att höra! Då måste det vara
någon helt annan angelägenhet, som för dig
den äran att få emottaga ditt besök.

— Monsignore är allt för artig! gennit-
te chialino, som verkligen tackade lyckan
att han kommit att begära om permission vid
ett så gynnande ögonblick. — Det är verkligen
för ett annat skäl, som jag väjat öfversterida
monsignores tröstel.

— Låt höra! Svalka din strupe först med
ett glas vin, soppmande Chacalotti, i det han
tog ett glas i hand och pekade på ett annat. —
Seså! Hvad har du att säga?

— Jag skulle önska några dagars ledighet, för
att göra en liten resa, sade chialino, i det han
gick rakt på saken.

— Du skämtar väl! utropade den förvåna-
de chacalotti. — Icke tänker du väl beröfva
oss ditt angenäma sällskap?

— Jag tackar monsignore tusenfaldt, men
saken förhåller sig tyvärr så. Offren jag stanna
de gärna hemma, men nödvändigheten... nödv.

vändigtalen ..., sade emilins i förståelse, sorgen¹³⁹
kon.

— nej, se det var ett förståndigt ord! Du skulle således ej ha lust?...

— nej, för all del, monsignore! emilins spelade alltjämnt komedi.

— Då beklagar jag uppriktigt det hårda ordet. Kan du förtro mig, hvad som gör en resa nödvändig?

— Ja visst, monsignore! Jag har lust att köpa några nya bocker!

— Och för deras skull då undergår en sådan tortyr?

— Ja.

— Ha, ha, ha! Hi, hi, hi, hi! skattade emacalotti, och emilins instämde.

Sedan deras munterhet något lagt sig, sade emilins, som i själva verket var ganska orolig, skuru han försökte visa sig så lugn som möjligt:

— nej, monsignore! Allvarsamt taladt, så önskar jag verkligen en några dagars permission, eller kanske ännu en dag, skuru ej för denna anställningens

— Jaha! Det tänkte jag äfven. Jag beviljar dig denna begäran utan att vilja veta, hvad som följer dig från vår närhet.

— Monsignore är alltså nådig! Malinossjö. De en djupa buggning.

— Vi skola ej tala där om! När ännu du resa? Ingalunda väl i dag?

— Jo, monsignore! Just i dag. Malinossjö på sitt ur. — Och det nu genast, monsignore. Ursäkta, je vous prie, får jag aftråda, monsignore?

— Vous êtes bien pressés! Hélas! Hvar följ så brådtom?

— Jag kan ej stanna längre.

— Bon! adieu! J'espère vous revoir bientôt.

Vi kunna i förbigående nämna att Malcalotti och Malino tyckte om att inblanda Franska i ^{dijna samtal!} sitt tal, som de vanligen höllo på engelska.

— Ahja! svarade Malino. — Jag hoppas vara tillbaka om ett par dagar på sin höjd.

Han aftrådade.

Malino skyndade till sitt rum och klädde

på sig ett par mörka åtsittande benkläder, en 141.
likaså mörk, tillstättande rock, höga jaktstöflar och
en lång, mörk kappa. Men ej heller glömde han
hufvudet, ehuru han redan såg ganska oigenkänn-
lig ut. Han tog nämligen på sig ett par hämskt
långa mustacher, en peruk på sitt mörka, vackra
hår, och så svärtade han sina ögonbryn. ~~Men~~
ne fina, seppiriga pistoler i bället, ^{och} en lång in-
diansk tomahawk fulländade hans utseende af
en riddare.

Men han var försiktig. Han anade att
enontens ej skulle vara obeväpnad och utan
tjänare, hvarför det vore bäst att vara beredd.
Därför tog han ett fint pantsar, sammansatt
af otaliga små stälringar och böfligt som tyg,
och lade det under sin rock som en väst. Men
var han tillräckligt skyddad för hvad som hände.
Han såg sig slutligen i en spegel.

— Ah! utropade han studsande. —
Är det möjligt! Kan det vara Malimo, denne
medelålders man med sitt besynnerliga utse-
de! Minnsramn! Skulle jag ej likna en rik-
tig kines, om jag ändastr hade flata och vindi-
ga ögon! Nej f-n! Teke kommer Claude ~~Choud~~

142. pas att egentligen ena Portmontesau. det
kan du vara försäkrad om. — men, hvad manne
klockan vara? — Fyra! Sjuttion! ena måste
skynda sig. — Se så! Hur var det nu. Jag är Vas-
co del Cardini och låter honom förvån sig öfver
hur jag förändrats. Därpå visar jag hans bref
och låter honom bekräfta att han skrivit det. Så
ansöfver jag honom aldeles i tanken att jag är hans
advokat. Ypperligt! Han får berätta allt nog,
hvad han misstänker. Därpå ger jag honom ett bak-
vändt råd. Om han där är nog drem att samtliga
skiljas vi åt i all vänskap. Väger han åter (hvit-
ket jag knappast tror honom om) — nå! så fa vi
se!

Slutande sin monolog med dessa ord, ^{lex} ~~Lex~~ Ma-
rims brefvet i sin ficka och inballede vår gam-
le bekante, kocken.

— evå, min kära herr kock, sade han åt den-
ne. — Skulle ni vilja vara så god och säga mig
hvilka af vårt band äro de jiltligaste

Kocken, som redan vis sitt inträde fått ett ut-
rop af förvåning, genmätte:

— Hvad! Hvem är ni? Hur har ni kun-
nat komma in till signor Marims rum?

Matimo var förtjust öfver sin ~~ty~~ döjande förklä-
nad och sade:

- Ja! Hvem är det? Känner ni ej igen mig?

- Nej, minsann!

- Vi är bra dum och glömsk! Höt på min
röst.

- Ah! — —

- Nåväl?

- Det är ju signor Matimo.

- Nå, se där! svarade Matimo skrattande.

- Ändtilligen! Men, käre mästervock, kände ni ej
igen mig förr än nu?

- Nej! Om jag det gjorde!

- Det är roligt att få höra. Men, nu då ni
är öfvertygad om att det är Matimo som står
framför er, kan ni väl svara mig på min fråga.
Hvilka äro de patelligaste bland er?

- Ah! Tavolo — — —

- Tavolo! Var det ej just han som gaf er bref-
vet — —

- Jo.

- Vidare!

- Jo! Tavolo, Antonio, Castello, Velocette —
ah! men det var sant! Velocetti är ej hemma.

144. Han afstjickades ju med ett bref —

— Bref! utbrast onalms förundrad. — Bref!
Hvad för ett bref kunde det vara?

— Ah! — Har ej signor hört något fångar-
na?

— Fångarne! Hvilka fångar? Hvad fins här
för fångar? Ej har jag hört talas om något sådant.

— Ah! — Har ej monsignore berättat er
någonting om vårt goda kap?

— Nej! Helt kan jag påminna mig något.
Jag är mycket förvånad öfver att monsignore ej brytt
sig om att underrätta mig om en sak, som kanske
är i behof af goda råd. Förklara mig, hvad är det.
Men nej! Klockan är så mycket att jag måste
ge mig af.

— Skall signor resa?

— Ja visst. Och ni skall få följa mig tillsammans
med Pavolo. Går ni in på förslaget?

— Med nöje, signor!

— Nå! Laga er i ordning då. Under vägen
skall ni omtala för mig, hvad monsignore underlåtit
att göra. Kom ihåg att säga till Pavolo att
jag begär hans sällskap och glöm ej heller att be-
räpna er. Vi förstår?

-Ja! svarade kocken och gick.

145.

Maximo hade velat taga med sig Pavolo, därför att han ärnade låta denne berätta om brevet.

Sedan Maximo försäkrat sig om att Pavolo och kocken voro väl beväpnade, satte sig alla tio häst och ~~seste~~ lät dem springa en helt annan väg än den omtalade underjordiska.

Malet var, som vi veta, byn Sacriano, och dit var lång väg, så att man hade god tid att spräka. Afven underlåtts de tre ryttarne ej detta, ehuru de, komna ut på landvägen, satte hästarna i några lunda skarpt Traf. Men hvarje gång de mötte någon förbigående, hvilket likväl sällan inträffade, saktade de alltid sina Trappares gång.

Och de voro i sanning böjda för att väcka miss-Tanke, kanske till och med fruktan!

Maximo, med sin långa, fotsida kappa, sina kinesiska mustacher, sitt underligt färgade hår, som tillendel syntes under stora fitthatten, hvilken åter betäckte öfre delen af ansigtet, så att den gjorde ögonen osynliga för en Franskandes blickar, sina höga stöfkar, af hvilka likväl endast syntes de tjocke sulorna och höga klackarna med sin messingssporrar, samt med sine osynliga armar,

146 ty dem hade han gömde under kappan, så att ~~andra~~ ^{hötta} händerna syntes, — Maximo, säger jag, såg särskilj-
gen mycket mystisk ut.

Hans följeslagare, af hvilka Favolo synbarligen var den starkare, voro klädda i mörkgrå kläder och liksom höga jaktskofflar. Båda voro genom sina mycken vapen lika fruktansvärda till utseendet, som Maximo, hvars pistoler och Tomahawk också syntes.

Kocken var klen till värdem, men ^{ett} närmare iakttagare skulle blifvit förvånad öfver hans mustak-
löshet. Anmärkna voro oproporcionerligt tjocka och likaså benen. Ansigtet var litet, men ögonen däremot stora och beskuggade af tjocka ögonbryn. Kinderna voro insjunkna och hya gulaktig. På långt håll såg således kocken ut som en sjuk, men han var i själva verket frisk som en af sina delikata fiskar. Han var en af de personer här i världen, som churu njutande god mat, ej blifva fetta.

Favolo's figur däremot var af alldeles motsatt utseende. Hans stora, starka kropp gjorde genast ett imponerande intryck. Det breda bröstet var därtill så högt att det

stod betydligt längre ut från kroppen än ^{197.}
magen, som nästan ~~sig~~ gaf den föreställnin-
gen att dess ägare oupphörligt utandades
luften från sin kropp, utan att åter in-
draga ny. Men oaktadt denna besyn-
nerlighet — som ja för öfrigt endast ve-
sade hvilket starkt och uthålligt bräut
Pavolo var i besittning af — såg han
mycket bra ut, hvad väkten anbelan-
gar. Armarna och isyanerhet benen voro
visserligen något långa, men detta var
likväl ej så i ögonenfällande som bröstet.
Hufvudet var i anseende till kroppen
af passande storlek. Pannan var hög,
hvilket enligt Germanerne vore ett be-
vis på intelligens, men, som vi veta,
var Pavolo ganska seftertänksam, häftig
och rå i sina företag. Ögonen voro tii-
gers, de lysto och blitrade liksom
eldklot i mörkret.

Grymhet och råhet lagade ut Pavolo's
blick, då däremot hockens uttrykte
falskhet och förstånd. Falskhet, förstånd!
En intressant kontrast! Som förenande

148. länk dem emellan besatte koeken en
ovanlig grad af förtämningskonst och lis-
meri. —

Både Pavolo och hans värde kamrat,
koeken eller Miguel, såsom han kallade
sig, voro allmänt fruktade bland sina kam-
rater och de hade fördenskuil hvardera
fått sina binamn, af hvilka man dock
visligen dolde Miguel's för honom själf.

Pavolo kallades "el gigante" (jätten) och
koeken "el raton fuerte" (den starka ratten).

IV.

Samtal.

De tre ryttarne färdades vägen framåt
en stund utan att yttra någonting. Pa-
volo och Miguel hade gärna öfpenat sina
munnar för att bestörma Malimo med
frågor om hvad de skulle företaga med den
nä resa, men de visste att Malimo nu
var deras förman, hvarför de ej vågade bryta
mot sin lag. Koeken anade dessutom att
resan hade något sammanhang med det
mystiska brevet.

Slvar och en hade således ridit framåt,

Malimo i spetsen och hans båda följeslagare 149.
gare i bredd därefter, sysselsatta med sina
egna tankar och reflektioner.

Slutligen bröt Malimo tystnaden, och det
han sällade sig till Pavolo och Miguel
för att mera obehindrat och sakta kunna
na samtala, sågande:

— Nu skola vi resonera om viktiga sa-
ker. Vi tala med låg ton, lugnt och lång-
samt. Ingen låter undfalla sig något ut-
rop. Jag gör frågor och ni svaren. Men märk
noga! Rida vi förbi någon eller möter oss
någon person, ombyta vi helt hastigt sam-
talsämne. Jag frågar er då om någonting, hur-
på ni svaren det första passande, som ni
fån i hufvudet. Vi fortsätta härmed, tills
vi återigen frött kunna språka utan att nå-
gon hör oss. Han i förstått mig?

— Ja! svarade båda på en gång.

— Nå, bra! Då återstår endast att nog
minnas mina instruktioner. Belöning skall
ej uteblifva, det loftar jag.

— Vi skola försöka vårt bästa, signor! be-
kräftade banditerne.

— Vål, svaradt, caramba!

— Ah, signor, öfverhoper oss med godhet! utbrast den lille kokken.

— Nå! låtom oss då begynna, sade Maximo.

Pavolo och Miguel lyssnade med spänd väntan.

— Jag mottog idag, började Maximo, ett bref af Miguel. Han hade mottagit det af dig, Pavolo?

— Ja, det var jag, som gaf ett bref åt Miguel, men ~~af~~ hvem ~~han~~ mottagit det af honom, vet jag ej; svarade den tilltalade.

— Var icke det detsamma brefvet som Pavolo lämnat dig, Miguel, som du hämtade åt mig? frågade Maximo åter.

— Javisst, signor Maximo, genomtallte kokken. Jag mottog brefvet af Pavolo och beslöt bära det till er, signor, såsom jag redan nämnde.

— Jag vet det! sade Maximo: — Men till en annan sak. — Kunnen j' svära på att j' ej kännen till innehållet?

— Vi svåra det! bekräftade båda.

— Det är bra! återtog deras följeslagare.
— I veten således intet om ändamålet med vår
ridt?

— Nej, signor.

— Jaha! Jag skall nog förtelara eder det.
På hvad sätt fick du brevet, Pavolo?

— Ah! Jag tog det af en karl!

— Jag anade det, svarade Malino. Tydligt
var ej skrifvet till mig. Men, caramba,
det fattades både utan skrift och fullständig
underskrift. Den senare kunde jag
likväl gissa mig till, men hur fanken
skall jag få veta till hvem det är staldt.

— Är det ingenting annat, afbröt
Pavolo, — som signor önskar lära få
känna, så är det lätt gjort! Jag vet
namnet!

— Charmant! Nå! Hur heter han?
frågade Malino ifrigt.

— Han heter Ardini.

— Ardini! utropade Malino efter
sinnande. — Ardini, det låter bekant.

152. Vänta nu! Jag har bestämdt någon gång
hört det namnet. Icke känner du till hans
character, Favolo?

— Jo, signor, han är en f. d. advocat.
Hur känner ej signor honom? Han är
ju så allmänt bekant här i trakten och
tillika så fruktad af illgärningsmän!

— St. Tala ej så högt! uppmärksade sig
givet. — Nu minns jag. Advocaten Modini!
Jo, jo! Han med den stolta hållningen
och de korta mustacherna! Ah, ja! Så
måste jag nu genast förkorta de här ki-
neska vidundren, tillade han pekande
på sina långa mustacher.

De stannade sina hästar.

— Skär af dem med din Tomahawk, Ma-
quel till vanliga mustachers längd, be-
follte han kocken.

Denne fullgjorde befallningen likväl
som en perukmakare, ehuru han hade
att bejagat det andianska vapnet.

— Nå! återtog Matino, sedan de åter satt
sina hästar i gång. Nu är en sak klargjord.
Jag vet, att det är till Modini montp...

det öfriga af namnet sväljde han över. . . . 153.
Skrifvit.

I detta ögonblick rusade en häst i wild
part förbi dem. Den bereds af en ryttare,
alldeles nerslammad. Han kastade miss-
tänksamma blickar på våra tre resenärer,
men saktade ej sin ~~hastens~~ ^{springares} lopp. Innan
ett ögonblick var han försvunnen. Han fot
nog ått samma håll som rövarens, men
vägen gjorde just här en skarp krökning,
som var omgifven af skog.

Swastken Malins, Miguel eller Pavolo
kände denne man, men vi kunna säga
att det var samme person, som åsett
Pavolo's mord på Montpas' sändebud. Han
hade underrättat police-chefen i ^{den} ~~den~~ ^{franten} ~~franten~~
~~om~~ härom och om de ord han uppsnappat
från Pavolos och betjentens samtal genom att
afskicka ett bud dit (hvilket naturligtvis ej
ännu var framkommet). Självf hade han å-
tagit sig att underrätta advocaten Vasco
del Ardini om saken. Han var nu på väg
^{lin denne} dit, då han ^{red} fot förbi tre ryttare, af hvilka
han i en helt säkert igenkände Pavolo eller
mördaren. Förvånad häröver, satt han sin mus

tång & ännu vildare fart. —

— Det var en tusan att rida hårt! utbrast Matims sedan ryttaren ej mera syntes. — Hvad manne kan hafva för ett viktigt ärende, som sätter af i en sådan fart! Tusan! Märkte ni huru han blängde på oss? Hans ögon riktigt hängde vid Savolo!

— Det var verkligen en s-m, yttrade Miguel. — Jag tror bestämt att han var någon poliseman. Han hade alldeles ett sådant listigt utseende, fra diavolo!

— Det kanhända att så är, som du säger, gennåtte Matims — men det må vara det samma! — Savolo! Huru gick det till då du ~~erhöll~~ brefvet?

— Jo, svarade denne och ratade på sig. — Jag mötte ^{frögår} ~~ihop~~ på landsvägen, när jag ströfvade omkring där, en karl till häst. . .

— Vänta! afbröt Matims. — på hvilken landsväg var du?

— Jag vandrade på lilla landsvägen mellan Stocklyn- och San-Francisco-vägen.

— Jaha. Då stämmer det. — evä! du mötte en karl till häst. . . huru blef det sen?

155.

— Sedan, återtog Pavolo, — gick jag emot honom och såg att han var obeväpnad. . . .

— ^{Då} tänkte du som så, frågade Malimo Emå. leende, — att "här gör man ett godt kap om man klubbar till den där"?

— Nej, signor, svarade Pavolo aldeles allvarsamt. — Nej, icke då ännu. Som sagt, han var obeväpnad och jag beväpnad. Då vi voro helt nära hvarandra, såg jag tydligt att den fan var rädd. Jag grinade inom mig åt den kärvingen. Nå! Han frågade mig om kortaste vägen till Derbamount, och jag svarade honom sanningsenligt. Men jag hade blifvit nyfiken och misstänksam, så att jag frågade hvad han där hade att göra. Han svarade, att han skulle träffa en person, vid namn Garry eller Harrie eller hvad det nu var. Aha! Tänkte jag då, den som tjuver, för i Derbamount heter ingen Garry eller Harrie (Ingen har där engelskt namn, som signor vet).

— Ja, det vet jag. Vidare!

— För fan! Jag blef ond på den dj-^{en} och fråga' af honom hvem de 'va', som ~~blef~~ ^{från} sku' tid. Han darra' som en Frollpacke,

när hon ska' stiga på balet, och så sjöng
han ut, hvarst han sken' ~~för~~ ~~trösta~~, men
~~är~~ jag fick veta att det var Ardini, blef
jag ~~gust~~ liksom litet illa till mods och
tänkte att det här står int' riktigt till.

Så fråga' jag utaf honom, hvad han sku
göra hos Ardini och så svara' han att
han int' visste och att hans husbonde
skickat honom dit. . .

— Teke sade han sin husbondes namn?
infall Maximo.

— Nej! svarade Pavolo. det gjorde han
inte. Och int', caramba, kom jag heller
att tänka på den sakens!

— Det är ej så farligt, sade Maximo.
Fortsätt!

— Fan! Tänkte jag, när den kärvin-
gen sa' att han int' visste, hva' han sku
göra till Ardini. "Nu gigger du, så
lång du ä'; något ärende måste du
väl ändå ha", och så kom jag på den
tanke, att han bestämmt hade något
bref med sig. Så sa' ja' ² at honom att
han sku' ge brevet at mej, som han

hade på sig, fast 'jag int' ännu va' 157.
säker på saken. Men då ble' den kru-
kan askgrå i ansiktet och försökte låta
hästen göra ett språng, så han sku' slip-
pa mej. Men jag såg nog hans tilltag
och så sköt jag hästen, i samma ögon-
blick han sku' sätta af, midt under nä-
san på honom.

Parolo grinade åt sin fiffighet, Mi-
quel likaså och Malime instämde af
sympati, ej därför att han skulle fun-
nit historien roande, men emedan han
ej ville stöta berättaren.

— Nu sku' ni — signos, sken' ja' säja-
ha sett honom, fortsatte Parolo åter.

— Han var svartblå i ansigtet af förskräk-
kelse och jag tror han hade varit färdig att
falla på knä för mej, men jag latsade om
ingenting, utan bejörde en gång till bref-
vet, för nu hade ja' blifvit öfvertygad
om att han hade ett sadant; men den
skurken svara': "aldrig." Nu vet jag
ej huru förvånande jag ble', men
de' vet jag, att min hand höjdes och

pistolen knallade, och den kurrungen
 var sänd till Wacordah's rälla jakt-
 marker, om han slapp det, ha, ha, ha! —
 Men en sak glömde jag att säga, och de va'
 de', att just med detsamma, som jag höjde
 pistolen för att skjuta, så hörde jag just
 liksom något prassel nära mej; men skot-
 tet hade redan smält. Jag tittade omkring,
 men såg ingenting.

Här kunna vi nämna, att Pavolo värt-
 gen hade rätt. Den person, som efter Pavo-
 lo uppsträde på skådeplatsen för mör-
 det, hade verkligen då gjort en rörelse
 för att höja sin pistol och skjuta ner
 mördaren, men afståndet hade varit så
 pass stort, att han ej riskerat. Ty hade
 skottet misslyckats, så skulle han fått
 vara säker på en dust med 'el gigante',
 hvilket han för ingendel önskade. —

Pavolo fortsatte:

— Sedan började jag titta i hans fickor,
 för att se efter om jag verkligen icke hade
 misstagit mig. Nej! Jag hittade helt rik-
 ligt bref, som jag anat. Så sku' jag föra

189.
bort kropparna, men det orkade jag ej med en-
sam, utan måste ha' hjälpa. Jag öfvertäpade
dem därpå med granis och annat och gick
hem. Där bad jag Antonis följa mig ett styk-
ke, så skulle han få ett guldring, för jag ha-
de någonting att uträtta, som jag ej kunde
utföra ensam. Han gick in på förslaget
och vi begäfvos oss i väg. Men snart
kan tänka huru förvånad jag blev, när jag
icke kunde upptäcka något spår af be-
te kropparna.

— Hvad! utropade nu Natimo, som he-
la tiden varit tyst under slutet af berätt-
telsen, ty han hade blifvit mycket intresse-
rad och funnit flere saker värda att tänka
på. Han anade att prassellet stod i något sam-
manhang med kadavrens försvinnande, men
klar insigt i saken hade han ännu ej er-
hållet. — Hvad! de voro försvunna, bå-
de hästen och karlen!

— Ja, på min ära, bekräftade Pavolo.

— Besynnerligt! mumlade Natimo.

— Underligt! menade kokken.

— Ja, icke sant, undrade Pavolo.

160 Det hade redan börjat något att steymma,
ty klockan kunde nu vara ungefär $\frac{1}{2}$ 6.
Våra tre ryttare hade hunnit till foten af
en ganska hög bakke. Vägen gick upp för
denne och sedan ner på andra sidan.

— Se där far en vagn! utropade den
lille kocken, som var den lifligaste och
vaksamaste för tillfället.

De båda andra kastade en flyktig blick
dit, ~~och~~ brydde sig ej dess mera om hela
saken.

Maximo hade nu i sin tankegång kommit
till den slutsatsen att någon ovetligt
måste hafva sett hela Pavolos åtgöran-
de, ty huru skulle annars kadavren hafva
försvunnit! Torst och främst färdades
man ytterst sällan på denna landsväg,
och sedan skulle ej just gärna någon hafva
varreblifvit något misstänkt under granris-
högen.

Maximo hade rätt i sina gissningar. De
tektiven, som äret mordet, hade genast be-
gynna fundera på att skaffa bort de döda kro-
pparna, men visste liksom Pavolo att ha

ej ensam förmådde härmed. Bäst han då stod¹⁶¹
där och funderade komma två bönder åkan-
de på en kärre. Detektiven bad dem hålla
ett ögonblick, ty han hade något att säga dem.

— Mina gode män, sade han, — j'sko-
len nu hjälpa mig och få belöning.

— Min gode herre, yttrade den ene af
bönderna, — vi skola gärna komma er till
hjälp, om ni säger hvad vi hafva att
göra.

— Det skolen j' nog få veta, genömte
detektiven, — men först måste ni lofra
mig några saker.

Bönderna kastade misstroga blickar på
detektiven, och den andre af dem sade:

— Vi kunna ej säkert lofra er något för-
än vi fått veta hvad ni har i sinnet.

— Sen j', hvad detta är? frågade detekti-
ven och uppstog några guldmuntur fickan.

Bönderna blickade girigt på pennin-
na, ty guldet är förföriskt.

— Det är en sak af yttersta vikt, åter-
tog detektiven. — Och om ni ej hjälper mig,
kan det gå illa.

162. — För hvem menar ni: er eller oss? frågade bönderna.

— För oss alla, svarade polisen.

— Låt höra! yttrade då den förste landskon. — Hvad har ni för vilkor att ge oss, för att vi skola få guldet där?

— Det är lätt att ~~vara~~ uppfylla, sade detektiven, som likväl trokade något.

— Vi gå in på att, bekräftade man bida, förbländade af guldet glans;

— Nå! För vilkor? ~~ett~~ ett ord af förväring, obrottlig tystlåtenhet. Går ni in?

— Är det ej dess vidare, så är det lätt att uppfylla.

— Bra! I skolen svärja.

— Vi svärja vid att hvad heligt är, att ej yttra ett ord af förväring och att håna-
lighålla att, bekräftade karlarna.

— Kommen då hit! uppmanade polisen, och gören hvad jag säger. —

Stadavren lyftades med stor ansträngning på karran, och fördes ett stycke framåt. Där på nedtog man häst-aset och begrep det i en för tillfället uppgräfd grop. Sedan

163.
detta var gjort, körde man vidare till när-
maste vårdshus åt Benton sidan. Bönderna
erhöll riklig belöning och hölls troget od.
Kärtern på gästgifveriet fick äfven del af
hämligheten genom detektiven, samt fick af-
gifva samma ed som bönderna och erhö-
ll en handfull guld. Han hade befallning
att hålla liket hos sig tills detektiven
återkomme. Själfva ansiktet på detta hade
han ej ännu fått se, ty detektiven hade på
det strängaste förbjudit det. Det var redan
afton, då man anlände hit till vårdshu-
set, så att detektiven anträdde sin ridd,
till Ardini först följande dag. Emeller-
tid hade han först afskickat ett bud till
Benton, sasom vi redan veta.

Men nu hände det sig så, att värden
på detta vårdshus, liksom äfven detta,
just var vår gamle bekante, pratsjulle
och nyfikene värd. Följande dag höll han
likväl troget sitt löfte att ej betrakta
likets ansikte, så att Montpas, som
ända till klockan fyra var där ej än-
då visste af någonting. Sin tunga hade

värden äfven lyckats hålla i styrt. Tank så olyckligt att detta ända var, ty om kont-
par fått ~~beträffande~~ ^{vet} om mordets ~~beträffande~~ ^{och} om
han fått se likets ansikte, så hade han
naturligtvis genast igenkännt sin besjänt,
och sålunda icke företagit sin obetänk-
samma färd till byn Sacriano, som skul-
le hafva så ledsamma följder, hvilket
vi skola få se bärgre fram. —

Vi återvända nu till Malimo och hans
båda följeslagare.

De redå alla tre tygta upp för backen.
Där nedanför syntes vagnen fara af i ilande
fart.

— Pavolo, återtog Malimo samtalets
tråd. — Pavolo, en sak förvänar mig,
den nämligen att du ej framlämnade bref-
vet förrän förrän i dag.

— Signor, jag ber så mycket om ursäkt,
men jag glömde hela brevet ända tills idag,
då jag händelsevis kom att stoppa handen
i den fickan, där jag förvarade det.

— Nå, hvarför framhållade du det ej själf
till mig, i stället för att gifva det åt Miquel?

frågade Maximo åter.

— Jag hade ännu bestyrre om en liten sak och dess utom tyckte jag att Miguel ~~blev~~^{gärne} kunde gå det åt sig, då när han sänder middagen. Jag sa' det ju äfven åt dig, Miguel? tillade Pavols vänd till denne.

— Ja, bekräftade kooken.

Värd med dessa svar, frågade ej Maximo vidare.

De tre ryttarne samtalande ännu länge och väl om allehanda ämnen, hvaribland Miguel äfven berättade för Maximo röfvarenes öfverfall på diligensen. Maximo var mycket förvånad öfver att återfinna Chen dis hos dem, i röfvarekulan. —

Man hade slutligen hunnit till de byn Sacrians omgifvande höjderna och kläkan kunde vara närmare 10.

Maximo hade med flit gjort en omväg, för att ej möjligtvis sammanträffa med Montpas under vägen.

Här, under en utskjutande klippspets, skulle Pavols och Miguel slå sig ned för att invänta Maximo. De skulle ej få röra sig

166. ur stället öfver 100 aln åt hvarje håll, men om det komme att handa Maximo någon olycka eller om han var i ~~ett~~ behöf af deras hjälp, så skulle han geja i en liten silfverhvisselfipa med genomträngande fint ljud, som han hade med sig, då Favolo och hans kamrat genast skulle flyga till Sacriano eller till det ställe, hvarifrån ljudet hördes.

— Kommen ihog, uppmärade Maximo, medan han detes satte sin häst i gång.
— Kommen ihog! Endast en hvissling, skarp och lång. Tatten eder genast då upp på edra hästar och rusen ästad till min hjälp. Minrens! Stor belöning! En hvissling bara!

— Var lugn, signor! sade kocken tillitsfullt.

Därpå inrättade Favolo och Stiguel sig så bekvämt som möjligt under ett jätteträd och med mjuk mossas till golf, lade sig ned där, sedan de likväl först bundit sina hästar vid ett närstående träd och gifvit dem det medförda fodret, hvilket de

(hästarne) väl hade förtjant efter 6 tim -167.
man vapbruten riddt, svepte in sig i ett par
medförda filltar, samt begynte prata om ett
och hvarje. Popva fingo de naturligtvis ej. —

Emellertid red Malimo raskt jä, skuru han
nog redan var ganska trött, och kom äfven
snart till det lilla gulmålade huset.

Klockan var kvart öfver tio.

Malimo fastbands sin häst vid den stora
granen i trädgården, gaf henne en hårdbröd
kaka, tillade sig mycket noga omkring, om
något misstänkt syntes i närheten, men
lugnad i afseende å detta, steg Malimo dros
ligt på och inträdde i huset. —

Malimos försigtighetsmått voro väl af nöden.
Förrän han beträdde tröskeln till stugan kände
de han om vapnen voro i behåll.

Allt var i ordning.

Gjätte Boken.

I.

Advocaten och hans klient.

Maurinos första göra, när han steg in, var att kasta nyfikna blickar omkring sig i det lilla rummet. Inom ett ögonblick upptäckte han att allt var i ordning. Ingenting ovanligt fanns åtminstone i detta rum, som ganska väl upplystes af en oljelampa. Skammaren hade endast ett fönster, som låg tillräckligt lågt för att i nödfall kunna begagnas som räddningsmedel. Därutanför såg han den melankoliska, bleka mannen med sitt gröna, elektriska skimmer.

Stugan var hvarken riket eller öfverflödigt möblerad, men man såg återväl vid första ögonkastet att dess egare varen välstående man, som kunde bestå sig finare inrättning, än Fraligtvis någon i hel.

la byn Sacriano. Vid ena väggen stod en präst-
lig, gammalmodig chiffonier, vid den andra midt-
mot en säng med himmel och gardiner. Denna
säng var ^{också} tydligen afsedd för främman-
de, ty gardinerna voro dragna åt sidan och att
säg så guldligt, fint, nytt och starkt ut där-
innanför. Båda sofforna och stolarna, som fun-
nos i rummet, voro stoppade och öfverklidda
med damast. Framför fönstret stodo en hel
mängd stora och små blommor, några på
ställningar andra på golvet. Den lilla divan-
en stod likasom i en löfsal, omgifven af rosor
både bakom och på sidorna. Framför soffan
stod ett rundt bord betäckt med några bök-
ker; det var på detta som lampan stod. Nå-
gra fauteuiller stodo däromkring.

Kring väggarna hängde taplot, men alla
af anspråkslösare slag. Till den hade ^{tydligen}
ännu egarens ^{förskrämd hand} förbättring sträkt sig.

Allt var så smaktfullt ordnat, ehuru
möblerna voro något blandade, att Malins
genast uppfattade det en kvinlig person
äfvén bodde i huset.

"Ett fruntimmer med smak," tänkte
han för sig själf; "beständt en ring nymåla,

Som jag gärna önskade se. Själf visst lika förtjusande som detta lilla rum. — Tusan! Jag tror väl inte jag börjar få kärleksgrillen i hufvudet. Hvad fan! Anu har man annat att göra."

Detta hade förriggått på en sekund.

Montpas hade knäppt kunnit gifra till sitt utrop "ah, men se där är ni ju!" förrän Maxims aflog masken, för det han ej skulle synas misstänklig, och svarad i det han framträdde:

— Jag förmodar det är herr Claude Montpas?

— Ja visst är jag Claude Montpas, gämsmalde denne i det han uppsteg från sin stol och skakade hand med Portmonten.

— Jag å min sida har äran samtala med den berömda advokaten Ardini?

— Alldeles, svarade Maxims och satte sig tillika med Montpas. Han skulle gärna tillagt mera, men visste ej om den verkliga Ardini någonsin sammanträffat med Montpas. Han väntade därför på något antydning af denne om hans

utseende, i hvilket fall han förstode att Cleudi¹⁷¹ förut varit bekant med advokaten.

De sutto en stund tyeta inidtemot hvarann
dra, hvarefter Montpas sluthigen ~~sade~~ gaf sin
förvåning luft ined några ord, af hvilka Mar-
celino på en gång kände sig Fryggare och osäkra
re:

— Ni är mycket förändrad, min herre,
sedan jag sist såg er.

— Mycket möjligt, eller snarare helt
säkert, svarade vår äfventyrare lugnt.

— Jaktij hafva stora sorger ~~er~~ Träffat se-
dan vi råkades, herr Montpas, upplyste
Montpas, lutade hufvudet mot handen, som
han hade stödd på bordskanten, och lättra-
de se Tankfull ut.

— Det är ledsamt att höra, men hvad
en gång är skedd, det kan människan ej re-
ra återupprätte, sade Montpas dethjäm-
de.

Marcelino ville vara så frikostig i upp-
lysningar, att han återtog:

— Jo. När min dotter en gång dott,
så står det ej i min makt att uppr-

Älska henne till lifs igen. —

— Er dotter — — ?

— Ja, bekräftade Maksims, ehuru han insåg att han kanske begått någon dumhet.

— Men ni hade ju ingen dotter. Åt minstone nämnde ⁿⁱ ~~ni~~ till mig något därom. Montpeas var mycket förvånad.

— Inte? Jassa!

— Nej, på min ära.

Doctor Fortmonteau log; herr Montpeas erfor en stygn af misstänksamhet i sitt inre.

— Det är möjligt, återtog den förre; — det är möjligt, att jag ej kommit att nämna något om min dotter, ty hon var i pension vid den tiden.

— Mig förefaller detta besynnerligt.

— Huru så?

— Jo, att ni skulle ha haft en dotter —

— Jag har henne ännu, det vill säga hon äfverremålet för mina tankar, ty bortu är hon och återkommer aldrig.

— Vare härmed huru som helst, så förstår jag ej — — —

— Hvad då?

— Huru ni kunnat —

— Ah! jag förstår, hvad ni menar. Se här
förklaringen: Jag har aldrig varit gift —

— Det var just det jag tyckte —

— Hå: jag är en gammal ungharl, men jag
var ej lärfo för utan barn. Marguerita var min
fosterdotter.

— Ah! det förklarar saken. Besynnerligt att
jag ej kom att fästa min tanke härpå.

— Man kan lätt i sin ifver att misstro sin
medmänniska icke komma på det klara med en
mycket enkel och naturlig sak.

Maximo smålog åter.

Montpus ursäktade sig:

— Jag ber Tusen gånger om förlåtelse, om jag på
något vis sårat herr Ardini. Det var för ingen
del min mening.

— Herr Montpus är alltså artig. Vi skola ej
mera tala om den kagotellen;

Så detta sätt undslapp Maximo alla vidare
frågor. Så går det till: man börjar tala om en
sak, men inom några ögonblick är samtalsäm-
net någonting aldeles annat. Hade ej Maximo kom-
mit att omnämna sin dotter — som han aldrig

haft —, så vet man ej huru långt ~~det~~ han skulle hafva insnärjät sig i sina egna garn.

Montpas å sin sida hade kanske haft lust att fortsätta sine förfrågningar, men inseende att han då igenom ~~hans~~ förhånde hade framkommit med flere obeky-
ligheter för sin gäst, nöjde sig nu med egna åsikter om saken. Han hyste ej längre den ringaste misstan-
ke.

Montpas ringde på en liten klocka.

Dörren, genom hvilken tiello försvunnit i ett in-
re rum, öppnades och den gamle gubben inträdde.

— Önskar hans nåd något? frågade gubben.

— Ja, svarade Montpas, — jag önskar veta hvad du har för godt i din Källare och i ditt visthus, tiello.

— Jag har flere sorters spanska och syöfranska vi-
ner, bland annat äfven skummande champagne. Jag
har höns, annan fågel och inlagd fisk. Jag har skin-
ka, får och nötkött. Jag har grönsaker, som jag själf
odlat och hvilka jag utan att berömma mig själf eller
synas egentår, kan försäkra vara af prime qualité.

Jag har frukter, något confectyr m. m.

— Godt, godt! du är ju så väl försedd tiello,
som någonsin ett hötél af prime qualité. Det rik-
tigt vattnar mig i munnen, när jag tänker på

alla dina goda saker.

Montpas vände sig mot Matins:

— Jag förmodar att ni tycker om frukt.

— Jag är ej någon frukthatare.

— Vill ni härmed säga att ni hvarken är föjelsler mot denna slags förfäskning.

— Nej, visst icke. Jag tycker verkligen mycket om frukt, isynnerhet apelsin och spanska granatäpplen samt ananas.

— Ypperligt! Jag har aldeles samma smak som ni. Viello!

— Hans nåd!

— Var god och hämta hit apelsin, spanska granatäppel, ananas, champagne och Xeres. Ni har alla dessa saker?

— Ja bevars, hans nåd, Esmeralda älskar frukt, ty hon säger att det är den bästa, oprepurerade lätthet, och därför har jag alltid flere tunnlar af allahanda sorter. Behagar ej hans nåd melon?

— Melon är en ganska god frukt. Du kan medtage ett par sådana.

— Jo, min Esmeralda, hon är aldeles förfäskt i melonerna som jag har; de äro så saftliga och välsmakande.

176. — Bra, min kära Kiello. Utträtta nu ditt uppdrag.

— Jo, kans nåd, inom en blinkar jag tillbaka det varja Champagne och Oporto,

— Oporto! Lott karingvin! Nej, det är Sherry du skall hämta.

— Sherry, d. v. s. Xeres! Beklagligt har jag ej detta vin nu.

— Ledsamt. Timmes det i din källare då Chateau.

— Ahja! Chateau la Rose, Chateau Margaux, Chateau la Fite, Chateau Cos d'Estournel, Chateau Yquem. Men vill ej deras nåder smaka på andra Bordeaux-viner, såsom Saint Emilion, eller Burgunder, såsom Pomard, Chambertin eller Romanée. Af ven har jag Madeira: Reserve dark sweet och söt Malvoisie Madeira.

— Nu anser jag dina förräder för kungliga.

— Atminstone måste en biskop ha lekarnytt-ket, inföll ~~att~~ Portmonteau skrattande.

Montpas instämde och Kiello kunde ej heller förhålla sig aldeles allvarsam.

— Nej! utbrast Claude, på detta sätt få vi hela natten att förflyta. Nu måste du laga dig dig i väg, Kiello, och skaffa hit det bästa hvad

du har. Gå nu och reta ej min vedan bränner¹⁷²
Få tunga och gom till förkolning, ty du skall veta, hel-
lo, att sedan middagen har jag ej fått en droppe flytan-
de och ej en flugportion forst i munnen.

Viello försvann.

Maximo var den förste som tog till orda:

— Eger denne man, som ni nyss talade med,
dette förtjusande hus?

— Ja visst är Viello Estaladona rättmätig
egare till denna lilla boning.

— Heter han verkligen "Viello" Estaladona?

— Ja visst! Hvad finner ni för underligt däri.

— Jag tycker att Viello är ett mera lustigt
namn.

— Kan så vara. Men gammal är han: 75 år.

— Det är rätt mycket och namnet Viello är
automordentligt passligt nu, men då han var barn,
hur gick det då ihop? Ingalunda hafva väl
föräldrarne gifvit honom ett sådant namn?

— Det kan jag verkligen icke upplysa eder
om. Men ni kan ju besöka honom själf; han
skall nog tillfredsställa er nyfikenhet.

— Vi syftar på hans jersatsamhet.

— Just så.

178. — Apropos detta, så nämde denne Viello ett kvinnonamn, Esmeralda. Han är då gift?

— Han är enkling. Hans hustru dog för 19 år sedan och efterlämnade ett spädt, några månader gammalt flicka barn. Hon är nu 19 år eller möjligt vis fjugo, men underskin. Hon heter Esmeralda. Det var henne Viello talade om. Hon är hand sol och ljus, hans enda fröst på gamla dagar, såsom han själf säger.

De sutto tysta en stund.

Maximo hade haft rätt i sine aningar. En kvinlig individ behöfde afven detta "féslott", ^{as} ~~stern~~ han behögde kalla Viellos lilla boning.

Maximo ~~all~~ var fövålskad. Esmeralda var hans ideal. Han älskade henne, utan att ha sett henne. En underlig, vek känsla fyllde hans bröst och han kände med sig att hans bana ej var den rätte. Men det var försent att numera vända om, så tyckte åtminstone Maximo själf.

I detsamma inkom gubben.

Harmed afbröts de Maximo's och Montpas's betraktelser.

Viello bar en bricka med frukt och vinflasker och glas och andra erforderliga saker.

— Vet hans nåd, sade gubben och ställde brik¹⁷⁹.
han ifrån sig på bordet samt korttog därifrån alla fö-
remål utom lampan. — Vet hans nåd, att det är svårt
för en gammal gubbe, som jag att gå ner i källaren. Jag
är alltid så rädd att jag skall falla.

— Det frod man nog, svarade Montpas. — Ser-
vera nu, Viello. Häll i vin, nej, ~~et~~ Champagne.
Så där! Skål, herr Ardini!

— Skål, herr Montpas!

— Jag önskar er lycka och välgång!

— Jag dricker till ert bästa.

Glaset klingade, champagnen skummade,
den porlande vätskan gät sig som kvicksilber i
badas ådror.

Malimo kände sig som en ny människas. Hans
frotthet var kortflugen.

— Häll i, Viello! uppmanade Montpas.

Glaset fylldes änyo. efter stöttes de mot hin-
andra. Inom ett ögonblick voro de förda.

— Ännu en gång, Viello!

För tredje gången njöto de nektarn's berusa-
de dryck.

Inneva omföknades något hos Montpas.

Malimo, van vid att dricka, kände sig endast

något upprymd.

— För sista gången, Viello! sade Claude.

Viello lydde befallningen.

— Se så! Tag nu, du, också och håll i åt dig min gubbe! låt oss klinga.

— Huru många flaskor äro uttömde? frågade Maximo, sedan ^{skålen var} ~~glaset var~~ utdrucken.

— Sex, ers nåd! svarade Viello.

Maximo insåg att hela ärendet skulle gå om intet, om man längre pokulerade. Han sade därför helt tvärt:

— Herr Montpas! Jag är advokat. Jag är lagman. Jag är ovan vid att dricka. Låt oss nöja oss med dessa sex buteljer. Vi hade en viktig angelägenhet att säga mig, herr Montpas.

Maximo talade i lugn, kall, affärsmissig ton.

Montpas kom genast till sig själf. Han hade ett ögonblick glömt bort, att han skulle samtala med en gammal lagkarl.

— Jag tackar er, sade han åt advokaten. — Jag ber så mycket om ursäkt. Vi sade sammt. Jag skulle ha glömt hela saken, som förde oss tillsammans

hit, om ni ej påmint mig därom. Ännu en ¹⁸⁷⁴
gång: jag tackar er.

Montpas's Ton var öppen nu aldeles en sådan,
uti hvitken. Fvå gentlemen samtala: kall och
afmätt.

Man hade kankända gått enda därtän, att
brovskäl blifvit föreslagen, men nu var det åter
en advokat och hans klient.

Viello afskedades.

Han inträdde i sitt eget inre rum och stängde
dörren.

— Vi skola flytta oss, sade Maximo, som nu
synes ha blifvit värd, — från dessa ättfös bekvä-
ma länstolen för kroppen, men ättfös obekväma
för själen, till de där hårda stolarna vid det
lilla bordet. Sitta vi på dem, kunna vi lätt-
re hålla vår tankegång i styrt, vi behöfva ej
frukta hvarken sömn, däsighet eller frestelse
att dricka, när vi äro så långt från denna
farliga närhet.

Montpas lydde utan invändningar. En apelsin
med ättföljande fat och fruktknif smugglade han
ända med sig.

Maximo såg ej detta med bistra blickar.

182. En oskyldig apelsin är helt annat än förfö-
risk champagne.

Där för underlät han ej häller att göra sam-
ma tempo som signor Claudius Montpas.

De satte sig vid det lilla bordet vid väggen.
En färgtryckt tapla hängde däröfver.

Den förestälde Judas, som emottog de Fretis
30 silverpenningarne.

Maximo kände ett styggn i hjärtat.

Men det varade endast ett ögonblick.

Han satt med ryggen mot väggen.

II.

Juan Montepacino.

— Ni har skrivit ett bref till mig, börja
de Maximo.

— Ja visst.

— I det bad ni mig komma till detta ståt-
le klockan elva på aftonen den 30 September,
hvilket vill säga; såsom i dag.

— Aldes.

— Ni känner naturligtvis igen er ståt?

— Utan tvifvel!

— Det är bra! Se här är brevet!

Maximo framtog Montpas' bref och råkade ^{183.} det
åt denne.

Montpas kände naturligtvis genast igen sitt
bref och sade:

— Detta är verkligen mitt bref.

— Källt så! Hör nu på herr Montpas!

Maximo uppläste brefvets innehåll för Mont-
pas. ^{Den} ~~Den~~ möjligtvis läsaren glömt det, upprepade vi
det här:

"Monsieur!

På vinst och förlust sänder jag Er denna skrif-
velse. Jag har nämligen hört att ett farligt stråto-
röfvereband för tillfället uppehåller sig i byn Verba-
mount's områjder. Och då vi är bosatta just i den-
na by, så är det ganska antagligt att budbäraren kan
bli fasttagen under vägen. Då jag förtrodd detta, har jag ej velat
införa ~~detta~~ ^{nytt} farliga saker i detta bref. Jag endast nämner för
Er, Herradvocat, att jag starkt misstänker en person för att
vara en annan. Det är således af stor vikt att vi uppfyller
min begäran att sammanträffa med mig uti den lilla byn
Sacciano, hvilken, som vi vet, är ungefärligen midtemel-
lan San Francisco och Stocklyn. Vår mötesplats skall vara det
enda gulmålade huset i hela byn. Tiden är elva på aftonen
i öfvermorgon den 30:nde September. Jag är med ett par betjänter

184. och jag leder eder göra sammaledes, ty man kan aldrig vara riktigt säker. Ett par pistoler kunna ej skada. Jag infinner mig i hvilket fall som helst och jag är mycket förbunden om ni uppfyller min bön.

Den 28 September.

Er ödmjukt Tjänare
C.M."

— Ni har skrifvit CM under, fortsatte Maximo, — och jag uttydde det genast till Claude Monte pas. Jag hade rätt i min gissning.

— Ni är utomordentlig! Huru fick ni reda på att dessa bokstäfer C och M, sammanskrifna äro mina initialer.

— Saken är enkel.

— Jag är mycket nyfiken.

— Jag skall förklara er gatan, churu detta ej hör hit.

— Ah! Ni skall ej besvara er, jag ber.

— Ingenting. Ni skulle ej annars kunna svara redigt på mine följande frågor.

— Seke! Det var besynnerligt!

— Nej! Ty om ni ej finge er nyfikenhet till fredsstald, så kunde ni ej slå bort tankar, som ej höra till hvad vi skola ofverlägga om.

Montpas' blod swallade något. Men han behållde ^{185.}
sig och sade:

— Jag är idel öra.

— Hög då: omi mins att ni brukade besöka mig i
mina yngre dagar?

— Ja.

— Ni skulle en gång äfven komma till en stor
festmiddag till mig. Flere tiotal personer voro
bjudna. Bland andra, herrar de Frontignac, de la
sainte-Marie, du Bodé, Daquesne, Fougarét,
Respodan, Regnard, Regniest, Lowther; gref-
varna af Auverquerque-Greenwich och Scarbo-
rough, advokaterne Williston, Chartley och
Rich, doctorerne Angelclerk, Ingramwin och
Portmontean m. m. m. m., som jag nu ej kan på-
minne mig. Ni minnes äfven detta!

Maximo hade äfven varit inbjuden till mid-
dagen. ^{För} Advocaten ~~port~~ hade han aldrig presenterats.
Han kände honom knappt till namnet.
Han hade haft en vän, doctor Ingramwin, som
utvärkat åt doctor Portmontean en inbjudningsbil-
jett. Portmontean hade kommit, presenterats för
några herrar, bland andra Montpas, men ej för
själfrån värdem.

186. Emellertid hade Montpas begrundat stirra ut genom fönstret midtemot. Vid namnet Portmonteau hade med ens ett ljus uppgått för honom.

— Ah! Ah! har jag det! utropade han plötsligt och tog sig om pannan.

— Hvad då? Malins försökte göra sin ton så förvånad som möjligt, ehuru han nogsamant visste hvilket svaret skulle bli.

— Jo! Kan ni tänka er! Den person jag ^{skall =} ~~mycket~~ le tala om är just denne samme Portmonteau.

— Hvad, hvad är det ni säger!

— Jo, verkligen. Jag påminner mig nu tydligt hans drag. De äro desamma, som min gästens. Det är doktor Portmonteau.

— Besynnerligt! Aldrig hade jag kunnat tänka att min gäst en gång skulle blifva anklagad inför mig.

— Ödets nycker äro märkliga, som ni sade.

— Allting är möjligt här i världen.

— Alldeles.

— Chen nu då till saken. Klockan är redan öfver tolf och ^{nu} är antagligen Frött efter resan.

— Ah! Med mig är det ej så farligt, men ni är ju mycket äldre.

Malimo kunde ej underlåta att smila. 187.

Men han hittade genast ett passande svar och sa-
de:

— Jag är van vid nattvak. Som advokat fick
jag ofta sitta uppe hela nätter och dagar.

— Er hälsa förstordes väl på det sättet?

— Ja. Det var äfven skälet att jag flyttas
de kort ut på landet.

— Ni sade mig en gång att ni icke trifdes
i det gröna.

— Sannst. Men nu ser jag allting ur en an-
nan synpunkt.

— Ni har väl då äfven ledsnat vid ert
fordna advokatyrke?

— Icke så aldeles. Jag brukar ibland kipa
på domaren i min by med några små fingervis-
ningar då och då.

— Kanske det då var opassligt att jag bad
er komma hit?

— Ahnej! Skulle jag vägrat, så hade jag
skickat er betjänt tillbaka utan mig.

— Ah! Apropos min betjänt, så, förs
jag fråga, hvor han nu befinner sig?

— Förs all det! Han är välbehållen vid min

188. vagn där i skogen.

— Jag tackar.

— Ni vill härmed säga, att ni ej var nitän
oro för honom.

— Ja, jag måste verkligen tillstå denna
min svaghet.

— Ingenting att skämmas för. Man skall ta-
ga vara på sine tjänare och hälla dem såsom sin-
na barn. Det var aldeles rätt att ni var orön-
lig för er betjänt. Men nej, återtos Malimo,
nu måste vi då ändteligen tala förnuft.

— Som ni vill, svarade Claude Montpas,
skuru han ej förstod, hvad "oförnuft" de måtte
håpa ~~att säga~~ talat.

— Hvad har ni att säga angående denne
Portmonteau, herr Montpas?

— Janska mycket.

— Låt höra.

— Denne person uppehåller sig för närvaran-
de i Amerika.

— Håremot är intet att anmärka.

— Det vet jag nog.

— Vidare.

— Samma person var för ett år sen i Paris.

— Jag kan ej finna något ondt här.

189.

— Hör! Han var som sagt i Paris och fengs-
lade där som doctor.

— Hvaraf vet ni detta.

— Jag bor ju i Paris.

— Nå väl?

— Han var tandläkare och jag måste säga
att han skötte sin uppgift väl. Men en svag
sida hade han; han tog för mycket betaldt.

— Det var hans ensak.

— Men sådana orimliga summor, som 1000
francs för utryckningen af en tand!

Advocaten var obevetlig:

— Han skulle ha låtit bli att besöka ho-
nom.

— Men, invände åter Chontpas, — ingen
annan läkare än han utförde sin sak så bra.

— Herr Chontpas! Detta är en besynnerlig
ovanlig anklagelse. Ni har mera godt än ondt
att anföra mot "reus".

— Talamod! Jag besökte honom äfven och
han botade mig. Jag betalade 1000 francs. —

— Apropos, huru kallade han sig?

— Vid sitt verkliga namn: Portmonteau.

190. — Brev. Fortsätt!

— Han vistades något öfver ett år i Staden och man hade ej annat att tädla honom för, än hans kunskap och snällhet. Då kommer en vacker dag till denne Postmontean en ärad och aktad, gammal adelsman, nämligen chevalier du Luc. Esprit. Chevalieren är utomordentligt rik och har just samma dag uttagit sine 500,000 francs från banken.

— Detta låter intressant.

— Vidare: Postmontean är mycket artig mot Luc. Esprit och denne finner sig vällo belåten. Han vill låta insätta en tand och utdraga en annan.

— Huru vet ni alla dessa småsaker så noga?

— Ah! Hela historien stod dagen där på i Paris alla tidningar.

— Det var en skandal.

— Javisst.

— Får jag höra slutet på er berättelse?

— Allt för gärne! Executionen försiggick på en half timme, chevalieren betalade 5,000 francs och gick belåten hem. Men kan ni

tänka er hvilken uppståndelse hemma hos 19.
chevalier du Luc-Esprit, då man finner
att han är — —

— Bestulen, afbröt och ifylldes Matimo.

— Precis så.

— Där ha vi det. Huru gick det med Port-
monteau?

— Han rynde — —

— Och kom hit till Amerika. Vi har
träffat honom här, men har bar ej mera san-
na namn, som i Paris.

— Aldes så. Vi känner ju till saken lika bra,
som vore ni Portmonteau själf.

Matimo erfor en lätt darrning vid Montpeas
sista ord, men han hämtade sig och tillade:

— Eller såsom om jag vore herr Montpeas.

— Ah! Det lilla som jag vet är ej mycket
att skryta med.

— Således vet ni ej dess mera?

— Nej på min ära. Jag har just velat sam-
manträffa med er för att begära råd i detta af-
seende.

— Vi skola se till efter bästa förmåga. Skil-
ket namn har Portmonteau här i Amerika?

192. — Ah! Det har jag ju glömt! Jag frågade nog af värdska värdin på gästgifveriet, där jag uppehåller mig och där jag såg Portmonteu, han har hette, men nu kan jag ej gäminna mig namnet.

— Ni måste försöka dra' er till minnes hans namn, ty det är en mycket viktig sak.

— Vänta nu! Det var något som Bosque-nard eller Bosqnormais, jag kan ej få fram det.

— Jag skall hjälpa er. Jag känner till en hel mängd vanliga och ovanliga namn på Bosq-börjande. Följ med och säg, hvilket är det rätta, herr Chontpas.

— Jag skall hålla alla mina sinnen i rörelse.

— Ah! Om ni tager vara på hörseln och tanken, så är det nog.

— Nå väl?

— Bosquequillard, Bosquonsie, Bosgerard, Beauharnais, Beauclerc, Borneval, Bornivais, Beaurien, Bosquillet, Bosquernais, Bosquormand —

— Bosquormand! utropade Chontpas förtjust; — Bosqnormand! Där ha vi det.

193.

— Boscognormand! Ni har väl ingalunda misstagit er? Jag känner ett par äldre herrar med detta namn, och de äro allt annat än ~~st~~ tjufvar. Tänk nog efter, om ni möjligtvis skulle finna något misstag i er förmodan.

Malimo hade gärna velat att allt hade aflupit sålunda att Montpas skulle blifvit Treksam samt erkänt något misstag. Men då han blef bedragen i sine förhoppningar ty Montpas utropade med all den öfvertygande liflighet han var i stånd till:

— Nej, nej! För ingens del. Jag går ej så lätt och förvärlar hederliga personer med skurkar.

— Ni är physionomist? sporde ^{Malimo} Montpas, som ej ännu förlorat allt hopp.

— Ah! Det vill jag ej påstå, glemmde Montpas, något stött af den smula ironi, som fanns i advokatens ton. — Men man behöfver ej vara physionomist för att känna igen en person, som man fört sett och talat med.

— Ah! Ni har sett, ni har talat med Portmonteau förut? Det visste jag ej.

— Parbleu! Jag sade det ju för några minuter sedan, att jag varit hos honom i Paris för att låta uttrycka en tand, och för hvilken operation jag be-

194.
talade 1000 francs.

— Ah! Det var sant! Mordieu! Hvar hade jag
mina tankar! Det ser nästan ut som jag ej mera
skulle duga till advokat!

— Ni dömer or för strängt, herr Ardini. Det
är mycket vanligt att man glömmet en sak, då
man, som vi nu ha gjort, pladdrat och pratat i fe-
re timmar. Hufvudsaken är ju att vi få ett ut-
redt och beslutet. Jag frågar ~~er~~ er därför nu till
rätt i denna sak.

— Innan jag kan fälla något absolut omdöme i
saken, måste jag göra er några frågor.

Matimo såg på Montpas liksom för att fråga om
Denne vore beredd vilig att gifva svar på hans spörjs-
mål. Montpas tyktes förstå ögonspäcket, ty han svarade:
de:

— Fråga lugnt på, jag är beredd vilig att svara
nöjaktligt, herr advokat. Jag förstår att ni har ett och
hvareje att spörja mig om.

— Nå väl då! återtog ~~Montp~~ Matimo. Ni är lev-
satt i Paris?

Montpas kastade en något förvånad blick på Ma-
timo, men svarade dock:

— Ja.

— Ni får ej förundra er, upplyste Malimo, 195.
— öfver hvad jag kommer att fråga. Ni har kanske aldrig varit närvarande vid en rättegång?

— Nej.

— Då låter det förklara sig, att ni ej vet det domarene fråga både den anklagade och den anklagande om saker och ting, som han nog föret kan känna till, men som likväl hans embete fordrar honom att spörja dem om.

— Men detta är ju ej någon rättegång, sade Montpas smälende.

— Nej, visst icke; men ä andra Sedan kommer jag verkligen icke riktigt ihåg allt hvad som rör er. Ni sade själf att man kan glömma.

— Ja, ja. Var så god och fortsätt.

Malimo framtog en liten anteckningsbok med blyerts-penna, satte den förre på bordet och tog pennen i hand, samt skref: Claude Montpas, råntelagare, bosatt i Paris, rue

— Ah! hvilken gata bor ni?

— Rue de la Ferrerie, hôtellet Grand-Maison n:o 30.

Malimo fortsatte: rue de la Ferrerie, hôtel de Grand-Maison n:o 30.

196. — Fäll huru stort belopp löper sig era räntor per år.
— Till sjukhundraade sextisatta tusen francs, supple-
te Montpas ej utan stoltthet.

Maxims skref: —, räntor 768,000 fräres,

— Ni har själf förtjänat dessa pengar?

— Visst icke. Jag har ärft dem. — Montpas tyk-
tes något ängra sin upplysning i detta afseende, ty
han gjorde en ofrivillig rörelse och en svag rodnad syn-
des på hans ansikte.

Maxims lade märke härtill och skref: —, ärf-
da pengar allesammans;

— Ni har ärft dessa pengar af oss far?

Montpas vände på hufvidet mot advokaten och
sade:

— Det är ju en obetydlig sak.

— Jag hade ändå lust att få veta något närmare
om därom. Ni lofvade att beredvilligt svara på min-
na frågor.

Montpas betänkte sig en stund. ~~Han~~ Han gjor-
de sig den frågan, om det vore bra för honom att uppfly-
sa advokaten om sådant, som endast han själf kän-
de till. Men han fann ej heller något som aförde
honom därifrån. Han svarade därför:

— Ja, det är af min far, jag ärft min förmö-

genhet.

197.

Maximo var fräguis: — Och er fader?

— Han ärfde dem af sin .... nej, nej, han förtjänade dem själf.

— Ni tyckes ej vara riktigt säker. På hvad sätt förtjänade eder fader dessa pengar?

— Herr advokat! Öro alla dessa saker verkligen af nöden för er att veta?

Maximo förstod på tonen och uttrycket hos Montpas, att denne ej åtminstone ännu misstänkte någonting. Han bejakade fördeus skull Montpas' fråga, ty han ville veta mera i och för upptäckandet af en viss, viktig hämlighet, som han dessa dagar grubblat på. Han gjorde samma fråga som nyss, och Montpas svarade:

— Min fader sade mig en gång att han, förrän han ännu var gift, på ett intressant sätt, som varit nära att kosta honom lifvet, kom i besittning af en så ofantlig rikedom, att om det vore förvandlat i dukäter, så skulle de, placerade bredvid hvarandra i fyrkant, upplaga hela London, d. v. s. omkring tre kvadratmil.

Maximo kunde ej låta bli att utropa: "ofantligt!", men Montpas tycktes ej fäst sig als därvid, utan fortsatte sin intressanta beskrifning:

198. — Vidare sade min fader mig, att han hade peng-
gar placerade på alla större banker, men att all
detta ändast icke belöpte sig till hundra-delem af
hvad han ägde.

— Hvar hade han då alla dessa pengar? ut-
ropade Maximo förundrad och glödande af vinnings-
lystnad till den grad, att han var nära att falla
ur ~~rollen~~^{sinjole} som advokat.

Montres, som ej nu tänkte på annat, än sin
fars omätliga skatter, svarade suckande:

— Olyckligtvis sade han det ej muntligen
åt mig. Han omnämde endast, att efter sin
död skulle jag läsa hans testamente och då
i äfven finna ett annat, obetydligt, med osynliga
bokstäver skrifvet papper, som afstjölde den
viktiga hämligheten. Jag brann naturligtvis af
otålighet och kunde ofta nästan önska att min
far vore död, på det jag ej längre behöfde plågas
af ovisshet. Slutligen vandrade min far all värd-
dens väg, och jag skulle få min nyfikenhet till-
fredsstald. Jag var likväl så god son att jag lämnade
nade att åsido till den åttonde dagen efter min
fars död.

Maximo ~~steg~~^{hade stigit} upp från sin plats, ~~gick~~^{gick} till

199
bordet, på hvilket lampen stod och skrufwade
låg något ned, så att en halfskymning
blef rådande i rummet. Skälet till denna be-
teelse var att han ej önskade det Montpas
möjligen skulle märka den rörelse och feber-
aktighet, som öfverväldigade honom, ty han visste
säkert med sig, att han ej kunde bibehålla ett
yttre, skenbart lugn.

— Hvad är det? Hvarför gjorde ni så? frå-
gade Montpas förvånad, afbrytande sin berättel-
se.

— Jag tyckte lampen osade något, svarade
Montpas; — men det är ju ingenting. Måkan
ju lätt tala i mörker. Kanske vill ni vara så
god och fortsätta?

Montpas, som väntade någon hjälp af advokaten
i vissa hänseenden, hvilka röde berättelsen, fortsat-
te:

— Sedan således åtta dagar efter min fars död
voro förflutna, öppnade jag den låda där testamentet ^{fanns}
Jag ville nämligen, förinnan själva testamentet lagligen
öppnades, borttaga den lilla pappersslappen, som
var värd så småttiga summor. Jag sökte i lådan;
ganska riktigt; jag fann testamentet och skakade det

200.
Dukligt, så att den lösa biten papper skulle falla därur. Trohigtvis skedde äfven så, men jag märkte det ej. Jag blef förtviflad och begynte röra om allt huller om huller i lådan med feberaktig brådskan och naturligtvis med det resultatet, att jag ej dess klokare blef. Hade jag radat ut alla sakerna ur lådan, så hade kanske pappret slutligen hittats. Men jag kom ej att tänka härpå. Förtviflad till sinnes åt jag middag och visste ej hvad jag skulle företaga mig. Jag satt i en salon och i rummet bredvid fanns lådan med testamentet. Dörren mellan detta och salonen var ej stängd. En stor, venetiansk fryma stod på väggen i salen mot emat omnämnda dörr. Jag satt i en fauteuil med ryggen mot dörren och ansiktet vänt mot spegeln. Min jelsats var sådan att jag ej kunde ses från rummet bredvid, men jag sjög däremot i spegeln se allt hvad som föregick därinne. Men jag tänkte nu ej på att se mig i fryman, utan satt med hufvudet nedjunker, försjunken i dystra tankar.

Nu osade lampan verkligen. Den nedskruvade lågan hade förorsakat detta. Montpas hade

201.

blefrit en somula hes och karskade sig ~~litet~~.
I detsamma kom hans blick att falla på ap-
pelsinen, som han hittills lämnat orörd och
han utbrast med denna komiska öfvergång från
allvar till skämt: — Hej, men se, där är
ju apelsinen, som jag smugglade med mig.
Den rostar visst i det här öset. Jag måste
taga och skrupva upp lamplagan en smula.
Den sloeknar ju annars smärta. På åter jagom!
apelsin för att litet förfriska mig.

Montpas skrupvade upp vecken på lampen,
så att rummet nu åter blef klart upplyst.
Därpå skalade han sin apelsin och uppmanade
Maximo att göra likaledes. Denne gick ge-
nast in härpå, och båda förfriskade sig med
den sydländska fruktens sköna, svalkande och
syrliga saft.

— Ni afbrät, herr Montpas, sade Maximo efter
en stund, — er berättelse vid ett utmärkt intress-
sant ögonblick. Jag brinner af nyfikenhet att få höra
slutet.

— Det skall jag ej håller kunderslata att omtala
för er, men på det villkor att ni sedan råder mig
i en sak, som jag kommer att omnämna, svarade Claude

Montpens, som ville pröfva om det var af jurar-
tighet den gamle, Knarrige lagkarlen uppmanade ho-
nom att fortfara, eller om han verkligen kände något
äntresse.

— Alltför gärna går jag in på ert vilkor, sade
Maximo med en lätt Gungning.

Utän vidare resonemanger fortsatte Montpens:

— Jag sade sist att jag satt i en länstol uti
salonen. Bäst jag där sitter och funderar hör
jag liksom några tyta fjät från rummet bredvid.
Jag lyfte då upp hufvudet för att lyssna. Men i det
samma föll min blick i spegeln, och hvad jag där
såg, gjorde mig så slagen af häpnad att jag ej kun-
de gifva ifrån mig ett ljud, att jag ej kunde röra en
lem. Det var ej någon hämsk eller härrisande scene
jag blef vittne till; men den var så vänjelij och
gaf mig en så stor insikt om människornas falskhet,
att jag skulld^{beträcka} mig för vidare företeelser i den vä-
gen.

— Hvad såg ni då? utropade Maximo, trött
på berättarens långa företele.

— Hvad jag såg! — Jo, att vår mest betrod-
da och till utseendet tillgifvaste tjänarinnu var
en tjuf.

Masimo hade kanske väntat sig något annat; han tyckte att detta var något hvardagligt; men han förstod att någon upplösning måste komma. Han sade:

— detta flötkorare ej ännu riktigt —

— Nej. Se här förklaring: Jag såg i spegeln huru hon sakta trippade öfver golvet, ängsligt tittade omkring sig för att se om någon vore i närheten. Mig märkte hon ~~underligtvis~~ icke, ehuru hon kanske hade best göra det i salonspejeln. Salunda gick hon fram ända till byrån, där testamentet förvarades. Inom ett ögonblick hade hon öppnat lådan där det förvarades och börjat söka i den. Jag ville rusa upp, men kunde ej; jag försökte skrika, men tungan var som fastlimmad vid gommen. Chen tjänstepigan — ehuru detta är ett utförande ^{benämning} ~~namn~~ åt den slyman —, hon råddade om att i lådan, fick tag i några guldsaker afrensade en stor diamant, gömde allt detta i sitt ^{en kläd-} ~~fasthåll~~ ^{minspicka}, stängde lådan och gick sin väg. "Lyckligtvis", tänkte jag, "har hon ej rört vid testamentet eller något annat papper." Jag hade med detsamma fattat mitt beslut samt gick in i rummet. Här genomsökte jag ängs hela lådan, men fann ej det hvita pappret. Jag tog då teste-

mentet med mig när jag gick till mitt rum. Här
 inläste jag det på ett säkert ställe och behöll myk-
 kelu på mig. Därefter inkallade jag henne, Tyf-
 konan, och frågade henne helt lugnt utan nå-
 va förberedelser om hon sett något hvitt, litet
 papper i lädan, då hon fungerade som run-
 dansnitterka af guld och ädelstenar. Det
 var så här eller någonting dilit, som jag sade
 henne mitt ärende. Jag såg henne på samma gång
 stunt i ögonen och lyfte min hand. Hon blef
 väl grusligt skrämmd, ty hon föll på knä, började
 be om nåd och sade att det verkligen följt
 med en liten, alldeles tom papperslapp, som
 fastnat i en brosch. Jag frågade henne
 med darrande stamme hvad hon gjort af lap-
 pen, som jag genast gissade vara den jag sök-
 te. Hon svarade att hon kastat det i elden —
 — — — Mera hörde jag ej; jag föll sanstös
 ner till golvet. Där ser ni saken!

— Och hela ert fars hämlighet gick förlö-
 rad på det sättet? frågade Malimo.

— Lika alldeles, ty min far — —

— Ah! Hvad hette er far? frågade Mal-
 imo, plötsligt afbrutande Montpas.

— Min far dette Juan Montoya —

205.

III.